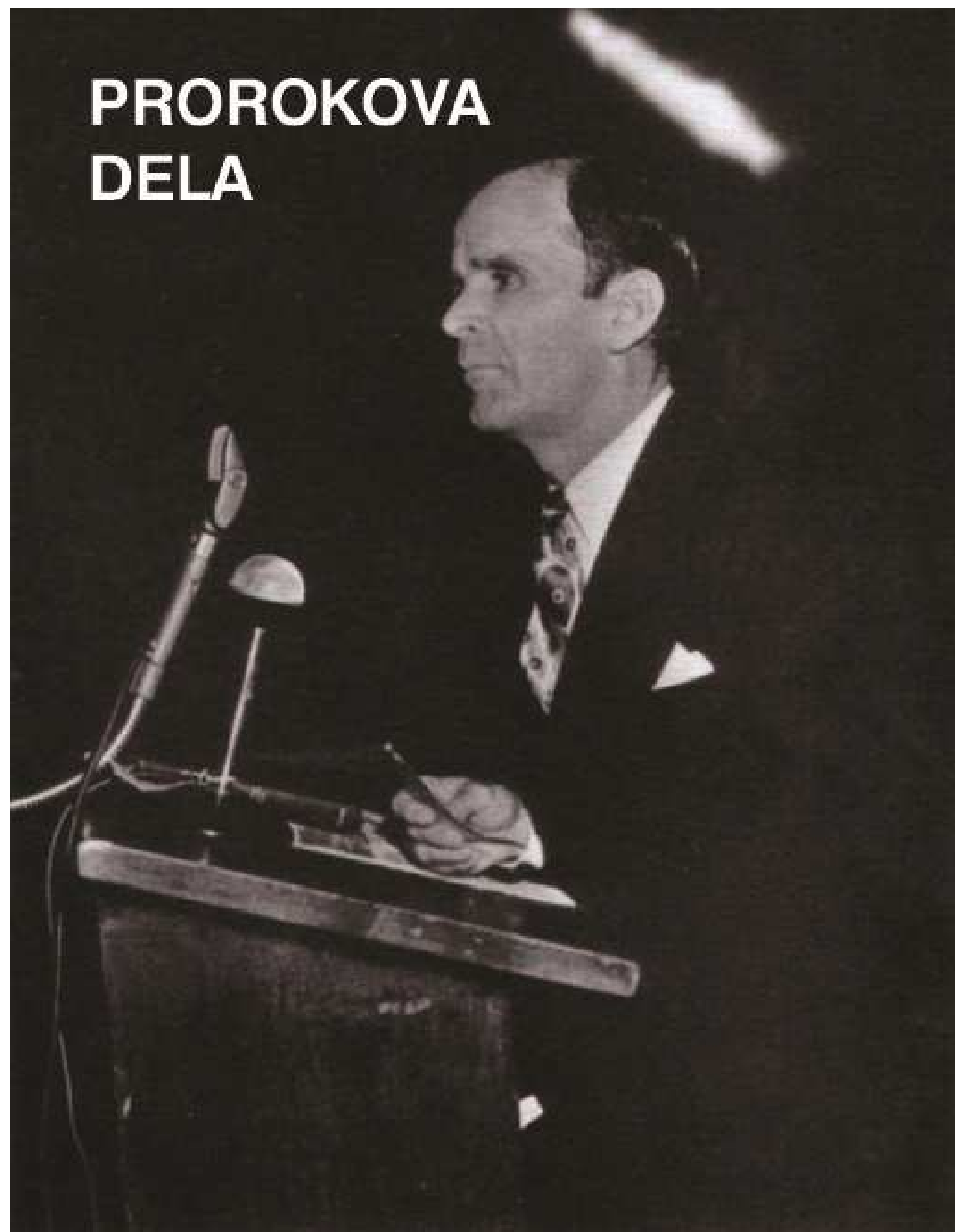

PROROKOVA DELA

PROROKOVA DELA
(Peri Grin)

Sadržaj

Predgovor

1. Preteče
2. Koga ovaj svet nije dostojan?
3. Glas znamenja
4. Danas se ispunilo ovo Pismo
5. Rane godine i obraćenje
6. 1933. godina
7. 1937. godina
8. Pojavljuje se Anđeo
9. Treći Pokušaj
10. Više od proroka
11. Oblak
12. Sudnji zemljotres
13. Bog je Svetlost
14. Kanjon Sabino
15. Nezgoda
16. Poslednji trenuci
17. Prateći čoveka
18. Uzdizanje čoveka

William Marrion Branham Prorok dvadesetog veka

PREDGOVOR

S obzirom na to da su tema i sadržaj ove knjige toliko neobični, smatrao sam za potrebno da dam određeno pojašnjenje, kako bi čitaoc bolje razumeo i ocenio poruku koja se nalazi u njoj.

Ova knjiga je prenesena sa zapisa propovedi, koje sam izgovarao svojoj zajednici, u proleće 1969. godine, u nenedenominacionalnom Tabernakulu Tusona, u gradu Tucson, Arizona. Iz tog razloga je ovo "razgovorna knjiga", iako je bila uređena, i dalje čuva ton njenog prvobitnog nastanka - iz serije propovedi.

Ovo je knjiga o čoveku poslatom od Boga ovom pokolenju.

Taj čovek je bio prorok, ali, kao što je Hristos rekao o Jovanu Krstitelju, u Mateju 11:9, verujem da je bio više nego samo prorok, jer je on bio prorok-poslanik za Hrišćanski svet poslednjih dana.

Daleko pre Hristovog rođenja, Isaija je izjavio: "Jer nam se rodi dete, kojemu je vlast na ramenima Njegovim, i zvaće se: Divni Savetnik, Bog Silni, Otac večni, Knez mira" (Isaija 9:6).

Na sličan način, ja mogu da se osvrnem na početak ovog dvadesetog veka i kažem da nam je dat sin, prorok nam se rodio, i on je trebao ponovo predskazati već drugi Dolazak tog Sina iz Isaijinog proroštva, na zemlju.

Da bih potpuno prepričao život ovog proroka, trebalo bi napisati mnogo više knjiga, nego što bih ja, služitelj Jevanđelja Isusa Hrista, imao dovoljno vremena za to. Ali, meni nisu ni date instrukcije da budem pisac.

Moj posao je da propovedam, ali ja sam takav propovednik, na čiji je život toliko uticala služba ovog proroka poslednjeg vremena, da je i sama moja služba dobila novi smisao. Zato ukazujem na ovog čoveka i njegovu poruku, kao što je on ukazivao na Hrista. Samo tako, kao propovednik, mogu ispuniti svoj dug Bogu: priznajući sve ono što je On učinio za ovaj svet dvadesetog veka, kroz život ovog čoveka.

Sve čitaoce ovog izveštaja bih želeo upoznati sa karakterom, životom i delima ovog čoveka, izabranog od Boga.

Ova knjiga je moje svedočanstvo o natprirodnim stvarima, koje sam video i čuo, jer me je Bog veoma blagoslovio, i želim Mu odati slavu.

Neću se izvinjavati za svoje često navođenje imena ovog čoveka, jer verujem da su i sastavni delovi njegovog imena, sa po sedam slova, bili određeni od Boga: Vilijam Marion Branham (William Marrion Branham), prorok dvadesetog veka, čovek Božiji, izabran da predkaže Drugi Dolazak Gospoda Isusa Hrista.

Zovem ga "Brat" Branham, jer je rekao: "Ako me volite, zovite me bratom", i neka moj život sam odgovori na sve sumnje u to da sam zaista voleo ovog Brata, tog čoveka Božijeg.

Kako je zapisano u Delima, 4 glava, vlasti su pozvale učenike, Petra i Jovana, pretukle ih i zabranile im da govore ili uče u Ime Isusa Hrista.

Oni su odgovorili onima koji su ih optužili: "Sudite, je li ispravno pred Bogom slušati više vas, nego Boga?"

Na isti način, pre nego što me budete krivili za moje skromno delo, svima koji me optužuju želim objaviti da sam za to imao vodstvo Božije.

Morao sam to učiniti iz jednog razloga, koji me je terao da to učinim: zbog zahvalnosti za svedočanstvo onih, koji su išli sa Isusom.

Zahvaljujem Bogu za njihovo napisano svedočanstvo.

Ispunili su Isusovu zapovest, datu posle Vaskrsenja, u Luki 24:48: "A vi ste svedoci ovome".

Znam da bih, da sam imao priliku da živim u Isusovim danima, u dalekoj zemlji izvan Izraela, i kada bi neko došao k meni i pripovedao mi o Isusu Hristu, bio veoma zahvalan za njihovo verno svedočanstvo.

Dakle, verujući da je Bog posetio ovo pokolenje, reći ću o tome šta je On učinio. Poslao je proroka, i za mene je ovo velika čast svedočiti o svemu tome, što je učinjeno kroz život ovog proroka.

Verujem da sam jasno ukazao kakvu odgovornost osećam na sebi, da ispričam sve ono što sam video i čuo, ispunjavajući uputstva da svedočim o tome šta je Isus Hristos učinio u mom pokolenju.

Čak su i posle vaskrsenja Isusa Hrista, učenici odugovlačili i oklevali da to učine.

U Delima, 1:4-8, Biblija kaže da je Isus zapovedio okupljenim učenicima da ne napuštaju Jerusalim, nego da sačekaju Očevo obećanje, govoreći u stihu 5: "Jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete, nekoliko dana posle ovoga, biti kršteni Duhom Svetim."

Pitali su Ga hoće li On u to vreme ponovo vratiti carstvo Izrailu, na šta je On odgovorio: "Nije vaše da znate vremena ili rokove, koje je Otac stavio u Svoju vlast. Ali ćete primiti silu, kada se spusti na vas Duh Sveti, i bićete Mi svedoci u Jerusalimu i svoj Judeji i Samariji, i čak do kraja zemlje."

Na osnovu ovih stihova, verujem da ispunjavanje Svetim Duhom daje čoveku snagu da ide i svedoči o svemu što je Bog dozvolio da preživi i razume u njegovom životu.

Nema sumnje da su, kada su Petar, Jakov, Jovan i ostali govorili određene stvari, među slušaocima bili oni koji nisu verovali, jer nisu bili svedoci čudesa.

Ali, Isus je rekao: "Vi ste moji svedoci".

Kada je Toma bio pozvan da zadovolji svoju sumnju, metnuvši svoje ruke u rane vaskrslog Hrista, rečeno mu je: "Blaženi su koji ne videše, i sve poverovaše".

Međutim, ponekad je teže verovati u ono što vidiš, nego poverovati, ne videći to.

Kada su učenici bili svedoci onome što je Isus tvorio: išao po vodi, prelamao hleb, delio ribu, isceljivao slepe, čak i vaskrsavao mrtve, bili su oni koji nisu mogli da shvate istinu pred svojim očima. "Previše fantastično", — rekli su.

Na sličan način ću ja pričati o tome šta se desilo u ovom pokolenju, u životu brata Branhama, što će neki verovati, a drugi ne.

Na mojim plećima ne leži odgovornost da ubedim sve da veruju, ali na meni je odgovornost da ispričam svima šta verujem, šta sam video i čuo, i obrazložim razlog ovog nadanja koje živi u meni u ovom trenutku, i zašto se držim ove tačke gledišta.

Peri Grin

Prorokova dela

“Evo, Ja ću poslati k vama Iliju proroka, pre nego što nastupi Dan Gospodnji, veliki i strašni.” Malahija 4:5

“Ali u tim danima, kada poviče sedmi Anđeo, kada on zatrubi, ispuniće se tajna Božija, kako je On objavio slugama Svojim, prorocima.”

Otkrivenje 10:7

PRETEČE

U njihovim danima, učenici su se suočili sa činjenicom da su se ljudi spoticali zbog njihovog svedočanstva o Isusu Hristu, Čoveku njihovog pokolenja.

Kada bi njihovo svedočanstvo bilo o Davidu, to ne bi izazvalo takve reakcije.

Bez sumnje, ne bi se pojavio nikakav otpor, kada bi govorili o Mojsiju ili Noju, ili bilo kojem drugom drevnom proroku.

Isto tako je i danas.

Ako govorim o Pavlu ili Petru, o Jakovu ili Jovanu, ili čak još bliže, o Luteru, Vesliju ili Kalvinu, ljudima ne smeta.

Čak i ako spomenete one koji su bili poznati po svojim zlim delima, kao što su Juda, Herod, Poncije Pilat, faraon, ili čak sam satana, to ih uopšte ne vređa; ljudi ih prihvataju kao one, koji su bili.

Ali, ako samo počneš govoriti isto tako o nekom savremeniku, to odmah izaziva buru protivljenja, isto kao što je bilo u tim danima, kada su učenici svedočili o Isusu.

U Jevrejima, 11:6 piše: "A bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Boga, i da plaća onima, koji Ga traže".

Zbog toga ja ne mogu ubediti čoveka da Bog postoji, posebno ga ne mogu ubediti da je Bog delovao u ovom pokolenju, ako taj čovek nije "predodređen za večni život" [Sinod. prev: "određen..." — Per.] (Dela 13:48).

Inače on neće verovati, prvo, jer pre nego što može doći k Bogu, on mora verovati da Bog postoji i, drugo, pre nego što može verovati da Bog nešto čini u njegovom pokolenju, mora verovati da je On nešto činio u drugim pokolenjima.

Zato, ako verujemo da Bog postoji i želimo videti da Bog deluje i u ovom pokolenju, onda treba videti šta je činio u prošlim pokolenjima.

Jer, prema Njegovoj Reči, "On se ne menja " i deluje danas, isto kao što je delovao u prošlosti.

Hajde da razmotrimo, na primer, dane Nojeve.

U Jevrejima, 11:7 stoji: "Verom Noje, dobivši otkrivenje o tome što još ne beše vidljivo, pobožno sastavi kovčeg za spasenje svoje kuće; njome osudi svet, i posta naslednik pravednosti, po veri".

Obratite pažnju da je Noje ovo učinio upravo "po veri".

Verovao je da je sa njim Bog govorio.

Ali, pogledajte ljude koji su živeli u Nojevim danima, šta su o njemu mogli misliti.

Noje je bio sam, to nije bila crkva, ili denominacija.

Njegova poruka je bilo savršeno nova, ranije o tako nečem nisu čuli.

Govorila je o takvim stvarima koje se, jednostavno, nisu mogle desiti.

Rekao im je o kiši koja pada na zemlju, oni to nikada nisu iskusili, jer se zemlja uvek navodnjavala rosom (Postanak 2:6).

Ali, Noje je insistirao da će kiša pasti sa takvom silinom, da će potopiti čitav svet. On je potkrepio svoju poruku izgradnjom kovčega.

Stavite se u te dane, i čujte njihov grohotan smeh i ismejavanje.

Pa, oni još nikada nisu čuli za takvu glupost!

Ali, uprkos njihovom neverovanju, to je bio Božiji put u Nojevo vreme — verovali oni u to, ili ne.

On je poslao jednog čoveka sa porukom, i oni, koji su poslušali tog čoveka — spasili su se, dok su ostali izginuli.

Da je Noje gledao oko sebe u potrazi za nekim drugim, koji bi pristao da to propoveda, upozorenja ne bi bilo, ali je on imao veru da je njemu govorio Bog, i reagovao je saglasno tome.

Verom je Noje poverovao Bogu, i osudio ceo ostali svet, ali je spasio svoju porodicu. Tako da, kada biste živeli u Nojevom vremenu, da li biste ga smatrali nenormalnim ili fanatikom, ili biste ga gledali kao proroka Božijeg, i time spasili i sebe, i svoju porodicu?

Možda vam se čini teškim staviti se u Nojevo vreme.
Ako je tako, hajde da priđemo bliže, ka Avramovom vremenu.

Avraam nije bio vaspitan u pravednosti Božijoj, faktički je njegova porodica bila paganska.

Ali, jednom je njemu progovorio Bog, rekavši da napusti zemlju njegovih otaca i uputi se u novu zemlju.

Biblija nam kaže da je, kada je Avraam otišao, on lutao "ne znajući kuda ide", ali je verovao da mu je Bog progovorio, i smelo je rekao svojoj porodici: "Ja odlazim odavde, i poći ću tamo, i na koju zemlju pogledam, ili postavim svoja stopala, Bog će nam je dati".

Vidite, Avraam je verovao Bogu.

I da li biste, kada biste bili član Avraamove porodice, poverovali svom rođaku i njegovom čudnom otkrivenju od Boga?

Da li biste pošli za njim, ili biste rekli: "Čekaj malo. Mi te volimo, Avraame, ali nikada ranije nismo čuli da je neko tako govorio. Odakle da znamo da ti je Bog govorio?"

Možda biste omalovažili njegovu poruku rečima: "Ovo ne valja, Avraame; sveštenik tako ne uči, i ti nemaš potvrdu. I, uopšte, mi, čak, nemamo ni dokaz da si ti, uopšte, čuo od Boga!"

I zaista, Avraam nije imao dokaz, jer je njegov dokaz bio neopipljiva materija vere, zaključana u njegovom srcu.

Znamo da je kasnije, kada je Avraam lutao zemljom, njegov rođak, Lot, napustio Avraamove šatore i spustio se u gradove Sodomu i Gomoru, na put ovoga sveta.

Eto gde se Lot, pravednik, nalazio, sedeći pred vratima grada, kada su k njemu došla dva Božija poslanika, on ih je prepoznao kao dva anđela - poslanika Božija.

To nisu bila bića koja razmahuju krilima, nego poslanici, poslani od Boga, noseći vest Gospodnju.

On je, takođe, pažljivo poslušao njihovu zastrašujuću poruku: "Odlazi iz Sodome i Gomore!

Napusti ovaj grad!

Ne osvrći se nazad, jer će ga Bog uništiti ognjem!"

Da li biste prihvatili takvu poruku ozbiljno?

Zamislite scenu: da li biste, zaista, prepoznali tu dvojicu kao poslanike od Boga i pošli za njima iz grada, ne osvrćući se, usprkos užasavajućem uništenju? (Mogli biste biti među onima kojima je data ta šansa da donesu takvu odluku danas, jer postoji savremena Sodoma i Gomora, na koje je potvrđeni prorok Božiji upozorio na sličan način, a to upozorenje je na stranicama ove knjige.)

Hajde da se obratimo Novom Zavetu i saznamo kakav je bio još jedan čovek s neobičnom poslanjem, i kako je bio primljen.

U Jevanđelju po Jovanu, 1:19-21, zapisan je sledeći interesantan razgovor između Jovana Krstitelja i nekih duhovnih ličnosti: "I evo svedočanstva Jovanovog, kada su Judeji poslali iz Jerusalima sveštenike i Levite da ga pitaju: Ko si ti?

I on objavi i ne odreče, i objavi?: Ja nisam Hristos.

I upitaše ga: "Šta si, dakle? Jesi li Ilija?"

On reče: "Nisam."

"Prorok?"

On im je odgovorio: "Nisam."

Ovi sveštenici i Leviti su videli da je kod Jovana sve bilo sasvim drugačije od ostalih: njegova poruka pokajanja, odeća od kamilje kože, i čak to što se hranio skakavcima i divljim medom.

Primetili su da on nije dolazio da propoveda u hramu, a ipak je njegova služba bila iznenađujuće efikasna.

Zbunjeni ovim neobičnim čovekom iz pustinje, tražili su odgovor, odakle i pitanje: "Ti si Ilija?"

Poslednji veliki prorok, kojeg je njihov narod znao, bio je Malahija, čija poslanica se oglasila oko četrsto godina pre toga.

Ovim religioznim Jevrejima je bilo dobro poznato mesto Pisma, u Malahiju 4:5: "Gle, ja ću poslati k vama Iliju proroka, pred nastankom dana Gospodnjeg, velikog i strašnog."

Ali, Jovan je dao odričan odgovor, pa su zatim pomislili da bi Jovan mogao biti ispunjenje Ponovljenog zakona 18, gde je Mojsije rekao da će im biti poslat prorok "sličan" (Sinod. prevod: "kako". — Prev.) samom Mojsiju.

Misterija je postala još tajanstvenija, kada je Jovan oštro odbacio to pitanje.

Jovan je, takođe, odbacio da je on bio Hristos.

Hristos znači "pomazani", ali Jovan, budući prorok, znao je da ga pitaju, ne kao o pomazanom, nego da li je on Mesija, ili nije.

Naravno, on je to odbacio, ali nije odbacio to, da je bio pomazanik Božiji.

Na kraju, u 23 stihu je zapisano, da im je bio dat odgovor, on je rekao: "Ja sam glas vapijućeg u pustinji."

Dakle, Isaija je rekao (Isaija 40:3) da će doći neko, ko više kao glas u pustinji.

Takođe, u Malahiji, 3:1 se govori: "Evo, ja šaljem Anđela svog, i on će pripremiti put preda Mnom; i odjednom će doći u hram svoj Gospod, Kojega vi tražite, i Anđeo zaveta, Kojega vi želite; eto, On ide, govori Gospod Sabaot."

Jovan je bio poslanik-vesnik, pre nego što je Gospod odjednom došao u svoj hram. Budući "glasom vapijućeg u pustinji", Jovan je znao svoje mesto u službi, a takođe je raspoznao svoje mesto u istoriji.

Da, Jovan je znao ko je on bio, ali, da li bismo mi prepoznali ko je on bio?

Isus, otkrivajući Sebe kao Sina Čovečijeg, takođe je indirektno odredio mesto Jovana Krstitelja.

U Mateju 17:1-13, zapisana je epizoda:

"Po prolasku šestog dana, Isus uze Petra, Jakova i Jovana, brata njegovog, i povede ih na goru visoku, same, I preobrazi se pred njima; i sjaj lica Njegovog bi kao sunce, a odelo Njegovo bi belo kao svetlost.

I gle, pojavise im se Mojsije i Ilija, koji s Njim govorahu.

Pritom, Petar reče Isusu: Gospode! dobro nam je ovde biti; ako hoćeš, napravićemo ovde tri šatora: Tebi jedan, i Mojsiju jedan, i Iliji jedan.

Dok je on još govorio, gle, oblak svetleći ih oseni; i glas iz oblaka govori: Ovo je Sin Moj Ljubazni, koji Mi ugodi; Njega slušajte.

I, čuvši to, učenici padoše na lica svoja, i vrlo se uplašise.

Ali Isus, pristupivši, dotače ih i reče: Ustanite i ne bojte se.

Podigavši oči svoje, oni nikoga ne videše, osim samog Isusa.

I kad silazahu sa gore, Isus im zapovedi, govoreći: nikome ne kazujte ovo videnje, dokle Sin Čovečiji ne ustane iz mrtvih.

I zapitaše Ga učenici Njegovi: kako kažu književnici da Ilija treba da dođe najpre?

Isus im reče u odgovor: istina, Ilija mora doći najpre i sve urediti;

Ali vam kažem, da je Ilija već došao, i ne poznaše ga, nego činiše sa njim kako hteše; tako će i Sin Čovečiji postradati od njih.

Tada su učenici shvatili da im On govori o Jovanu Krstitelju. "

Dakle, Jovan Krstitelj je bio čovek sa Ilijinim duhom, koji je nagovestio prvi Dolazak Gospoda Isusa Hrista.

Međutim, najreligiozniji ljudi tih dana, književnici i fariseji (iako su očekivali Mesiju), nisu ga prepoznali.

Isus je potvrdio da je to tako i bilo, ukazujući da je sasvim moguće da će Bog poslati moćnog čoveka, i da to može proći neprimećeno, čak i najreligioznijim ljudima na svetu.

Ali, ako je Jovan bio preteča, onda je, očigledno, bilo neophodno prepoznati ga kao preteču, inače bi ga Bog uzalud poslao.

Čak i na teološkim seminarima uče da je Jovan bio preteča, ali se u njihovim učenjima izgubio RAZLOG zašto je postojao takav preteča.

Hajde da izbliza pogledamo ovo pitanje, iz biblijske perspektive.

Obraćajući se dvanaestorici sledbenika Jovanove poruke u Efesu, Pavle je, u Delima 19:3, pitao kojim su krštenjem kršteni.

Njihov odgovor je bio: „U Jovanovo krštenje.”

Pavle im je propovedao o Isusu, i oni su se krstili u Ime Isusa Hrista.

Slušali su i verovali preteči, pa su bili spremni da prihvate istinu da je Hristos došao.

Stojeći na obali Jordana, Jovana Krstitelja su pitali (Dela 1:25): „Zašto ti krštavaš, ako nisi ni Hristos, ni Ilija, ni prorok?

Jovan odgovori bez muke, govoreći: „Ja vas krstim vodom; ali među vama stoji Neko, Koga ne poznajete (Imajući u vidu da je on već znao da je Hristos bio tamo). On je Onaj Koji dolazi za mnom, ali Koji je stao ispred mene; ja nisam dostojan da odvežem remen na Njegovim sandalama.”

Jovan ovde stavlja do znanja da je Hristos već prisutan tamo, ali, primetite da Jovan ne pokazuje na Njega, jer znak još nije bio poslat.

Jovan objašnjava o znaku:

Sledećeg dana, Jovan vidi Isusa kako dolazi k njemu i kaže: “Evo Jagnjeta Božijeg, Koji na sebe uzima greh sveta;

Ovo je onaj, za koga sam rekao: ‘Za mnom ide čovek, koji je stao ispred mene, jer je On bio pre mene’;

Ja Ga nisam poznavao; ali sam zbog toga došao da krstim u vodi, da bi se On otkrio Izrailju.”

I Jovan je svedočio, govoreći: “Videh Duha, koji silazi s neba, kao golub, i ostaje na Njemu;

Nisam Ga poznavao; ali Onaj koji me posla da krstim u vodi, reče mi: ‘ Na koga vidiš da Duh silazi i ostaje na Njemu, On je Taj koji krštava Duhom Svetim’;

I video sam, i posvedočio, da Ovo jeste Sin Božiji.”

Jevanđelje po Jovanu 1:29-34

Niko drugi, čak ni sam Jovan, nije poznavao Mesiju, dok Bog nije poslao ZNAK o kojem je On predskazao Jovanu.

Naravno, kada je Jovan to video, rekao je: „Ovo je Sin Božiji.”

Ako sam Jovan to nije znao, dok nije video DOKAZ, onda, ako bi neko prepoznao Mesiju pre Jovana, to bi prekršilo Reč Božiju.

Da li razumete puni značaj tog izraza?

Niko nije mogao da prepozna prvi dolazak Isusa Hrista, sve dok preteči nije poslat znak i on ga prepoznao.

Ako je neko mogao, nekako, prepoznati Isusa kao Sina Božijeg, bez poruke Jovana Krstitelja, onda je Bog učinio isprazno delo, kada je poslao Jovana.

Posle ovoga, Jovan Krstitelj je izgubio neke od svojih učenika.

Kao što je zabeleženo u Jovanu 1:35-36: „Sutradan su Jovan i dvojica njegovih učenika ponovo stajali. I, kada je video Isusa kako dolazi, rekao je: ‘Evo Jagnjeta Božijeg.’ Dva učenika su čula njegove reči i prestali su da slede Jovana, i krenuli za Isusom.”

Šta je preteča uradio?

Ka čemu je on doveo ljude? Ka krštenju. Ka pokajanju.

Ali, zbog čega je to bilo?

Da im pokaže Jagnje Božije, koje uzima greh sveta, i čak su i sami Jovanovi učenici išli za Njim.

Čak i oni ljudi koji su živeli sa Isusom, koji su Ga poznavali bolje od svih, nisu imali pojma ko je On, jer, prema Marku 6:1-3:

“Zatim je On izašao odande i došao u Svoju otadžbinu;

Njegovi učenici su išli za Njim.

Kada je došla subota, On je počeo da poučava u sinagogi; i mnogi koji su čuli, rekoše u čudu: ‘Odakle Njemu ovo? Kakva Mu je mudrost data i kako se takva čuda čine Njegovim rukama? Nije li On stolar, sin Marije, brat Jakovljeva, Josijin, Judin i Simonov? Nisu li njegove sestre ovde među nama?’

I sablažnjavaše se zbog Njega.

Ljudi koji su lično poznavali Isusa, nisu Ga prepoznali kao Jagnje Božije.

Vidite, da je Isus sišao sa neba kao čovek u cvetu života, obučen u kraljevske haljine, sa možda 10.000 legija anđela iza sebe, i obračunao se sa Rimljanima, i postavio fariseje za vladare, on bi bio prihvaćen kao Mesija.

Ali ne, On je došao upravo onako, kako su proroci govorili o Njemu, On se rodio u Vitlejemu, u jaslama.

Odgajan u Nazaretu kao sin drvodelje, hodao je ulicama među ljudima i ostajao u hramu i, dok je činio čuda i znamenja, poput onih kada je ribom i hlebom nahranio čitavu gomilu naroda, bio je prihvaćen.

Ali, kada je On počeo da im govori svoje neobično (za njih) učenje, izjavljujući za Sebe da je On od Oca, rečima: „Ako ste mene videli, videli ste Oca“, Pismo kaže: „Mnogi su prestali da Ga slede.“

Ne, Isus Hrist nije sišao obučen u kraljevske haljine, jer je Božiji način bio da pošalje preteču; tačno kao što je On poslao Noja sa neobičnom porukom, tačno kao što je progovorio Avraamu, tačno kao što je postupao sa Lotom u Sodomi i Gomori, tako je On poslao Jovana Krstitelja.

Da li je moguće da Bog može učiniti nešto neobično i u našoj generaciji?

Ako jeste, On bi to uradio potpuno isto, kao što je radio i ranije.

On bi poslao čoveka sa porukom i, naravno, većina u svetu ga neće poslušati. Ali, oni koji slušaju verom, a takođe iz Reči, mogu to da testiraju Rečju, kao što su to Verijci uradili u Delima 17:11, da saznaju da li to Bog objavljuje Sebe ovom naraštaju.

KOGA OVAJ SVET NIJE DOSTOJAN?

Ispričao im je, takođe, i parabolu o tome, kako se uvek treba moliti i ne klonuti duhom; Rekavši: “U jednom gradu beše sudija, koji se nije bojao Boga i nije se stideo ljudi. U istom gradu beše jedna udovica, i dođe k njemu i reče: zaštititi me od moga suparnika. Ali, on dugo vremena nije hteo. A onda reče sebi: premda se Boga ne bojim i ljudi se ne stidim, ali pošto mi ova udovica ne da mira, ja ću je zaštititi, da mi više ne dolazi da smeta.

I reče Gospod: čujete li šta govori nepravedni sudija?

Hoće li Bog ostaviti svoje izabranike, koji danonoćno vapse ka Njemu, iako je spor da ih brani? Kažem vam da će im uskoro dati zaštitu. Ali, kada dođe Sin Čovečji, hoće li naći veru na zemlji? [Sinod. Prevod: „Sin čovečji” - prevod]

Evandjelje po Luci, 18:1-8

Na svetu ima mnogo ljudi, koji tvrde da imaju veru i veruju Bogu, u vezi onoga što nisu videli. Ali ipak, kada sam Bog deluje u njihovoj generaciji, većina ljudi ne želi, ili je nesposobna da prihvati kao od Boga, ono što On čini.

Ljudi mogu da se osvrnu, pogledaju proroke Starog zaveta i čoveka poput Enoha, i veruju da je Enoh „hodao s Bogom, i nije ga bilo, i Bog ga je uzeo“.

O Noju oni mogu reći da je verovao Bogu oonome što se nikada nije dogodilo, i svojom verom je on osudio ceo svet.

Mogu da veruju u priče o Avraamu, u njegovoj neprestanoj potrazi za Gradom.

Mogu da veruju, ako im to dođe kao otkrivenje u srce, da je Sara u svojoj starosti dobila moć da začne seme.

Zaneseni su velikom pričom o veri o Isaku, kako je Bog Avraamu i Sari, u starosti, obećao Isaka, i kako oni nisu obraćali pažnju na umrtvljenost njene materice, niti na starost njegovog tela.

Oni su ispunjeni osećanjem negodovanja zbog nesamerljivosti Božijeg zahteva da se žrtvuje sin, koji je trebao da ispuni proročanstvo da će Avraam postati „otac naroda“. Kada je Bog progovorio i rekao: „Prinesi ga kao žrtvu“, Pavle nam je, u poslanici Jevrejima, rekao da je Avraam verovao da će Bog podići dečaka između mrtvih.

Ljudi sa oduševljenjem podržavaju takvu veru, koju je pokazao čovek, koji je, dvadeset pet godina pre rođenja svog prvog sina, nazvan Abraham, „otac mnogih naroda“.

Ljudi gledaju unazad i dive se Avraamovoj veri.

Oni su, takođe, oduševljeni Isakom, zbog njegove poslušnosti Božijoj volji, i zbog njegove pokornosti.

Oni se dive kako je Isak blagoslovio Jakova, u onome što je tek trebalo da se desi, kada je Izrael pao u ropstvo u Egiptu. Pre nego što je Isak umro, rekao je Jakovu da će ih blagosloviti, kako bi ih Bog podržao u zemlji koja im je obećana.

Jakov se, dok je ležao na samrti, setio obećanja svog oca i dede, i blagoslovio sinove Josifove, za ono što će se tek dogoditi sinovima Izraeljevim.

Kada je Josif umirao, on je, sa svoje strane, govorio o povratku Izraelaca u zemlju Izraelsku, baš kada je to izgledalo nemoguće.

Mojsije, rođen zahvaljujući veri roditelja, koji su se usudili da ignorišu kraljevu naredbu, odbio je da se nažalost sinom faraonove ćerke i pošao je da oslobodi narod. Obećanje je, verom, prenošeno na potomstva, i ljudi se danas dive ljudima iz prošlosti, za to što su mogli da zauzmu stav, koji nije bio opšteprihvaćen.

Ali, šta je sa Božjim obećanjima ZA NJIHOV SOPSTVENI DAN?

Ljudi prihvataju intrigantnu priču o Isusu Navinu, kada je on vodio decu Izraela oko zidina Jerihona.

Šest dana su oni marširali po gradu, jednom dnevno, a zidine su stajale.

Sedmog dana, u poslušnosti svom komandantu, krenuli su sedmi put, i zidovi su se srušili.

Verovatno je bilo nekih, koji su tih dana dovodili u pitanje tu metodu napada, ali sada možemo da se osvrnemo i kažemo: „Blagosloven Bog vere, to je On činio divne stvari, kojih nikada ranije nije bilo!“

U svojoj mašti možemo, zajedno sa Isusom Navinom i njegovim narodom, špijunima, otići u taj grad i sresti grešnicu Ravu, koja je svojom verom u Boga (iako nije sve razumela) prihvatila špijune i bila spašena, zajedno sa svojom porodicom.

Danas mirno mišljamo: "Kako je to divno!"

Ne nedostaje priča iz Biblije, koje govore o kretanju Božijem među Njegovim narodom.

Previše je svedoka, kao što je Pavle rekao, da bismo ih sve spomenuli. Gedeon, Samson, David i Samuilo - samo su neki, a tu su još i svi proroci koji su pisali Stari zavet.

Neko je osvajao kraljevstva.

Mnogi su činili pravdu, primali obećanja.

Neko je lavovima zatvarao usta.

Trojica jevrejskih mladića su ugušila moć vatre.

Izbegli su oštrice mača.

Njihovom slabošću, drugi su postajali jači. Borili su se hrabro, a jedan čovek je ustao i, podigavši gore ruku, celu vojsku naveo u bekstvo.

Životom i postupcima Božijih proroka u Starom Zavetu, žene su dobijale žive, one, koji behu mrtvi .

Bilo je i drugih koji, da bi dobili vaskrsenje, koje je bolje, nisu dobili oslobođenje.

Bilo je i onih koji su preživeli okrutna iskušenja ismevanja i mučenja. Oni su izdržali vezivanja i lišavanje slobode. Oni su bili kamenovani, pa čak i testerisani. A kada su bili slobodni od ljudskih okova, lutali su sami u kožama ovaca i koza, patili i mučili se. Živeli su u pustinjama, planinama, jazbinama i pećinama. U Jevrejima 11, apostol Pavle nam kaže da ih svet nije bio dostojan, jer su se, uprkos svemu, zalagali za ljude i vapili protiv zla idolopoklonstva, srebroljublja i požude.

Moj cilj je da otkrijem i pokažem istinu o tome šta je Bog učinio u ovoj generaciji.

U Jovanu, 20:31, Jovan govori o svom danu: „Ovo je, pak, napisano (od strane apostola, koji su bili svedoci u Isusove dane), da poverujete da je Isus Hristos Sin Božiji i, verujući, da imate život u ime Njegovo.”

Ljudi nikako ne mogu saznati istinu, ako na nju ne bude skrenuta njihova pažnja.

Zato, u Svetom pismu se kriju neke istine, na koje ću ja morati da skrenem pažnju onima koji, možda, nisu primećivali njihov značaj. Da bih to uradio, moraću ponovo da se vratim na temu Jovana Krstitelja, jer je ona odlučujuća.

Ljudi nisu приметили Jovana, prvog preteču, zato što je on došao kao odgovor na određena mesta Pisma, i iz tog istog razloga će oni propustiti i drugog preteču.

Obećanja, kako o prvom Hristovom dolasku, tako i o Njegovom čudesnom drugom dolasku, prorečena su u Malahijinoj knjizi.

Ondapročitajmo poslednja dva stiha Starog zaveta, Malahija, 4:5,6:

“Evo, Ja ću vam poslati Iliju proroka, pre dolaska velikog i strašnog dana Gospodnjeg. I on će obratiti srca očeva k deci, i srca dece k očevima njihovim, da kada Ja dođem, ne porazim zemlju prokletvom.”

Kao što je i obećano, Ilija, veliki prorok (preko koga je jednom jedna udovica dobila svog mrtvog sina živog) mora se vratiti „pre dolaska velikog i strašnog dana Gospodnjeg“.

Za mene, ovo Pismo govori o dve stvari, koje će se desiti u vreme kada dođe Ilija: Prvo, to će biti pre dolaska velikog i strašnog dana Gospodnjeg.

Drugo, njegova poruka će okrenuti srca očeva ka deci i srca dece ka njihovim očevima.

Ostavivši na trenutak ova Malahijina obećanja, hajde da ispitamo proročanstvo koje se odnosi na Jovana Krstitelja.

U Luki 1:15-17, govori se o Jovanovom ocu, koji je dobio obećanje od Boga, da će njegova žena Jelisaveta roditi sina:

“Jer će biti veliki pred Gospodom; Neće piti vina i žestokog pića, i ispuniće se Duhom Svetim još od utrobe majke svoje; I obratiće mnoge sinove Izraeljeve Gospodu Bogu njihovom; I on će ići pred Njim u duhu i sili Ilijinoj, da povрати srca otaca deci, i nepokornim um pravednika, da predstavi Gospodu pripremljen narod.”

I nigde u ovom obećanju Jovanovom ocu ne nalazim da je Jovan trebao da „obrati srca dece njihovim očevima“.

Prirodno, to stvara kod mene pitanje da li je Jovan ispunio sva Malahijina proročanstva u Malahiji, 4:5-6.

Takođe, čitajući Mateja 17:11, otkrivam da sam Isus ostavlja otvoreno pitanje da li je Jovan ispunio ovaj deo Malahijevog proročanstva.

Matej 17:10-11:

“I učenici Njegovi Ga upitaše: ‘Kako književnici govore da Ilija treba da dođe prvo?’ Odgovori im Isus i reče im: ‘Istina, Ilija će doći prvo i sve obnoviti’. “[Prevod kralja Jakova. Sinod. Prevod: „Ilija mora da dođe prvo i sve uredi. - Prevod]

U Delima, 3:20-21, Petar izjavljuje da će vreme te obnove doći u vreme Gospodnjeg povratka:

I poslaće On vama Isusa Hrista, koji vam je bio propovedan, Koga nebo treba da primi do vremena povratka svega što je Bog govorio ustima svih Svojih svetih proroka od vekova. [Prevod kralja Jakovaa. Sinod. prev.: „...i neka pošalje On Isusa Hrista, postavljenog pred vas, koga je nebo trebalo da primi DO VREMENA ISPUNJENJA SVEGA, što je Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka, od postanja sveta. ” - Prevod]

Sada, da bi sumirali i konačno otkrili ovu temu, u Malahiji 4 se govori da će Bog poslati Iliju, pre nego što dođe veliki i strašni dan Gospodnji.

Ako je Jovan Krstitelj došao u duhu Ilijinom (o čemu svedoči Sveto Pismo), onda moramo pogledati i videti da li je Jovan ispunio dela onog Ilije, koji je trebalo da dođe po Malahijinom proročanstvu.

Prvo, postavljam pitanje:

Da li je došao veliki i strašni dan Gospodnj, kada je došao Jovan Krstitelj?
Odgovor je "ne".

Da li je Jovan sve obnovio?

Prema Delima 3:21, možemo reći ne.

Da li je, onda, moguće da tek mora da dođe prorok u duhu Ilijinom, koji treba da obnovi sve, neposredno pred dolazak velikog i strašnog dana Gospodnjeg?
U tom slučaju, evo KLJUČA pitanja.

Mi treba da čekamo proroka sa Ilijinim duhom, koji mora doći, pre nego što se Gospod vrati. Sveto pismo jasno pokazuje da je to istina.

Možda će, u ovom trenutku, neki početi da prihvataju ovu činjenicu, ali će pitati kako prepoznati takvog proroka?

Dozvolite mi da vas iskreno pitam:

Kakav dokaz, po vama, treba da ima prorok?

Po vašem mišljenju, ko treba da ga podržava?

Da li biste poverovali da je on bio prorok, da je rimski papa to rekao?

Šta da ga je Sveti Đakovo proglašio Božjim prorokom?

Da li biste verovali, ako bih ja rekao da je prorok?

Vaš bogomdani osećaj vam govori da ništa od ovoga nije relevantan dokaz.

Postoji samo jedan način, na koji je Bog uvek bilo šta potvrđivao, i ja ću to sada objasniti.

Biblija je Reč Božija.

Sama Biblija kaže da je to Reč Božija. Ona samu sebe potvrđuje.

U Otkrivenju, 22:18-19 je pokazano koliko kategorično Biblija izjavljuje da je to - Božija Reč:

"I ja takođe svedočim svima koji slušaju reči proroštva ove knjige: Ako im ko šta doda, Bog će mu dodati pošasti koje su zapisane u ovoj knjizi: I ako ko šta oduzme od reči knjige ovog proročanstva, Bog će oduzeti njegov deo iz knjige životai u svetom gradu, i u onome što je napisano u ovoj knjizi."

Tako da, ako ne verujete onome što je napisano u Bibliji, svakoj Njenoj reči, ni dodavanjem, ni oduzimanjem od nje, onda vaše ime ne može ostati zapisano u Knjizi života.

Izražavajući se jezikom koji se koristi u 2. Timoteju 3:16, rekao bih da je Biblija vrlo sigurna u sebe:

"Svo Pismo je nadahnuto od Boga i korisno je za poučavanje, za ukor, za ispravljanje, za obuku u pravednosti."

Nigde vam Biblija ne dozvoljava da uzmete samo jedan deo Nje; moraš joj potpuno verovati.

U 2 Petrovoj 1:20-21, je napisano:

Znajući pre svega to, da se nijedno proročanstvo u Svetom pismu ne može rešiti samo od sebe. (Nemamo čak ni pravo da tumačimo ovu Reč u skladu sa našim sopstvenim uverenjima.) Jer nikada proročanstvo nije bilo izrečeno po volji čovekovo, nego su ga izgovarali sveti Božiji ljudi, podstaknuti Duhom Svetim. (Ona, čak, ne pripisuje ljudima priznanje za nošenje te Reči.)

Na taj način, nema drugog dokaza da je Biblija Reč Božija, osim što Biblija tako kaže.

Sada: kada se vrati, hoće li Sin Čovečiji naći veru na zemlji?

Da li verujete da je i ovo Reč Božija?

Nećete poverovati, ako nemate veru, koja je sama po sebi dar Božiji.

Možete se složiti da je Reč potvrđena Rečju, ali vam se čini da je situacija sa prorokom drugačija. U tom slučaju, pogledajmo Mojsija.

U Izlasku, 3:13-14, vidimo ko je proglasio Mojsija za proroka, kada je pošao sinovima Izrailjevim:

“I reče Mojsije Bogu: ‘Evo, doći ću sinovima Izrailjevim i reći ću im: Bog vaših otaca me posla k vama.’

A oni će mi reći: ‘Kako se zove?’

Šta da im kažem?

Bog reče Mojsiju: ‘Ja sam OnajKoji jesam.’

A on reče: ‘Onaj koji jeste, posla me k vama.’”

Ko je potvrdio Mojsija?

Da li su glasali i složili se da je prorok?

Da li je faraon ustao i izjavio da je on prorok, poslat od Boga?

Ne, Mojsija je podržavaloto, što mu je Bog rekao, i to je bilo sve na osnovu čega se Mojsije nastavljao kretati.

Ali, sećate li se, sinovima Izraela je obećan izbavitelj.

I, nakon što ih je Mojsije izveo iz Egipta i prešao Crveno more, zamolio Boga da ih nahrani prepelicama i manom, primio Deset Zapovesti čudesno uklesanih u kamenu i neprestano im donosio reč Gospodnju, mnogi I DALJE nisu verovali da je bio čovek Božiji.

Kako je to moglo biti?

Jednostavno zato, što su hteli da neko to potvrdi.

Pitali su kako da znaju da je Božija reč dolazila Mojsiju.

Posle onoga što su videli, nije trebalo da ostane nikakve sumnje, ali su oni, ipak, sumnjali.

Imali su veru u Boga, i u to da On čuva svoju Reč, ali oni, suočeni sa bezbrojnim činjenicama da im je on poslat od Boga, i dalje nisu mogli poverovati da je Mojsije bio Božiji prorok.

Oni su, jednostavno, bili slepi.

Sećate li se ko je odobrio Jovana Krstitelja?

Hajde da ponovo sve to potpuno razmotrimo, tako da ne ostane nikakve sumnje.

Kada su ljudi pošli da pitaju Jovana ko je on, kao što je navedeno u Jovanu, 1:19, bilo im je poznato proročanstvo iz Malahije 4:5-6.

Nema sumnje da su znali i za poruku koja je stigla Jovanovom ocu, pre rođenja njegovog sina, da će izaći u duhu Ilijinom i okrenuti srca očeva ka deci.

Tako da mogu biti samo dva razloga zbog čega je Jovan negativno odgovorio na pitanje ljudi da li je on Ilija:

Ili su ga pitali da li je on Ilija iz nekog drugog mesta Pisma, koji se ne odnosi na njega, ili on nije znao Reč.

Ali, ja mogu da dokažem da je Jovan znao Reč, jer, kada su ga stalno pitali: „Jesi li ti taj prorok?“ Jovan je znao da misle na proroka, kojeg je Mojsije obećao u Ponovljenom zakonu, 18. Tada se njegovo poricanje odnosilo na onog proroka, koji će, kako je Mojsije rekao, biti sličan njemu.

Konačno, u Jovanu, 1:22-23, Jovan je pokazao svoje mesto.

Rekli su mu: „Ko si ti? pa da damo odgovor onima koji su nas poslali: šta ti kažeš za samog sebe?“

Rekao je: „Ja sam glas onoga koji viče u pustinji: poravnajte put Gospodu, kao što reče prorok Isaija.“

Jovan je bio dosta dobro upućen u Reč, i znao je da Isaija 40:3 kaže da će doći: „Glas onoga koji viče u pustinji: pripremite put Gospodu, poravnajte staze Bogu našem u pustinji.“

Takođe je znao da je u Malahiji 3:1 rečeno: „Pripremite put preda Mnom“, kako je rečeno u Isaiji.

Međutim, Jovan je negirao da je on Ilija.

Znao je da on mora da okrene srca očeva ka deci, jer je njegov otac dobio takvo proročanstvo.

Znao je i da je on bio u Ilijinom duhu, tako da je moguće da su ga pitali nije li on Ilija iz Malahije 4, koji treba da obrati srca dece ka očevima, pre dolaska velikog i strašnog dana Gospodnjeg.

Naravno, on im je odgovorio „ne“.

Ali, ko je potvrdio Jovana?

Ljude je veoma zanimalo ko je on, ali ko je ustao i rekao im to? On je sam rekao ko je on bio, kao što je zabeleženo u Jovanu 1:23:

Rekao je: "Ja sam glas onoga koji viče u pustinji: poravnajte put Gospodnji, kao što je rekao prorok Isaija."

Ko je potvrdio Hrista?

Luka 9:18-20 kaže:

"Jednom, kada se On molio na zabačenom mestu, i učenici su bili s Njim, upitao ih je: 'Šta ljudi misle, ko sam ja?' (Sam Isus Hristos je bio zainteresovan da sazna šta su ljudi mislili ko je On.)

Odgovorili su: 'Jovan Krstitelj', a drugi, 'Ilija'; drugi, pak, govore da je jedan od drevnih proroka vaskrsao.

A On ih je pitao: 'Za koga vi kažete da sam ja?' Petar je odgovorio: 'Za Hrista Božijeg.'"

U drugom izveštaju, Isus je odgovorio: „Nisu ti ovo otkrili telo i krv, nego Otac Moj koji je na nebesima, i na ovoj steni (steni otkrivenja) sagradiću Crkvu svoju, i vrata pakla neće je nadvladati."

Ovo nam daje prvi KLUČ u odgonetanjudokazivanja proroka.

On (dokaz) dolazi otkrivenjem, a daje ga onaj prorok, koji potvrđuje samog sebe.

Sama Reč Božija se dokazuje kao Reč Božija.

Mojsije je sam o sebi izjavio da je on Božiji prorok.

Jovan Krstitelj je rekao da je on bio onaj, o kome je Isaija govorio, a Isus je, takođe, poučavao svoje učenike da je On bio Hristos.

Matej, 26:62-64 beleži o patetičnim naporima nevernog sveštenika, da sazna istinu o Isusu Hristu:

"I, ustavši, prvosveštenik Mu reče: 'Zašto ništa ne odgovaraš? Šta svedoče protiv Tebe?'

Isus je ćutao.

I prvosveštenik Mu reče: (obratite pažnju na pobožno, samouvereno ponašanje) 'Zaklinjem Te Bogom živim, reci nam da li si ti Hristos, Sin Božiji?'

Isus mu odgovori: 'Ti reče'; čak vam kažem: od sada ćete videti Sina čovečijeg gde sedi s desne strane sile i dolazi na oblacima nebeskim.'"

Nevernici, posebno oni na vlasti, hteli su da znaju, ali nisu mogli da veruju u istinu, jer u njihovim srcima nije bilo vere, ili otkrivenja.

Marko, 14:60-62, takođe beleži ovu epizodu:

"Tada je prvosveštenik stao u sredinu i upitao Isusa: 'Zašto Ti ništa ne odgovaraš? Šta svedoče protiv Tebe?'

Ali On je ćutao i ništa nije odgovarao.

Opet Ga prvosveštenik upita i reče Mu: 'Jesi li ti Hristos, Sin Blaženog?'

Isus reče: 'Ja sam; i videćete Sina čovečijeg gde sedi s desne strane sile i dolazi na oblacima nebeskim.'"

Isus je nekoliko puta javno izjavio, kao što je to On učinio u Jovanu 10:30: „Ja i Moj Otac jedno smo”.

Kada je Isus potvrdio Samog Sebe, rekao im ko je, oni su uzeli kamenje da ga kamenuju.

Ali, kada je Isus prvi put počeo da se otkriva, pokušavajući da navede ljude da poveruju u to ko je On bio, otkrivamo da je usmeravao njihovu pažnju, ne na ono što je rekao, već na ono što je RADIO, kao u Jovanu 2:23:

“I kada je na praznik Pashe On bio u Jerusalimu, mnogi su, videvši čudesa koja je On činio, poverovali u ime Njegovo. “

Kada je Jovan Krstitelj poslao glasnike da pitaju ko je On bio, kao što je zabeleženo u Mateju 11:5, Isus je odgovorio: “Slepi progledaju i hromi hodaju, gubavi se čiste i gluvi čuju, mrtvi ustaju i dobra vest propoveda se siromasima.”{Sinod. prevod: „prosjaci“—Prev.}

Isus je poslao glasnike da kažu Jovanu da su videli sve to, podrazumevajući da će Jovan znati da su DELA koja je On činio, govorila o Njemu.

U Jovanu, 8:24, Isus kaže:

“Zato sam vam Ja i rekao da ćete umreti u gresima vašim: jer ako ne poverujete da sam to Ja, umrećete u gresima vašim.”

Ali, u Jovanu, 10:36-38, evo šta Isus govori:

“Onome li, koga je Otac posvetio i poslao u svet vi govorite: “huliš”, jer rekoh: “Ja sam Sin Božiji” “Ako Ja ne činim dela Oca Mojeg, ne verujte Mi; A, ako činim, onda, kada ne verujete Meni, verujte delima Mojim, da biste saznali i poverovali da je Otac u Meni i Ja u Njemu. “

Isus im je rekao da „ako ne verujete u ono što vam Ja govorim, onda verujte tome kakva dela vi vidite kod Mene.”

Dakle, nema drugog dokaza za proroka Božijeg:

Prvo - on će ti reći ko je on. On će znati ko je on.

Drugo, on će obavljati posao za koji je poslat.

Eto kako se može razlikovati prorok poslat od Boga.

I onda, ako pre dolaska velikog i strašnog dana Gospodnjeg mora postojati prorok, prorok u Ilijinom duhu, onda će se od njega očekivati određena dela:

On će činiti dela kao čovek u duhu Ilijinom.

On će okrenuti srca dece njihovim očevima.

On će ispuniti Mateja 17:11, gde Isus kaže: „On će sve obnoviti”.

U nekim prevodima, ovaj odlomak zvuči na sledeći način: „On će ispraviti sve ono što je palo u zabludu.”

Deseto poglavlje ove knjige, potpunije osvetljava crkvena doba, od Pavlovih dana do naših dana, međutim, Knjiga Otkrivenja govori o ovom posljednjem dobu, Laodikijskom dobu, da će ono imati GLASNIKA koji će reći da su oni „bezzredni, jadni, siromašni, slepi i goli“ i da to ne znaju.

Ovaj glasnik se, u Otkrivenju 10:7, pominje kao Sedmi anđeo i tamo se govori da: „...kada on zatrubi, završiće se tajna Božija, kao što je On propovedao svojim slugama prorocima“.

Na taj način, postoji jasno definisan POSAO, koji mora da ispuni prorok iz Malahije 4.

Iza njega neće stajati denominacija.

Većina se neće slagati sa njim, ali će on znati ko je on.

On će poznavati Reč, i činiće dela koja govore o njemu u Svetom pismu.

Biće onih koji će ga videti i neće poznati, ali će biti takođe i onih koji imaju isti duh kao i oni koji su primili Isusa po Njegovim delima, govoreći u Jovanu 7:31: „Kada dođe Hristos, hoće li više učiniti znakova, nego koliko je Ovaj učinio?“

Ali, kada taj prorok iz Malahije 4 dođe sa duhom Ilijinim, da sve obnovi i dovrši tajnu Božiju, svet će biti nedostojan njega, isto kao što ovi nisu bili dostojni drevnih proroka.

Većina ljudi će biti sklona da budu religiozni i da zastupaju svoja prava, tako da će biti slepi za posetu.

Taj čovek će doći da čini samo dobro.

On će doći ispunjavajući Pismo, noseći poruku izabranima, Hristovoj Nevesti, ali će ga verske vođe zamrzeti.

Oni će manifestovati isti onaj duh, kao i oni koji su stajali u podnožju krsta i govorili: „Druge je spasao, a sebe ne može spasiti“.

Svaki pokret tog proroka, biće usmerena službu čovečanstvu, ali će, ipak, biti kritikovan, pogrešno shvaćen i odbačen, zbog njegovih učenja.

Prorok naznačen još od utrobe svoje majke, kakvi su bili i svi proroci, njegov dolazak će najaviti drugi Dolazak Gospoda Isusa Hrista, i on će doći u duhu Ilijinom.

GLAS ZNAKA

Kada Bog jednom učini nešto na određeni način, jer je On nepromenljiv (jer u Njemu „nema promenljivosti, ni senke promene“), Sveto pismo uči da se od Njega mogu očekivati opet iste akcije.

Međutim, On može učiniti i nešto novo, kao što je On učinio kada je poslao proroka Noja,
kada je On pozvao Avrama,
kada je poslao Iliju,
kada je poslao Jovana Krstitelja.
i kada je On poslao svog jedinorođenog Sina, Isusa Hrista.

U svakom slučaju je bilo mnogo ljudi koji su poznavali Sveto pismo, koji su poznavali proročanstva, ali nisu mogli da vide šta je Bog radio, jer nisu imali duhovno razumevanje za prepoznavanje čoveka koga je poslao Bog.

Kao što smo videli, nema drugog načina da prepoznamo čoveka poslanog od Boga, osim po njegovim delima i po Svetom pismu, koje mora da svedoči o njemu.

Čak je i Pavle, koji je živeo u isto vreme kada i sam Isus Hristos, i kada je On bio ovde na zemlji, Pavle je, nesumnjivo, čuo za Isusa, ali nije bio uveren da je Isus Hrist bio onaj prorok iz Ponovljenih zakona 18.

Pavle, takođe, nije prepoznao Jovana Krstitelja, kao preteču Hrista. Tako da Pavle nije mogao da postupi onako, kako su postupili Jovanovi učenici, koji su, od dana kada se Jovan okrenuo i rekao: „Evo Jagnjeta Božjeg“, pošli za Isusom.

Niti je Pavle mogao prepoznati Isusa i slediti Ga, kao što su to učinili Petar i carinik Matej, kada im se On okrenuo i rekao: „Sledite Me“.

Pavle je morao imati svoje lično iskustvo, na putu za Damask.

Prvosveštenik, književnici i fariseji nisu prepoznali Mesiju (iako su Ga neumorno čekali), zato što prvosveštenik nije poverovao Hristovom potvrdnom odgovoru na njegovo pitanje da li je On Sin Blaženog.

Umesto da Mu poveruju kada je rekao: „Ja sam On“, oni su hulili i koristili Njegove reči protiv Njega. Zato je, kada je Isus visio na krstu, On mogao da ih pogleda i kaže: „Oče, oprostí im, jer ne znaju šta čine“. Da su onipoverovali da je On Sin Božiji, Njega ne bi razapeli i ceo plan spasenja bi bio izgubljen.

Iako je On i činio divna dela, oni su Ga videli samo kao čoveka, sina drvodelje, koji se usudio da posegne za autoritetom i proglasi Sebe kao Sina Božijeg. Oni nisu pridavali značaj delima i držali su se svojih tradicija, umesto da priznaju da je njihovo učenje koje su predavali ljudima, pogrešno.

U 4. poglavlju Jevanđelja po Jovanu, pominje se jedna bludnica, Samarjanka. Jovan priča o tome kako je Isus sedeo kod bunara, čekajući svoje učenike koji su pošli u grad da kupe hranu, kada je ona došla da izvuče vodu. On ju je zamolio da Mu da da pije, i oni su razgovarali ovako:

„Gospodine“, rekla je, „ne dolikuje Tebi, Jevrejinu, da od mene, Samarjanke, tražiš piti.

„Kad bi ti znala sa kim razgovaraš, sama bi Me molila da piješ“- odgovorio je.

Rekla je: „Gospodine, nemaš, čak, ni čime da izvadiš vodu. Zar si Ti veći od oca našeg, Jakova, koji nam dade ovaj bunar?“

„Nikada više nećeš ožedneti od vode koju ja dajem“, rekao je Isus.

I ona je odmah odgovorila: „Gospodine, daj mi tu vodu!“

Čim joj je Isus to rekao, otkrila se njena žeđ, žeđ i glad, koje drugi nisu imali, kao ispunjenje Njegovih reči: „Blago onima koji su gladni i žedni pravednosti, jer će se nasititi“.

Zatim joj je rekao: „Idi pozovi svog muža.“

Osetila se postićeno. „Nemam ga“, odgovorila je krotko.

„Pravo si rekla“, reče glas Božiji, razaznajući čak i misli u njenom srcu, „jer si imala pet, itaj sa kojim sada živiš nije tvoj muž!“

Sada vidite, znajući sasvim malo o Svetom pismu, otkrivenje je došlo u njeno srce, kada je rekla: „Gospodine, ja znam, proroci govore da će nam, kada dođe Mesija, On reći sve to. Ti kažeš da, iako se mi ovde i klanjamo, doći će dan kada toga više neće biti. Gospodine, vidim da si Ti prorok!“ Sa tim je otrčala u grad uzvikujući: „Dođite, vidite čoveka, koji mi je rekao sve što sam uradila!“ Nije li to Mesija?“

Ona je dobila više otkrivenja, a da ništa nije tvrdila, od većine religioznih ljudi njenog vremena. Isus je za njih rekao da su slepi, zato što su tvrdili da imaju svetlost.

Koliko puta je Isus razotkrivao misli ljudi?

Koliko puta je On razumeo njihova pitanja i odgovorio na njih, pre nego što su ih postavili? Nije li to bila osobina Emanuila, Boga s nama, Jehove Spasitelja u telu? Nije li to bio znak toga, da je među njima bio Isus Hristos, Spasitelj sveta?

Ipak, oni su odbijali da to prihvate.

Zato je rekao: „Ako ne verujete u ono što Ja govorim, verujte delima koja Ja činim. Tako je to i danas, jer je On „juče, danas i zauvek, taj isti Isus Hristos“.

Skoro ceo moj život su me učili o svemu tome, u nedeljnoj školi, ali prvi put sam video ispoljavanje takvog atributa koji je svojstven Bogu, na sastanku u Hjustonu, u Teksasu.

Jedna mlada žena je došla napred, da se za nju pomoli. Brat Branham se okrenuo ka njoj i rekao: „Pre nego što se pomolim za tebe, ti trebaš da ispovediš svoj greh. Ona se usprotivila, rekavši da je ona pravedna žena, ali on je rekao: „Bila si neverna svom mužu“.

U to vreme, među okupljenima je sedeo njen muž. Na jednoj strani sam primetio nespokojstvo i okrenuo se da pogledam. Njen muž je hodao između redova, krećući se prema platformi, da zaustavi Brata Branhama i da ovaj prestane da optužuje njegovu ženu.

Đakoni, koji su sedeli, prišli sunapred, da ga zaustave, ali je Brat Branham rekao: „Pustite ga da dođe.“

Taj čovek se ustremio na platformu, i već je bio na oko tri metra od Brata Branhama, kada su ga zaustavile reči: „Gospodine, a šta je sa vama i vašom bratovršinom sekretarijatom u uličici, dok ste sedeli u kolima prošlog petka uveče?”

Brat Branham je nastavio da im oboma govori: „Vi obojete da se pokajete pred Bogom, da to priznate jedno drugom, i da budete muž i žena.”

Ovaj događaj je prevazišao sve što sam ikada ranije video.

Nekoliko dana kasnije, pročitao sam knjigu koja sadrži životnu priču Brata Branhama. Pisane te knjige, koji je u to vreme bio poslovni menadžer Brata Branhama, rekao je da je jedan od njegovih poslova bio da čuva u tajnosti mesto odmora Brata Branhama, kada ovaj dolazi u grad na sastanke. To je bilo potrebno zbog gužve i obilja ljudi, koji su ga stalno uznemiravali tokom sastanaka, i njemu je bio neophodan odmor. Tako da je on bio spreman, praktično na sve, da bi hotel Brata Branhama sačuvao u tajnosti, za koji zna samo on i neko lokalni, na primer pastor koji ga je finansirao u ovom gradu. Epizoda koju je opisao, bila je u vreme kada je već prošao kroz svoju uobičajenu rutinu, iznajmivši hotelsku sobu za Brata Branhama i obavestivši lokalnog pastora, sa kojim je Brat Branham kasnije trebao kontaktirati, kada stigne u grad i poželi da pronađe svoju sobu. Upravitelj i pastor su čekali malo večer, ali Brat Branham se nije javio, i oni su počeli da brinu. Konačno, kasno uveče istog dana, upravnik je odlučio da sam ode u hotel i malo se odmori. Kada je došao do recepcije je da uzme svoj ključ, službenik je rekao: „Propovednik Branham je već stigao danas popodne.” Bio je šokiran!

Brat Branham je već bio u svojoj sobi nekoliko sati. Zvali su u njegovu sobu i pitali ga kako je saznao gde mu je soba. „Oh, imam samo jedan način da saznam“, jednostavno je odgovorio.

Kada sam pročitao ovo svedočanstvo u knjizi (dodatno tome ono što sam video u Hjustonu), nešto je počelo da se dešava u mom razmišljanju: počeo sam da shvatam da je ovaj čovek veoma neobičan i izuzetan. Ali još nešto što se dogodilo, pre nego što sam dostigao potpuno otkrivenje u svom srcau.

Godine 1952. u biblijskoj školi se dogodio događaj koji je u velikoj meri unapredio moje otkrivenje.

Bili Pol, sin Brata Branhama, i ja, zajedno smo išli u ovu školu i postali bliski drugovi. Među nama je postojala veza, jer smo bili saglasni po pitanju krštenja u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Jedne večeri, dekan je zbog nečega prekorio Bilija Pola, i bio je veoma začuđen kada ga je, u istom trenutku, Brat Branham pozvao međugradskom linijom, po istom pitanju. Stajao sam upravo pred dekanske kancelarije, kada je dobio poziv, odmah nakon što je Bili Pol izašao iz kancelarije. Kada je izašao, dekanovo lice je bilo belo kao čaršav, pitao me je gde je bio Bili i da li je telefonirao. Rekao sam: "Ne, gospodine, mislim da nije." „Pa“, rekao je, „Propovednik Branham je zvao iz Indijane i upravo mi je rekao o razgovoru koji sam upravo vodio sa njegovim sinom Bilijem!”

U srcau sam pomislio: kako je neverovatno da se čovek Božiji može nalaziti dve hiljade milja daleko i da „čuje“ razgovor između dekana i njegovog sina. Takođe sam pomislio i to koliko sam zahvalan što moj tata nije mogao da uradi isto.

Deset godina kasnije, došao sam u Feniks u Arizoni, na konvenciju. Postavljen sam za međunarodnog omladinskog lidera, šefa omladinskih aktivnosti. Bavili smo se hipicima i kriminalcima, dovodili ih na večere, pokušavajući da ih pridobijemo za Hrista. Radili smo to i Bog nas je blagoslovio. Bio je to dobar program.

Kao rezultat toga rada, postao sam veoma blizak prijatelj sa Ričardom Šakarijanom, čiji je otac bio međunarodni predsednik Preduzetnika punog jevanđelja (PPE).

Jednog jutra, Brat Branham je trebalo da nastupa kod Poslovnih ljudi punog jevanđelja. Vaspitan na principima Pentekostalne crkve, veoma sam uživao u njegovim propovedima. Propovedao je protiv šišanja i kratke odeće, protiv žena koje nose mušku odeću i protiv svih tih stvari, baš kao što su nas učili u crkvi svetosti Pentekosta. Bio sam oduševljen sa propovedi tog jutra, shvatajući da postoji velika potreba za njom, jer sam primetio da ljudi sa kojima sam sedeo, posebno žene, odmahuju glavama i protestuju, gurajući jedan drugog u bok laktovima, sve dok ih, verovatno, nisu zboleli laktovi i rebra.

Onda je prosto stao i okrenuo se ženama: „Žene, dozvolite mi da vam kažem ponešto. Vi nećete napredovati ni korak u Bogu, dok ne budete spremni da se još više žrtvujete!“

Pomislio sam da je to, zaista, bila istina, takva istina za sve nas. Niko od nas neće napredovati dalje, dok ne budemo spremni da se još više žrtvujemo. Možda ste voljni da hodate sa Bogom samo do određene mere; ali, ako želite da se krećete dalje, što se više oslobodiš greha, više ćeš služiti Bogu. Shvatate, upravo će te greh sprečavati od služenja Bogu.

Nakon te jutarnje propovedi kod Preduzetnika punog jevanđelja, kada smo toga dana krenuli na ručak, primetio sam da ostali Brata Branhama nisu shvatali ozbiljno. Među pratiocima su bile ugledne dame, koje su govorile svojim muževima: „Bili ne treba tako da propoveda! Naneo je više štete, nego što je popravio. Samo je uplašilo ljude. Uvredio je previše ljudi.“

Postalo mi je tako neprijatno, ali onda mi je kroz glavu proletela misao da su oni, možda, bili u pravu, možda je on samo previše staromodan.

Sutradan sam ponovo pošao na službu. Brat Branham je ponovo propovedao i tokom propovedi je rekao sledeće reči: „Mislite da ne znam šta stegovali o mojoj jučerašnjoj propovedi? Govorili ste: 'Bili Branham ne bi trebalo tako da propoveda! Bili Branham je napravio više štete, nego što je ispravio. On je samo uplašio ljude.'“ Zatim je pognuo glavu i sa svog mesta na bini, čuo sam ga kako moli sledeće reči: „Bože, ako sam ja Tvoj prorok i ako je ovo što govorim ovim ljudima istina, potvrdi me“. Usledila je moćna manifestacija.

On je počeo sa jedne strane publike, i počeo je da im priča tajne njihovih srca: njihova imena, odakle su, izgovarajući po slovima njihove adrese, nazive ulica, i nastavio je kroz čitavu publiku.

Bio je jedan deo ljudi iz Švajcarske, u centru, i on nije mogao da izgovori te reči, ali je video u viziji znak na ulici gde su živeli, i sricao ga je slovo po slovo, direktno sa natpisa! Ovo ih je trebalo potresti do srži. Onda se okrenuo i otišao, a ja sam sebi rekao: „Ovo je kao Ilija na gori Karmel“.

Tog popodneva sam se ponovo našao na ručku sa tom istom grupom, i oni su govorili: „On je opet terao svoje! Naneo je više štete, nego što je popravio. Pa, njemu uopšte netreba dozvoljavati da propoveda na ovim kongresima. Da nije bilo Karla Vilijamsa, ne bi mu dali da propoveda“. Eto, tada sam saznao da je Brat Karl Vilijams podržavao Brata Branhama i njegovu poruku.

Sledeće noći je govorio doktor Džim Braun, prezbiterijanac, i, kada je Brat Branham ušao u sobu, doktor Braun se okrenuo i rekao: „Ja bih radije da Brat Branham govori večeras. Možda će Brat Branham proći i reći nekoliko reči?“

Brat Branham je tada učinio nešto, što nikada nisam video, ni pre, ni posle: dok je hodao do platforme, za vreme nastupa drugog čoveka, koristio je svoj nepogrešivi dar razlučivanja. Okrenuo se ženi koja je sedela za orguljama, jednoj od onih koji su govorili protiv njega, i rekao: „Sestro, poznajem te, zar ne?“ Ona je odgovorila da je poznaje. "Ali, ja ne poznajem tvoju majku, zar ne?"

„Ne, gospodine“, rekla je.

„Ako poveruješ rečima koje sam govorio dok sam bio ovde, i budeš verovala da sam Božiji sluga, onda, kada dođeš kući, na očima tvoje majke više neće biti te katarakte“, obećao je on.

Možda to nikom drugom nije ništa donelo, ali meni je bilo na korist.

Mesec dana kasnije, video sam tu ženu i pitao je za njenu majku. Rekla je: "O, Brate Grin, kada sam došla kući, na njenim očima više nije bilo katarakte!"

U međuvremenu, ovoj ženi se dogodila promena. Sprala je boju sa lica, počeshljala kosu, i haljina joj je postala duža. Ali tužno je to što sam je video pre dve godine, i ponovo je postala ista onakva, kakva je i pre toga bila.

Počeo sam da izvlačim pouke iz svega toga.

Kada sam 1962. godine doputovao kući, bio sam rešen da platim veću cenu, da se približim Bogu i da odem malo dalje.

Godine 1963, odlučio sam da finansiram Brata Branhama u Bomontu, kako bi došao i propovedao sve što je osećao da ga Bog vodi, a onda ne bi morao nikome da se izvinjava. On se složio; i jedne nedelje uveče, pre njegovog dolaska, propovedao sam svojoj skupštini o čudima koja sam i sam video u njegovoj službi, kada je u mojoj kancelariji zazvonio telefon. Govorio sam im o čudesima: video sam znak, ali još nisam mogao čuti glas, kao što je kod mnogih bilo sa Isusom. Videli su znake, i dok su se čuda nastavljala, sve je bilo u redu, ali kada je On započeo Svoju Poruku, oni „više nisu hodali s Njim“ (Jovanova 6:56). Kada je On počeo da govori: „Ja i Moj Otac smo jedno“, oni nisu mogli ići dalje.

Ali, ja još nisam razumeo da se ista stvar dešava sa porukom Brata Branhama, kada sam o njemu pričao svojoj skupštini te večeri. Neko je podigao slušalicu i, prekidajući me, rekao da zove Brat Branham.

U to vreme, Brat Branham je živeo u Tusonu [Arizona], a ja sam bio daleko u Bomontu [Teksas]. Kada sam odlazio da razgovaram s njim, rekao sam skupštini: „Upravo govorim o ovom čoveku, zar nije sjajno što mogu da odem da razgovaram sa njim, i da se onda vratim i ispričam vam šta je rekao?“

Rekao sam u telefon: „Zdravo, Brate Branhame!“

„Zdravo, Brate Peri“, odgovorio je.

„Brate Branhame“, rekao sam oduševljeno, „da li znate šta radim?“

„Da, znam“, došao je miran odgovor.

Znao je da sam upravo govorio o njemu. Nisam sumnjao u njega. Znao sam da je on znao. To je imalo ogroman uticaj na moj život.

Odjednom sam shvatio da ne mogu da se naljutim na svoju ženu, da vičem na svoju decu, da se nerviram, da budem netolerantan, ili da radim bilo šta u tajnosti: Bog sve to vidi, i On to može otkriti drugom čoveku, koji je hiljadama milja daleko. Počeo sam da se osećam nelagodno.

Te večeri sam izašao na propovedaonicu malo drugačijim, nego kada sam otišao, i zaista sam imao nešto da kažem, što ranije nisam znao.

Nedelju dana nakon ovog događaja, Brat Branham je propovedao na sastanku u Dalasu. Dok je bio tamo, jedan svetski poznati sveštenik je pozvao Brata Roja Bordersa i mene u svoj kabinet, da razgovaramo o mogućnosti da Brat Branham ode u Afriku, u pratnji tog sveštenika, da bi nadgledao škole Izbavljenja.

Taj čovek nam je rekao sledeće reči: „Znate, od svih ljudi koje sam video u svom životu, na Brata Branhama je najlakše uticati. Otkako sam prestao da putujem sa njim, on je do sada odstupio u svom učenju. Na primer,“ nastavio je, „uzmite doktrinu o zmijinom semenu! Naravno, neobičan život Brata Branhama i takva služba, privlače sve ove, znate, čudne ljude: verovatno neki starac u kostrijeti, neki pustinjač sa dugom bradom, neko takav je došao i rekao Bratu Branhamu tu nepristojnu doktrinu o 'semenu zmijca'. A Brat Branham je to uzeo i prihvatio u veru, i počeo je da propoveda sa propovedaonice. Sada se traka proširila i naškodila njegovoj službi.“

I, eto, a ja sam upravo odslušao kasetu „Zmijčevo seme“, i činilo mi se da je to bilo neverovatno otkrivenje, i zato sam rekao: "Brate, da li si čuo kasetu „Zmijčevo seme“ Brata Branhama?

"Ne! "On je odgovorio: „Nemam vremena da slušam takvo smeće!“

Bio sam užasnut. „Brate, ne bi trebalo tako da govoriš, pre nego što saslušаш šta taj čovek govori!“ Ne radi to!"

Brat Borders je bio upoznat sa svim tim duže od mene, pa me je nežno povukao za nogavicu, i ja sam shvatio da treba da učutim i da se više ne dotičem toga. Tako da smo nastavili da pričamo o drugim stvarima, izvinili se i izašli.

Te večeri je Brat Branham došao na službu, itaj isti čovek je sedeo na platformi. Nakon što se hor razišao, on je ostao da sedi sam, visoko na platformi, gde je cela zajednica mogla da ga vidi. Brat Branham je ušao, pozdravio ga i počeo da propoveda. Već pred kraj propovedi je zastao i rekao da je nekakav duh na jednoj strani, rekao je: „Pričekajte malo, nešto ovde nije kako treba!“

Stvar je u tome, da je na drugoj strani bio čovek sa potpuno istom bolešću i on je rekao: „Ova dva duha viču jedan na drugog!“ Zatim je zapovednički rekao: „U ime Gospodnje, obojicu ih prekorevam!“

Zatim je Brat Branham rekao: „Znate, pomalo je čudno, nakon što su me neki ljudi videli da razlikujem bolesti, hiljade puta, i da kažem: 'Ovako kaže Gospod', i nikada nije bilo greške, ipak, kada mi Gospod daje učenjepoput 'zmijinoj semenu', kažu da

sam ga uzeo od nekog starog pustinjaka." Tu se on okrenuo i pogledao čoveka pravo u lice.

Sedeo sam u publici kada se to dogodilo i, prirodno, pomislio sam da je Brat Borders ispričao bratu Branhamu o tome. Tako da sam posle službe jedva čekao da pitam Brata Bordersa kako je Brat Branham reagovao, kada mu je to rekao. Ali, kada sam ga pitao, Brat Borders je rekao: „Nisam mu ja rekao, ti si. "Nisam ga, čak, ni video!" - bio sam ogorčen.

Tada sam shvatio da je Brat Branham sigurno „čuo“ naš razgovor tog popodneva. Ali, još uvek nije bilo pravog otkrovenja u mom srcu. Ono je došlo malo kasnije.

14. Februara, 1964. godine, bio sam uključen u planiranje programa na kablovskoj televiziji, u kojem je Brat Branham trebalo da se pojavi te večeri. Nalazeći se ispred glavnog ulaza svoje kuće, rekao sam svojoj ženi: „Odvešću se na drugu stranu grada, uzeću Brata Bordersa i Bilija Pola i pokazaću im gde će večeras biti TV program (banquet), kako bi znali gde da dovedu Brata Branhama.”

U našoj kući su živeli samo mladi momci, i ja sam rekao svojoj ženi: „Reci momcima da ću ih, čim se vratim, odvesti kod frizera, jer će oni danas sedeti zajedno sa porodicom za glavnim stolom, i ne želim da ih vidim čupave.”

Onda sam došao na drugi kraj grada, gde sam našao Brata Bordersa, i on mi je rekao da je Bili Pol upravo otišao po svog oca, koji se molio u šumi.

Nekoliko minuta kasnije, stigli su Brat Branham i Bili Pol. Pozdravili smo se, i rekao sam im da želim da ih odvedem da vide to mesto. Brat Borders i Bili Pol su ušli u kuću da kažu svojim ženama da odlaze. Upravo tog momenta, kada su otišli, rekao sam Bratu Branhamu: „Vidimo se večeras.”

Počeo sam da prolazim pored njega, krenuvši za onom dvojicom, i napravio samo par koraka, kada mi je rekao: „Požuri, ako želiš da stigneš do frizera!”

Hodao sam tako brzo, da sam napravio još dva koraka, pre nego što sam stao, kao ukopan. Okrenuo sam se da ga pogledam u lice i rekao: „Kako znaš da treba da idem kod frizera?” Počeo je da opisuje prednji ulaz moje kuće.

„Brate Branhame“, rekao sam, „da li ste vi bili u mojoj kući i razgovarali sa mojom ženom?”

„Ne“, rekao je, „Brate Peri, bio sam u šumi, pre neki dan, i Gospod mi je dao viziju kako si stajao tamo i govorio svojoj ženi da se spremaš odvesti neke momke kod frizera.”

Kada je Brat Branham izgovorio te reči, mom srcu se otkrilo potpuno otkrivenje. Svaki, i najmanji otpor je bio slomljen.

Podigao sam glas: „Gospodine, shvatio sam da stevi prorok sa Ilijinim duhom! Vi volite usamljena mesta! Vu vučete protiv Jezaveljinog duha! Vi vođe ovoga sveta nazivate licemerima i ne jurite za novcem i slavom!” (Fotografija br. 1)

Podigao je ruku, kao da mi daje do znanja da stanem. „Brate Peri“, rekao je, „šta god da radiš, drži Sveto pismo uravnoteženo; ali ja ne mogu da poreknem ono što je Glas rekao na reci Ohajo, 1933. godine!” Nastavio je: „Brate Peri, ja ne govorim o tome javno. Ljudi ne razumeju šta prorok predstavlja. Ali, kada je ova Svetlost sišla kao vihor sa Nebesa, i ljudi na obali To videli, Odande je progovorio Glas, tačno kao što se

dogodilo Pavlu na putu za Damask. Glas je rekao: „Kao što je Jovan Krstitelj bio poslat da objavi prvi dolazak Gospoda Isusa Hrista, tako si iti poslan da objaviš Njegov drugi dolazak.

Mladi propovednik krštava na reci Ohio

DANAS SE ISPUNILO OVO PISMO

Ne dešava se često da ljudi shvataju da se Sveto pismo ispunjava pravo pred njima. I ipak je interesantno koliko bi nas, suočenih sa takvim nastupom, to prihvatilo? Nema sumnje da ih je malo, jer Bog to čini tako jednostavno, da je skriveno od očiju „mudrih i razumnih“, kako se kaže u Bibliji.

Većina nije primetila dva primera ispunjenja vitalno važnog za ljude Pisma, jednom u Hristovom životu, a drugi put dve hiljade godina kasnije, u životu Vilijama Branhama.

Datum događaja: 24. januar, 1965 godine; Lokacija događaja: Feniks, Arizona. To se desilo ujutro, Brat Branham je trebao danastupa na Međunarodnom kongresu Preduzetnika Punog Jevanđelja, koji je sponzorisao Karl Vilijams. Njegova propoved se zvala "Porodajne muke".

Nekoliko dana ranije, supruga Brata Branhama mu je poklonila novu Bibliju, potpuno istu onu, koju je koristio godinama, propovedajući Jevanđelje širom sveta. Tog jutra, poneo je ovu novu Bibliju sa sobom na službu.

Kada je tog jutra zakoračio na propovedaonicu, obrativši se prisutnima, otvorio je ovu novu Bibliju na njemu potrebnom mestu, i počeo da čita odlomak iz Svetog pisma, koji govori o poslednjim vremenima, o onim stvarima koje se obrušavaju na zemlju, kao na ženu porođajni bolovi. Pročitao je do kraja straniće, i kada je preokretao list, dva nova lista su se zalepila, tako da je stih, koji je nastavljao taj odlomak koji je želeo da pročita, bio sakriven između stranića. Bio je zbunjen, jer je sledeća stranića, sa sledećim poglavljem, počela istim brojem stiha koji je on tražio, ali, dok je čitao, otkrio je da se stihovi Svetog pisma ne slažu.

Ovaj događaj je zabeležen na traži "Porođajne muke", gde se čuje kako pita propovednike na platformi da li je to pravo mesto stiha, i ne bi li trebalo da se on nalazi na tom i tom mestu.

Dok je prelistavao straniće napred-nazad, ne shvatajući da su zaglavljene, posmatrao ga je haldejski katolički sveštenik, episkop Stenli, arhiepiskop glavne kaldejske katoličke Crkve Sjedinjenih Država. On je, takođe, bio jedan od govornika na konvenciji, i sedeo je na platformi. Bio je obučen u svoju sveštenu odeždu, u crvenu odeždu. Prišao je Bratu Branhamu i rekao: „Ohrabri se, sine moj, jer Bog ima za to razlog, iskoristi moju Bibliju”. Brat Branham je uzeo Bibliju od sveštenika, pročitao tekst koji nije mogao da pronađe, zatvorio Bibliju, vratio je nazad svešteniku, i nastavio da propoveda.

Toga jutra je pričao o Drugom svetskom ratu, koji je koristio enormno moćne avio-bombe, a takođe i o rovovima Prvog svetskog rata, pokazujući da su sve to bili porođajne muke, kao kod žene na porođaju. Pokazao je da su to bili sudovi Božiji, „početak dana nevolje“ i da svet više neće izdržati još jedan svetski rat. On se osvrnuo na atomsku bombu, koja je pala na Hirošimu, i o moći koju čovek danas ima, da uništi svet, jasno misleći na vreme opisano u Svetom pismu kao „početak dana jada“. Ako ćemo u dve reči -on je objavio sud zemlji.

Te večeri, dok se vozio do svoje kuće u Tusonu, zaustavio se kod restorana, da kupi nešto za dečicu, kada je Duh Gospodnji sišao na njega, i pokazao upečatljivu paralelu sa onim događajem, koji je doživeo toga jutra. Ukazano mu je na vreme, kada je Isus Hrist propovedao u sinagogi, u Nazaretu, kao što je zabeleženo u Luki 4:17-19:

Njemu je data knjiga proroka Isaije; i On, otvorivši knjigu, nađe mesto gde je bilo napisano:

„Duh Gospodnji je na meni; Jer On me je pomazao da propovedam dobru vest siromasima, i posla Me da isceljujem slomljene srčima, da propovedam slobodu zarobljenicima, slepima vid, da pustim na slobodu one koji su u izmučeni,

Da propovedam povoljnu godinu Gospodnju“.

Isaija je prerekao da će doći neko, ko će biti pomazan Duhom Gospodnjim, da propoveda dobru vest siromašnima (ne siromašnima u materijalnom smislu, nego siromašnima duhom, koji shvataju da se mogu osloniti samo na milost Božiju i prolivenu Krv Isusa Hrista). Ti siromasi su bili oni, koji su shvatili da se to ne može postići prolivanjem krvi bikova i jaračā, nego kroz ženu koju je platilo Jagnje zaklano pre postanka sveta. Morala je doći poruka dobre vesti, novo jevanđelje, za ljude siromašne duhom, i On ih neće odbiti, jer će bez Njega oni biti bespomoćni.

Takođe je ona morala da dođe do ljudi slomljenih srčā, čija su srčā žalila što je sama religija postala „oblik pobožnosti“ bez moći.

On je morao da propoveda oslobođenje zarobljeničima (zarobljeničima sistema) koji, čak, nisu ni videli da su u ropstvu. „Ja sam bogat i ništa mi ne treba“, a oni su bili „jadni, siromašni, goli i slepi“, kao što upozorava Biblija. Njihovo slepilo je bilo duhovno i bio im je potreban melem za oči, da bi videli plan spasenja. Morao je da im otvori duhovne oči, da im da „prave oči“ kako bi mogli da vide šta je Bog upravo radio na zemlji.

Takođe je došao da oslobodi izmučene — one koje je organizovana religija, zbog njihove duhovne osetljivosti, proterala i slomila. (A tako je i bilo: ako nisu činili upravo onako kako su fariseji govorili, želeći da slušaju samo Boga, bili su izbačeni.) Ukratko, Isaija je govorio o dolazećem Mesiji.

Paralela, koja je prikazana Bratu Branhamu, odnosila se na to, da je Isus čitao određene stihove iz Isaije, 61 glave, i pročitao samo do mesta „...da propoveda pogodnu godinu Gospodnju,“ zatvorio knjigu, dao je svešteniku i seo. „I oči svih u sinagogi behu uprte u Njega. Tada je Isus dao izvanrednu izjavu: „Danas se ispunilo ovo Pismo, koje ste čuli.“

Dakle, u Jevanđelju po Jovanu, 1:32, apostol Jovan piše o Jovanu Krstitelju:

“A Jovan je svedočio, govoreći: ja videh Duha gde silazi s neba, kao goluba i ostaje na Njemu.”

I opet, u Jovanu, 3:34:

“Jer Onaj koga je Bog poslao, govori reči Božije; Jer Bog ne daje Duha na meru.”

Tako je Jovan Krstitelj svedočio da je Duh Božiji bio na tom Čoveku, Isusu Hristu, koji je hodao i činio sve što je Mesija trebalo da čini. Propovedao je jevanđelje siromašnima i slomljenog srčā.

Zarobljeničima je doneo slobodu.

Dao je vid slepima..

Od tolikih čuda, ljudi su bili u strahopoštovanju i govorili su: „Zaista, Bog je posetio svoj narod, jer nam je poslao moćnog proroka“.

Neko je rekao: „Ako ovo nije Hristos, onda, kada On dođe, da li će učiniti više čuda od Ovoga?“

Pismo se ispunilo. Isus je, čak, ustao u sinagogi i rekao najreligioznijim ljudima na zemlji u, to vreme: „Danas se ovo Pismo ispunjava, koje ste čuli“. Ali, oni to nisu shvatili. Eto, On stoji sa pomazanjem Duha Božijeg na Njemu, čini upravo ono, što je prorok Isaija predvideo. On je proglasio „pogodnu godinu Gospodnju“.

Jevreji su tada imali priliku da prihvate Mesiju, ali su Ga oni odbacili. Sada, primetite, Isus je zatvorio knjigu.

Hajde, sada, da pročitamo ove iste stihove, iz Isaije, 61 glava, stihove 1 i 2:

„Duh Gospodnji je na meni; Jer On me je pomazao da propovedam dobru vest siromasima, i posla Me da isceljujem slomljene srcem, da propovedam slobodu zarobljenicima, progledanje slepima, da pustim na slobodu one koji su u nevolji, Da propovedam povoljnu godinu Gospodnju“.

Obratite pažnju, prema Jevanđelju po Luki, Isus nije završio 2. stih, koji se nastavlja - ...i dan osvete Boga našega, da uteši sve ožalošćene;

Sada, za one koji još nisu videli paralelu između ovog događaja i onoga što se dogodilo u Feniksu: postojao je čovek, poslat od Boga, u kome je prebivao Duh Božiji, i drugi deo 2. stiha Isaije, glava 61, ispunio se u gradu Feniksu, Arizona, 24. januara 1965. godine, kada je ovaj Božiji prorok sa Ilijinim duhom učinio tačno ono što je Isaija prorokovao o njemu. On je objavio „dan osvete našeg Boga,“ kada je propovedao sud ovome svetu, u svojoj propovedi, “Muke porođajne”.

Tačno kao što je bilo u dane Isusove, kada je On stajao u sinagogi, i kada mu je sveštenik dao Bibliju, a On je vratio nazad, govoreći: „Danas se ispuni ovo Pismo što ste čuli“, i oni nisu znali o čemu je On govorio, tako se dogodilo i u ovom veku, u ovom naraštaju.

„Dan osvete Boga našeg,“ objavio je Božji prorok na ovoj zemlji, a verski svet to nije video. Takođe je „utešio sve one koji su tugovali“, jer je rekao da postoji put izbavljenja: „Izađite iz nje, narode moj, i odvojite se“.

Sledećeg dana, 25. januara 1965. godine, prorok se vratio u Feniks, i propovedao ovo otkrivenje koje mu je dao Duh Božiji, u besedi pod naslovom “Sada se ovo Sveto pismo ispunilo”.

Nekoliko dana kasnije, vratio se u Tuson, popeo se u planine blizu Stene Indek Finger, i sa neba se spustio ćilibarski oblak u vidu velikog kišobrana, i spuštao se tri puta na planinu, dok se on molio nedaleko od ove šiljate izbočine. Školarci su, čak, pušteni iz škole, da posmatraju ovu neverovatnu pojavu.

Kao što je Mojsije sišao sa planine, tako je i ovaj prorok sišao sa planine, sa posebnim otkrivenjem u srcu, koje je on propovedao svojoj crkvi u Džefersonvilu, Indijana: misteriju o braku i razvodu.

Mojsiju je, zbog tvrdoće srca naroda, bilo dozvoljeno da daje razvodna pisma. Bog je bratu Branhamu dao posebna uputstva za Nevestu, za one čiji su životi već bili umešani u ovu zbrku, zbog neznanja istine. Ovo je snimljeno na traci, u njegovoj propovedi “Brak i razvod”.

Kada je Brat Branham bio dečak, video je viziju Gospoda Isusa Hrista, na polju, pored njegove kuće. Na tom mestu je bila izgrađena školska svečana sala.

U februaru 1965. godine, pre nego što je propovedao poruku “Brak i razvod”, u ovoj školskoj sali je održao propoved pod naslovom “Sada se ovo Sveto pismo ispunilo”.

(Ljudi je bilo toliko mnogo, da je morao da stoji tako, da je jednom stranom okrenut prema okupljenima u svečanoj sali, a drugom prema okupljenima u fiskulturnoj sali.) Mesto gde je stajao i propovedao, bilo je, otprilike, na istoj visini, i nalazilo se na tom isto mestu, gde je u viziji video Gospoda Isusa.

I tako je, u februaru 1965. godine, stajao na istom mestu, gde je video Isusa mnogo godina ranije, i propovedao poruku "Sada se ovo Pismo ispunilo".

Objavio je da je Bog poslao Duha na njega, i da je on propovedao oslobođenje slepima, doneo slobodu i oslobođenje zarobljenima, siromašnima duhom doneo poruku nade, milosti i blagodati, i objavio ovoj zemlji dan osвете Boga našega.

Danas se ovo Pismo ispunilo.

RANE GODINE I OBRAĆENJE

Iz prethodnog razgovora, vi, verovatno, možete razumeti zašto verujem da je Vilijam Marion Branham bio Božiji prorok ovoj generaciji, poslan da donese Reč Božju, da dovrši tajne Božije, da obnovi sve, i da ispravi ono što je bilo zalutalo od istine u zabludu.

Radi onih, koji ne znaju detalje njegovog života, želeo bih da podelim neke od njih, kako biste i vi takođe mogli saznati isto to, što sam i ja, čitajući knjigu Gordona Lindzija "Čovek poslat od Boga".

Verovatno ćete videti, baš kao što sam ja video, Božiji poseban plan za ovaj život, od samog njegovog rođenja. Poređenja radi, hajde da ispitamo druge slučajeve u Bibliji, kada je čovek bio izabran od rođenja.

Prvo poglavlje 1. knjige o Carevima, govori o tome kako je Samuilova majka njega predala Gospodu, pre nego što se rodio. Čim je odviknut od majčinih grudi, odveden je u hram, gde ga je majka predala prvosvešteniku Iliju, da bude vaspitan da služi Gospodu. Dok je on još bio dete, kao što je zabeleženo u 1. knjizi o Carevima 3:1, „služio je Gospodu pod Ilijom; reč Gospodnja je bila retka u to vreme, nije bilo jasnog viđenja” [Prevod sa engleskog jezika. Sinod. prev.: „vizije nisu bile česte” - Prev.].

Zamolio bih čitaoca da razmotri ovu paralelu sa dvadesetim vekom.

Gde i preko koga je Gospodnja Reč dolazila kroz „jasnu viziju,” pre nego što je Brat Branham ušao u polje evangelističkog rada?

Iako je i bilo ljudi koji su imali vizije, ipak u svetu nije postojao tako moćan pokret Božanskog isceljenja. Nije bilo ni takvog buđenja, kakvo je svet kasnije doživeo.

Probuđenje je počelo 1946. godine, i nastavilo se, otprilike, do 1957. godine, ali je od tada zamrlo, kulminirajući krajem 40-ih i početkom 50-ih. Godina. Tako da, kao i u danima Samuila, nije bilo „jasne vizije,” jer pre brata Branhama nije bilo Božjeg proroka na terenu.

Bog je prvi put razgovarao sa Samuilom kada je bio još dete. Zvao ga je tri puta. Svaki put je Samuel odgovarao, verujući da je to Ilijev glas. Na kraju mu je Ilij rekao da ode i legne, a kada se to još jednom ponovi, da kaže: „Govori, Gospode, jer sluga tvoj čuje.

Zatim u 1. knjizi o Carevima, 3:11, čitamo: „I reče Gospod Samuilu: Evo, Ja ću učiniti delo u Izrailju, od koga će, onome ko čuje, zazvoniti u oba uha”, iako je Samuilo bio tek dete; i uši onih koji su ovo čuli, morale su da zazvone, od čuđenja o tome šta se Gospod sprema učiniti. (Ako slušate šta je Bog učinio u ovoj generaciji, i vama će, možda, takođe zazvoniti u ušima, kada čujete o stvarima za koje niste ni znali da su se dogodile u vašoj generaciji, u životu Brata Branhama.)

Bog je prvo pokazao Samuilu gde Ilij nije dobro postupao. Pošto je Samuilo voleo Ilija, nije želeo da mu govori njegovoj zabludi, ali ga je sveštenik ubedio da izgovori reči Gospodnje, bez obzira na to koga bi to moglo povrediti.

Prema 19. stihu, nastavilo se ovako: „I Samuilo je odrastao, i Gospod je bio sa njim; i nijedna njegova reč nije ostala neispunjena”. Ako je Samuilo rekao, znači da je Bog ispunio. Tako da je Gospod, kao što se kaže u 21. stihu, blagoslovio ljude Svojim

prisustvom: „I Gospod se nastavio pojavljivati u Silomu, nakon što se otkrio Samuilu u Silomu, kroz Reč Gospodnju.“

U celom Svetom pismu, svaki put, kad god je Bog otkrivao Sebe, pokazivao Sebe, manifestovao Sebe, On je to činio slanjem Svoje Reči, preko Božijeg proroka.

I ono što se dogodilo Samuilu, nije bio jedini slučaj kada je proroka Bog pozvao, još dok je bio dete.

Jeremija 1:4,5 beleži: „I dođe mi Reč Gospodnja: Pre nego što sam te Ja formirao u utrobi, Ja sam te poznavao, i pre nego što si ti izašao iz utrobe, Ja sam te posvetio; postavio sam te za proroka narodima .” Eto, tako je veliki prorok Jeremija bio određen da bude prorok narodima: pre nego što je izašao iz utrobe svoje majke.

Jeremija je rekao: „A ja rekoh: O, Gospode Bože! Ne umem da govorim, jer sam još mlad. Ali Gospod mi je rekao: ne govori: „Ja sam mlad“; jer svakome kome te Ja pošaljem, ići ćeš, i sve što ti zapovedim, reći ćeš. Nemoj ih se plašiti; Jer ja sam sa tobom, da te izbavljam, reče Gospod. I Gospod pruži ruku svoju i dotače se usta mojih, i reče mi Gospod: Evo, Ja sam stavio reči Moje u usta tvoja. Gledaj, Ja sam te postavio danas nad narodima i carstvima, da seiskorenjuje i razara, da se gubi irazrušava, da se gradi i sadi.”

Kada je Mojsije još bio beba, Bog je stavio na srce Mojsijeve majke da ga sačuva kao izabranu posudu. Bog ga je podigao u faraonovoj palati, zatim ga je odveo u pustinju, na četrdeset godina, i nastavio da ga poučava, i, na kraju, vratio ga je nazad, kao izbavitelja izrailjskog naroda.

Obratite pažnju, Bog nije čekao da Mojsije napuni pedeset godina. On je počeo da radi u Mojsijevom životu, kada je taj još bio beba, na sam dan kada se rodio.

Iz svega ovoga vidimo da proroci - nisu takvi ljudi koji se rađaju na ovoj zemlji, odrastaju i ulažu neverovatne napore, ili plaču, vape, mole se i poste pred Bogom, dok ih On ne podari natprirodnom moći, nego su oni izabrani od Boga još od utrobe njihove majke, i On ih dovodi do takvog stanja, kada su oni toliko oslobođeni greha, da greh više ne može uticati na Reč Božiju i navesti gada pogreši. Što su dalje oni odvojeni od greha, to su više zavisni od Svemogućeg Boga.

Izuzetno je važno shvatiti potrebu da slušamo proroka poslanog od Boga, zato što je on glas Božiji, koji se obraća svetu u ono vreme, kada ga Bog šalje.

Kao što smo upravo čitali, Bog je uzeo Jeremiju, dok je još sasvim bio dete, i rekao: „Reči koje ti govoriš nisu tvoje reči, to su Moje reči, i ja sam te postavio da vladaš nad narodima. Ako kažeš da uništim, uništiću. Ako kažeš da podignem, Ja ću podići!”

Da li razumete da je sam Bog odlučio da postupa na ovaj način?

Zar se nama, u Delima, 3 glava, ne govori koliko je to neophodno i kakav će biti sud nad onima, koji ne poslušaju Božje proroke?

Dakle, da li je moguće da Bog pošalje proroka u dvadesetom veku?

Lično, ja verujem da ga je poslao, da bi ispunio svoju Reč.

Zahvaljujem Bogu za to što On drži svoju Reč, jer ja bih bez toga slepo sledio religiju. Sledio bih ljudske tradicije, smatrajući da su to Božija učenja.

Uvideo sam da je Bog činio takva dela kroz sve vekove, i uvideo sam da Bog čini ista ta dela, koje su ranije činili proroci.

Uvideo sam da su svi ovi događaji predskazani u Svetom pismu. I posle svega ovoga, rekao sam: „Gospodine, shvatio sam da si ti prorok Božiji!“ Nisam oklevao, zato što je to bilo otkrovenje za moje srce.

Petnaestogodišnja majka iz Kentakija je 6. aprila 1909. rodila dečaka. Nazvali su ga Vilijam Marion Branham. Na dan njegovog rođenja, u seoskoj brvnari je vladala neobična atmosfera. (Fotografija br. 2) Uskovitlana svetlost se spustila kroz prozor i lebdela nad krevetićem. Nije ni čudo što su ljudi, koji su to videli, rekli: „Kakvo li će ovo dete biti?“

Božije staranje o njemu, prvi put se pokazalo kada je imao samo šest meseci. On i njegova majka su se, dok mu je otac bio na poslu, našli kao zatvorenici u svojoj kolibi, i samo su se čudom spasili od sigurne smrti. Obilne snežne padavine su odsekle kolibu od ostatka sveta, ponestalo je hrane i ogreva, pa su se mlada majka i dete, jednostavno, umotali u svu raspoloživu posteljinu i otišli u postelju, čekajući kraj.

Ali, jedan komšija je živeo u blizini, i, iz nekog, za njega neobjašnjivog razloga, nekoliko dana ga je vuklo da poseti tu baraku, da vidi kako su komšije. Jednog dana je ovaj poriv postao toliko jak, da on nije mogao da mu se odupre; na putu do kolibe, presekao je brda i tu zatekao majku i dete, jedva žive. Brzo je sakupio drva i naložio vatru, otišao kući po hranu i hranio ih, dok nisu ojačali. Tako da se, samo kroz neobično Prisustvo, koje on nije mogao objasniti, toga časa on osetio podstaknutim da dođe i spasi život upravo ove šestomesečne bebe.

U dobi od tri godine, Brat Branham je imao svoje prvo viđenje.

Iz te je vizije on saznao i rekao svojoj majci da će, iako su tada oni živeli u Kentakiju, jednog dana živeti u blizini grada koji se zove Nju -Olbani.

Nedugo vremena kasnije, cela porodica se preselila iz Kentakija na drugu stranu reke Ohajo, u Indijanu, a nešto kasnije su se preselili nekoliko milja južnije, u Džefersonvil, Indijana, koji se nalazi, doslovno, nekoliko milja od Nju Olbanija, Indijana. Vizija se ispunila.

Kada je bio u svojoj osmoj godini, Brat Branham je doživeo još jedno neobično iskustvo, koje on nije mogao da razume. Jednom, kada je pomagao svom ocu, put mu je vodiokroz topole, i dok se on našao pod ovim drvetom, neobičan vetar je počeo da pomera lišće na njemu, iako toga dana uopšte nije bilo vetra. On je pričao da je vihor pomerao samo deo drveta, otprilike veličine bureta, i odatle je progovorio glas: „Nikada nemoj pušiti, nemoj piti i ne prljaj svoje telo, jer kad odrasteš, postoji za tebe posao, koji moraš da uradiš.“

On nije mogao da razume taj misteriozni incident, to ga je uplašilo i on je potrčao do svoje majke. Ona je pomislila da ga je ujela zmija, a zatim je pomislila da bi mogao imati nervni slom, pa ga je stavila u krevet i pozvala doktora.

Jednom, u uzrastu od devet godina, kada se igrao sa dečacima, video je viziju mosta. Taj, tada nepostojeći most, prostirao se nad rekom Ohajo, od Luisvila do Džefersonvila. (Fotografija br. 3) On je ispričao prijateljima da je tamo video most, i, na svoj užas, video je kako se deo mosta ruši, odnoseći živote šesnaestoro ljudi. Naravno, njegovi prijatelji su to raširili po komšiluku. Ali, dvadeset dve godine kasnije, ovaj most je izgrađen - po cenu života šesnaestoro ljudi. Most i danas stoji između Džefersonvila i Luisvila.

Jednom, dok je bio momak, jedna devojka mu se rugala što ne puši, i, da bi zaustavio njeno ismevanje, ozbiljno je pokušao da zapali cigaretu. U svom svedočenju, on kaže da je, čim je posegnuo za cigaretom, ponovo začuo zvuk tog vihora, i, što je jače on želeo da to uradi, to je zvuk bio sve jači, dok ga ovaj jurišni zvuk nije uplašio. Tako da nikada nije pušio.

Drugi put, u prisustvu oca mladog Vilijama Branhama, jedan čovek mu je ponudio piće i veoma je insistirao na tome. On je već hteo da otpije gutljaj, jer ga je sopstveni otac nazvao „sekica,“ kada se ponovo pojavio taj vikor. Čuo je kako šušti, i, kako je flašu prinoseo sve bliže usnama, vetar je postajao sve jači, dok se on nije uplašio i pobeo.

On nije prekršio Božiju naredbu, niti je mogao, jer je Bog imao plan za njegov život koji je Onostvarivao.

Kao tinejdžer, jednom je pošao na karneval i tamo mu je prišla jedna gatara, astrolog, i rekla: „Mladiću, a da li ti znaš da te prati znak? Kako to podseća na Isusove dane, kada je zli duh rekao Isusu: „Mi znamo ko si Ti, ti si Hristos, Sin Božiji.“

Sveštenici i verske vođe, najreligiozniji ljudi na zemlji u vreme Hrista, nisu Ga prepoznali, dok su Ga zli duhovi prepoznali. Tako je bilo i u životu Brata Branhama.

Kada je apostol Pavle pošao da propoveda u Tijatiru, nisu ga primili, stavili su ga u okove, i mlada devojka je rekla: „Ovo je Pavle, koji nam propoveda Hrista, poruku spasenja.“ U njoj je bio zao duh, koji je prepoznao ko je Pavle, dok su drugi pokušavali da ga progone.

Tako je bilo i u ovoj generaciji.

Zli duhovi su prvi prepoznali da se Brat Branham razlikovao od drugih, dok su religiozni ljudi sveta to priznavali.

Mnogi još uvek ne prepoznaju delo Božije, preko ovog čoveka. Oni odbijaju da prihvate da je to, jednostavno, bilo nešto neverovatno i natprirodno. Možda je to zato što oni, iako su „religiozni“, nisu, čak, ni duhovni?

Drugi put je Brat Branham umalo umro, sa četrnaest godina.

Nenamerni hitac mu je odstrelio deo noge, u koju je dospelo pražnjenje iz puške, i dok je on ležao sav u krvi, imao je viziju ili iskustvo, u kojem je on postepeno otišao iz života i video ljude u paklu. Video je one stvari, koje su se kasnije dešavale u svetu, među ženama 60-ih: smešna upotreba kozmetike i slične stvari. Ali, te žene su bile u paklu, i on je bio šokiran što takvo mesto uopšte postoji. Iako se odupirao Božijem pozivu u svom životu, Bog je nastavljao da se bavi njime, zato što ga je, kada odraste, čekao posao, koji je on morao da obavi.

Sa devetnaest godina, 1927. godine, preselio se na zapad, u grad Feniks, u Arizoni. Upravo tada je, dok je radio na ranču, dobio vest o smrti svog brata Edvarda, koji mu je bio najbliži po godinama. Kada je čuo za Edvardovu smrt, ustao je, pogledao u pustinju i zapitao se da li je Edvard spreman da upozna Boga? Zatim, kada je prevalio ceo taj put i došao u Džefersonvil, na sahranu, suočio se sa pitanjem: „A da li sam ja spreman?“

Sećao se kako su njegov otac i majka ridali i kako je to snažno uticalo na njegov život, kada je on počeo da se preispituje. Bio je svestan da je taj Glas, to Prisustvo, koje je iskusio od samog detinjstva, uvek u blizini, želeći da razgovara sa njim. Ono ga je odvojilo od druge dece njegovih godina, sprečavalo ga da se druži, zato što je on govorio o čudnim stvarima, nije pušio, nije pio, nije plesao, i nije jurio devojke, kao što su oni radili.

Iako u svom životu on i nije mogao da sledi njihov primer, on, ipak, nije znao kako da sebe preda Bogu. Ali, kroz Edvardovu smrt, Duh Božiji je nastavljao da bude sa njim i doveo ga je u stanje, kada je on ozbiljno pokušao da se moli. Nije znao kako to da uradi, ali je, kao zaljubljenik u divlju prirodu, napisao na papiru: „Bože, pomoz mi!“ Ostavio je tu cedulju, zakačivši je na drvetu, jer je znao da Bog živi u prirodi .

Konačno je došao dan, kada je došao u takvo stanje, da je kleknuo, i, iako još nije znao kako da se moli, on je, prosto, samo povisio glas, i to je bilo dovoljno da se otvore prozori Nebeski. Govorio je da je to bilo, kao da mu je sa ramena skinut teret od pet stotina kilograma.

Ne znajući kako još da izrazi svoju neizmernu radost i olakšanje, ustao je i počeo da skače i trči okolo. Utrčao je u kuću, i njegova zbunjena majka je pitala o čemu se radi. „Ne znam“, odgovorio je on, „prosto mi je tako lako!“ Istrčao je iz kuće i potrčao niz put, koristeći jedini način na koji je znao da izrazi svoje oduševljenje.

Kasnije, u vreme dok je radio u javnom preduzeću, nadisao se nekog gasa, otrovao se i veoma teško se razboleo. Vršena je operacija, tokom koje je on, ponovo, skoro izgubio život. Situacija je bila preteća, dok se nije dogodio natprirodni događaj, kada se Svetlost pojavila i lebdela nad njim.

Lekari nisu očekivali da će preživeti. Kada je on, ipak, preživeo, jedan od lekara je posle operacije ušao u njegovu sobu i rekao: „Zaista, Bog je posetio ovog dečaka!“

Brat Branham je pričao da u to vreme nije znao šta se dešava, ali, da je tada znao to, što je kasnije saznao, skočio bi iz kreveta od radosti, dobivši isceljenje u Ime Gospodnje.

Po izlasku iz bolnice, tražio je dublje iskustvo sa Bogom, jer je shvatio da je Bog učinio za njega nešto veliko.

Drugi put, u šupi za drva, kadaje klekao da se moli, Svetlost je ušla i formirala krst. Tada ga je nešto obuzelo, i doživeo je izvanredan osećaj, kakav nikada ranije nije imao.

Jednom mi je, lično, pričao da je to bio takav osećaj, kao da mu kiša lije po telu. Tada je shvatio, da ga je Bog krstio Duhom Svetim.

Čuo je za grupu ljudi koji su verovali u isceljenje, kroz polaganje ruku. Na prvom, pak, njegovom sastanku, neko je položio na njega ruke, i on je odmah tu izlečen od stomačnebolesti, koja je ostala kod njega, nakon trovanja gasom.

Upravo posle tog čudesnog isceljenja, on je prvi put počeo da propoveda. Na njegovom prvom sastanku, ljudi su se krstili.

11. juna, 1933.godine, dogodio se još jedan natprirodni događaj, koji će biti detaljno opisan u 6. poglavlju.

12.

1933. godine, u njegovom životu su počeli da se dešavaju neverovatni događaji, koji bi zahtevali posebnu knjigu, da bi se u potpunosti opisali. Ali, kada je Brat Branham počeo da propoveda i gradi crkvu, Bog mu je davao vizije, i ja, zaista, mogu da kažem da je Bog počeo da se otkriva, zato što je Božija Reč dolazila posredstvom „otvorene vizije“. Na taj način je, posle mnogo vekova, Bog ponovo posetio ljude ovog pokolenja, preko proroka. On je poslao proroka, izabranog od utrobe majke, određivši život tog čoveka od samog detinjstva, oblikujući ga, kao što je On to činio sa drugim Božim ljudima u Svetom pismu.

Brat Branham kao mladi propovednik

1933. godine

Savle, koji još nije dobio ime Pavle, stajao je i odobravao one koji su kamenovali hrabrog Stefana do smrti. Ovo je bio samo jedan od mnogih brutalnih postupaka fanatičnog Savla, koji su doveli do rasipanja prvih Hrišćana u druge zemlje, ispunjavajući tako Božiju zapovest da propovedaju poruku van graniča svoje zemlje. Onda je, jednog dana, Saul ugledao Svetlost koja ga je toliko šokirala, da je čitavu njegovu životnu svrhu okrenula za 180 stepeni. Dela 9:1-7 to beleže na sledeći način:

Savle, još dišući pretnjama i ubistvom na učenike Gospodnje, dođe prvosvešteniku, I zamoli ga da mu da da napiše pisma u Damask, u sinagoge, da bi, koga god da nađe da je sledio ovo učenje, i muškarce i žene, vezao i doveo u Jerusalem.

Dok je išao i približavao se Damasku, odjednom ga je obasjala svetlost sa neba; Pao je na zemlju i začuo glas koji mu govori: Savle, Savle! Zašto Me progoniš? On je rekao: Ko si ti, Gospode? Gospod je rekao: Ja sam Isus, koga ti goniš; Teško ti je da ideš protiv bodljika.

Sa trepetom i užasom on reče: Gospode! šta hoćeš da uradim? A Gospod mu reče: ustani i idi u grad, pa će ti se reći šta treba da činiš.

Ljud, pak, i koji su hodali sa njim, stajali su zapanjeni, čuli su glas, ali nikoga nisu videli. Saul nije bio sam, kada se ovaj događaj dogodio. Kao Pavle, on je još dva puta ispričao ovaj događaj u Delima apostolskim.

U Delima 22:9, on čini ovo grupi ljudi u Hramu:

Ali oni koji behu sa mnom, videše svetlost i uplašise se, ali ne čuše glas Onoga koji mi govoraše.

Šta je ovo, kontradikcija?

Dakle, oni koji su pratili Saula, jesu li čuli glas ili ne?

Hajde da pročitamo još jedan Pavlov izveštaj pred Carem, u Delima 26:13-15:

Usred dana, na putu, video sam, gospodine, svetlost sa neba, koja nadmašuje sjaj sunca, kako sija na mene, i one koji idu sa mnom. Svi smo pali na zemlju, ja sam i čuo glas kako mi govori na Jevrejskom: Savle, Savle! Zašto Me progoniš? Teško ti je da ideš protiv bodljika.

Rekoh: ko si ti, Gospode? On reče: Ja sam Isus, koga ti progoniš;

Sada vidimo da u njegovim pričama nije bilo kontradiktornosti, jer je glas govorio na Jevrejskom jeziku, i on je bio jedini u toj grupi koji je mogao da razume šta se govori. Ali telesnom umu, koji nema jaku želju da veruje Svetom pismu, ovo može izgledati kao kontradikcija.

Naveo sam ovu prividnu kontradikciju u Pavlovim izveštajima, kako bi čitao kasnijeg izveštaja o Svetlosti u životu Brata Branhama, razumeli da nema većeg neslaganja između ovog i drugih izveštaja (koje su oni mogli čuti), nego što postoji u samim Pavlovim izveštajima onjegovom iskustvu.

Bilo je to 11. juna 1933. godine, dok je na reči Ohajo, u podnožju Spring ulice, u Džefersonvilu, Brat Branham vršio krštenje, kada se iznenada neobična Svetlost, koja je ličila na zvezdu, poput vihora spustila dole, i visila nad njegovom glavom. Na obali je sedelo i posmatralo oko četiri hiljade ljudi, od kojih su mnogi bili svedoci ovog

neobjašnjivog fenomena. Neki su od straha pobjegli; drugi su počeli da se klanjaju. Mnogi su počeli da razmišljaju o značaju ovog neverovatnog događaja.

Baš kao i sa Saulom, Glas je progovorio iz Svetlosti. To su bile sledeće reči: „Kao što je Jovan Krstitelj poslat da objavi prvi dolazak Gospodnji, tako si i ti poslan da najaviš Njegov drugi dolazak...” (Fotografija br. 4)

Neki su mislili da je Glas izgovorio sledeće reči: „...tvoja Poruka će najaviti Njegov drugi dolazak. Ali, kako može postojati poruka bez glasnika? Poruka je potpuno poistovećena sa glasnikom, kao i Jovan Krstitelj.

Brata Branhama su pitali: „Šta je rekao Glas: hoćeš li ti, ili tvoja Poruka, najaviti Drugi dolazak?” Odgovor se nalazi na unutrašnjoj strani ulaznih vrata njegovog novog doma u Tusonu, na kojima je, na njegov zahtev, uklesano: „Kao što je Jovan Krstitelj poslat da najavi prvi dolazak Gospodnji, tako si i ti poslat da najaviš Njegov drugi Dolazak.”

Ako ljudi mogu da veruju da se Bog otkrio Pavlu u Ognjenom stubu, šta ih sprečava da veruju da Bog može (i On to jeste učinio) to ponovo učiniti u dvadesetom veku? Ali, čak i među onima koje je Bog iskoristio da jezicima i tumačenjem potvrdi poruku izgovorenu u podnožju Spring ulice, ima onih koji poriču da je Brat Branham bio preteča drugog Dolaska Gospoda Isusa Hrista.

Znam da ima ljudi u San Antoniju, u Teksasu, koje je Bog iskoristio da ponove ove reči, „Kao što je Jovan Krstitelj poslat...“, ali danas oni to ne priznaju. Ili ne veruju u ono što im je Bog rekao 1946 godine, ili su toliko napredovali u svojoj teologiji, da misle da je moguće promeniti prvobitno proročanstvo. U svakom slučaju, nisu u pravu.

Ako je Bog poslao ovog čoveka sa Ilijinim duhom da najavi Njegov drugi dolazak, i da ispravi sve što je prešlo u tradiciju i udaljilo se od Reči Božije, i ako je Bog ispunio Svoju Reč ovom čoveku, svaki put kada je rekao: „Ovako govori Gospod “, onda treba da slušamo takođe i to, čemu nas je on učio.

Za Brata Branhama i sledbenike njegove poruke, i tada, kao i sada, 1933. godina je bila period velikog otkrivenja.

Obratimo se Bibliji, 2. poglavlju knjige Danila, kao osnovi za ova otkrivenja.

Car Navuhodonosor je imao viziju lika, koju, kao što vidimo, niko nije mogao protumačiti, iako je on pozvao sve vračare, gatare i mudrace, da mu daju odgovor. Onda je čuo da bi mu Daniel mogao pomoći.

Glava Navuhodonosorovog lika je bila od čistog zlata, prsa i ruke od srebra, stomak i bedra od bakra, noge od gvožđa, a stopala delom od gvožđa, a delom od gline. Prorok Danilo je, preko reči Gospodnje, otkrio caru da je ovaj lik otkrivao tajnu vladavina koje će doći na zemlju, od vremena Navuhodonosora, do kraja vremena.

Sam Navuhodonosor, kao veliki car, bio je glava od zlata.

Posle njega je došlo niže carstvo, simbolisano srebrnim grudima i rukama (istorija pokazuje da je ovo kraljevstvo Medo-Persijanaca).

Sledeća je bila drevna grčka imperija, koju je simbolisao bakar.

Posle nje je trebalo da dođe još manje carstvo, koje je najpre bilo ujedinjeno, pa se podelilo (trbuh i bedra od bakra). Ovo kraljevstvo je bilo Rimskaimperija, jer je počela kao jedno kraljevstvo, a zatim se podelila.

Gvozdene noge se porede sa evropskim silama i ravnotežom snaga, posle Rimskog carstva.

Ali stopalalika su bile napravljena delom od gvožđa, a delom od gline, dve supstance koje se ne mešaju jedna sa drugom.

Ime „Ajzenhauer“ znači gvožđe; "Hruščov" znači glina.

Svaki od ovih lidera je bio na čelu pet država, i svaki put kada bi se sreli, jednostavno nikako nisu mogli da se spoje u jedno. Uvek su imali debate.

Danas su države toliko pomešane, da je već teško podeliti svet na određene saveze gvožđa i gline, ali pod Hruščovim i Ajzenhauerom, oni se nisu mešali.

Primitite, kada je Hruščov doputovao u Ujedinjene nacije, čime se on poslužio, da bi pokucao o sto? Ne šakom, ne čekićem, ne glavom, ne knjigom, nego svojom cipelom. Kao što je Brat Branham učio, to jasno pokazuje da mi, saglasno sa Danielovim proročanstvom, živimo pod poslednjim vladama sveta (u stopamakipa) pred kraj vremena.

Tačno kao što je Bog otkrio Danielu sve te stvari koje su se morale desiti od tada, do kraja vremena, tako se to dogodilo i 1933. godine, kada je Brat Branham držao službe u staroj masonskoj sali na Megs Aveniji u Džefersonvilu, kada mu je bilo otkriveno sedam globalnih događaja, koji su se morali desiti pre povratka Gospoda Isusa Hrista. Tog juskog jutra, neposredno pre nego što je propovedao, ukazao mu se niz ovih vizija.

Prva vizija je bila da će diktator Italije, Musolini, izvršiti invaziju na Etiopiju, i, prema glasu koji mu je rekao, Etiopija će pasti pred Musolinijeve noge. Glas je nastavio da proriče da će ovog diktatora dočekati užasan kraj. On će umreti strašnom smrću, i njegov sopstveni narod će, bukvalno, pljuvati za njega. Sada su svi ovi događaji koji su se desili na taj način, deo istorije.

Sledeća vizija je ukazivala na to da će Amerika biti uvučena u svetski rat protiv Nemačke, koju će predvoditi Austrijanac. Predviđanje je govorilo da će taj strašni rat svrgnuti ovog vođu, i da će njegov kraj postati misterija.

U ovoj viziji, Bratu Branhamu je prikazana Zigfridova linija, nekoliko godina pre, nego što je izgrađena. Pokazano mu je da će pobeda nad ovim utvrđenjem, Amerikance koštati mnogo života.

U drugoj viziji, malo kasnije, pokazano mu je da će predsednik Ruzvelt objaviti rat Nemačkoj, i da će, na kraju krajeva, biti izabran za četvrti mandat na svom mestu, nešto, što nikada ranije nije bilo. Sećate se, 1933. godine, Ruzvelt je bio izabran samo za prvi mandat.

Treća vizija je pokazala da u svetu postoje tri „izma“: fašizam, nacizam i komunizam, i da će prva dva [„izma“ – prev.] završiti ničim, a komunizam će napredovati. Glas ga je upozorio da ne skida pogled sa Rusije, u vezi sa budućim događajima, i rekao: „Gledajte na Rusiju, ona će postati velika svetska sila“.

1933.godine, SAD čak nisu ni priznale Rusiju kao legitimnu zemlju. Došlo je do revolucije, 1917. godine, i obe zemlje nisu razmenjivale ambasadore, do 1933. godine.

Četvrta vizija je predviđala neviđeni napredak u nauci, odmah nakon rata. U ovoj viziji, video je automobile u obliku jajeta, kako voze američkim autoputevima. Pogledajte danas reklamu "Folksvagen", jer ga oni upoređuju sa oblikom jajeta i kažu: „Neki oblici se ne mogu usavršiti!“

Godine 1933, ovaj auto nije, čak, ni projektovan.

Video je, takođe, i automobil sa kupolastim krovom, koji je autoputem vozio potpuno automatski, dok se vozač okrenuo nazad i igrao neku igru sa putnicima koji su bili na zadnjem sedištu. Automobil nije imao volan.

Ovi elektronski upravljani automobili postoje danas, i bili su izloženi na svetskom sajmu, 1962. godine.

Peta vizija je bila o ženama sveta.

Ova vizija mu je pokazala brz moralni pad žena, od trenutka kada su stekle svoju takozvanu „slobodu“ da učestvuju u svetskim poslovima, putem glasanja. On je to video da će, kao rezultat ovog prava da glasaju, žene Amerike izabrati „momka“ – predsednika. (Setite se da je Džek Kenedi pobedio na izborima, uz pomoć ženskih glasova.)

Odmah, pak, nakon toga, žene su počele da nose odeću, koja otkriva njihovu golotinju, otkrivajući intimne delove tela.

Video ih je kako su se ošišale, usvajale mušku odeću i sve više se izopačavale. Konačno, vizija je pokazala gotovo голу ženu, prekrivenu samo sićušnom kecljom, veličine i oblika smokvinog lista. Sada se to reklamira u časopisima - sintetička providna odeća, sa zakrpama na odgovarajućim mestima.

Vrednosti žena su bile potpuno obezvređene, iužasna pokvarenost i jaka korupcija čitavog čovečanstva je došla na zemlju, baš kao što je predviđeno u Reči Božijoj.

Zatim, u šestoj viziji, u Sjedinjenim Državama je ustala prelepa žena, obučena u sjaj i kraljevska odela, i bila joj je data velika moć. Bila je lepa na pogled, ali „u njoj je bilo takve okrutnosti, da se ne može opisati“, rekao je Brat Branham. Bila je lepa, ali nemilosrdna, zla, lukava i podmukla. Svojim autoritetom je dominirala zemljom. Imala je potpunu vlast nad ljudima.

Vizija je pokazala da će ustati, ili doslovna žena, ili je to samo prototip organizacije, koja je, na osnovu Svetog pisma, predstavljena kao žena. Iako glas nije otkrio ko je ona, Brat Branham je u svom srcu osetio da je to rimokatolička crkva u usponu i u zagradi, na kraju vizije koju je zabeležio, ubacio je reči: „Verovatno Rimokatolička crkva.“

Da bismo se u to uverili, sada je dovoljno samo pogledati kakvu moć ova organizacija ima nad našom vladom.

Pre nekoliko godina, poštanska služba nije imala prava ni sveću da stavi na božićnu marku, jer bi to predstavljalo određenu versku sektu.

Međutim, nije prošlo mnogo vremena, kada su odštampali ženskog anđela koji svira trubu, i nazvali ga arhandelom Mihailom.

Sledeće godine su odštampali Bogorodicu Mariju, kako sedi na prestolu, prekrivenom crvenom tkaninom, držeći bebu Isusa, i rekli da je to omaž uspomeni na veliko

umetničko delo. Odnosno, tako su govorili, sve dok se generalni upravnik pošte nije vratio iz posete papi i, videvši takve razlike u mišljenjima, rekao: „Neću više da igram ulogu licemera; Naravno, ovo je način na koji vlada Sjedinjenih Država izražava naklonost prema određenoj religiji.” To znači da imaju toliku moć da je naša vlada, čak i pored protesta protestanata, muslimana i Jevreja, ipak objavila poštansku marku, u kojoj se izražava podrška Katoličkoj crkvi.

Sledeće godine je poštanska marka ponovljena, samo što je ovoga puta bila osamdeset pet odsto veća, jer je prošle godine bila popularno prihvaćena.

Zatim, kada je katolička crkva tek nedavno likvidirala četrdesetak svetaca, rekli su da je razlog tome u tome, da bi se protestanti mogli pridružiti njihovoj uniji. Ali, Biblija kaže da će oni svoju moć dati bludnici - crkvi, majci svih njih (Otkrivenje 13:15).

Ako ljudi ne veruju da je ovaj čovek bio glavni prorok Božiji, kada se, od reči do reči, već ispunilo pet od tih vizija, koje mu je Bog pokazao 1933. godine, onda su oni slepi. Takođe je bilo pokazano, da se šesta vizija već nalazi u procesu ispunjavanja. Zar nešto može da spreči Katoličku crkvu da ovlada Amerikom?

Tada je glas rekao Bratu Branhamu da pogleda ponovo. Kada se on okrenuo, pred očima mu se pojavila eksplozija ogromne snage, koja je razorila celu zemlju i ostavila Ameriku u tinjajućem haosu ruševina. Koliko je oko sezalo, bilo je samo kratera i gomila olupina koje su se dimile, i nigde ni duše, zatim je sedma vizija nestala.

Pet velikih vizija je ispunjeno — dve tek dolaze.

Šta mislite, kolika je verovatnoća da će se i preostale dve takođe ostvariti?

Razmislite samo o varijablama koje čine prvih pet vizija, i njihovoj raznolikosti: Austrijanac vodi Nemačku, i njegov misteriozni kraj,

Zigfridova linija, i poraz savezničkih snaga,

Italija maršira u Etiopiju,

Musolinijev užasan kraj,

uspon Rusije na vlast,

komunizam osvaja preostale “izme”,

kupolasti automobil,

nemoral žena – sve je to predviđeno 1933. godine – sve je to već istorija.

Uzimajući u obzir svomnoštvo faktora koji su uključeni, i još i tu činjenicu da je mladi Vilijam Marion Branham imao ograničeno obrazovanje, i skoro nikakav kontakt sa svetom politike, predviđanja nisu mogla biti proizvod njegovih sopstvenih misli. Ne, mogućnost slučajnog ispunjenja ovih pet vizija, zanemarljiva je. Zbog toga kažem da će se preostale dve vizije definitivno ispuniti, i njihove užasne posledice treba da nateraju svakoga ko to shvati, da se svim srcem preda Bogu, dok još ima vremena.

Koliko smo blizu ispunjenja preostalih vizija?

Ako je Bog ovog čoveka poslao, prizvao ga iz utrobe majke njegove, pripremio ga u detinjstvu, javljao mu se na tako natprirodne načine, kao što se javljao apostolu Pavlu, zašto ljudi danas ne mogu da veruju i vide da mi služimo istom Bogu, kojem je Pavle služio?

1937

Da bismo u potpunosti razumeli Božiju desnicu, u tragičnim događajima 1937. godine, i kako su ti događaji uticali na život Božijeg proroka, hajde da se ponovo osvrnemo na vreme kada je on bio dete, a zatim na godine koje su neposredno prethodile 1937. godini.

Brat Branham je rođen u utorak, 6. aprila 1909. godine, i u 1912. godini, kada je imao samo tri godine, imao je svoje prvo viđenje, koje je bio u stanju da zapamti.

16. juna te iste godine, gospodin i gospođa Brumbah su se venčali, i, godinu dana kasnije, u sredu, 16. jula 1913. godine, njihova zajednica je blagoslovena dolaskom devojčice - bebe, Houp. (Fotografija br. 5)

Dete Vilijam Branham, koje je bilo predodređeno da postane njen budući muž, tada je imalo samo četiri godine, ali su i tada mnogi znaci pokazivali da Božija ruka prebiva na njemu.

Tri godine kasnije, sa sedam godina, prvi put je čuo glas, kako mu je progovorio iz vihora, usred krune drveta.

U sredu, 26. marta 1919. godine, rođena je Meda Broj – devojčica kojoj je, takođe, bilo suđeno da postane pomoćnica proroku Božijem, da sa njim podeli gorka razočarenja, tragediju, a takođe i da doživi radost koju je donosio njegov neobičan i nesebičan život. (Fotografija br. 6)

Između 1928. i 1933. godine, zanimanje Brata Branhama je izgledalo najneverovatnije za budućeg sveštenika: profesionalni boks. Za to vreme imao je četrnaest profesionalnih borbi. Ali, kao uvod u život u službi, gde su udarci sudbine veoma jaki, ovo iskustvo je bilo neprocenjivo u izgradnji njegovog karaktera.

Božiji pozivu njegovom životu, stigao je odmah nakon tog perioda kada se obratio, a potom i krstio hrišćanskim krštenjem. Kako je divno što je, još u tako ranoj fazi svog hrišćanskog života, shvatio važnost krštenja u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Misionarska baptistička crkva u koju je on išao, krštavala je, naravno, u titule Oca, Sina i Svetoga Duha. U Reči nije mogao da nađe gde je, u prvim danima crkve, bilo ko kršten na bilo koji drugi način, osim u Ime Gospoda Isusa Hrista. U stvari, on je otkrio da, da bi se krstio u titule Otac, Sin i Sveti Duh, to znači krstiti se, uopšte, ni u kakvo ime. Zato je on zatražio da ga krste u Ime Gospoda Isusa Hrista, i tako su ga krstili. Ovo temeljno otkrivenje ostalo je sa njim tokom celog njegovog života, i postalo je osnovni deo njegovog učenja, na kome su mu mnogo hiljada zahvalni.

Dok je posećivao ovu baptističku crkvu, sreo je divnu Houp Brumbah. Kao što se dešava sa svim mladim ljudima na zemlji, formirala se grupa mladih ljudi, sa istim interesovanjima. Sestra Houp i mladi Brat Branham, postali su deo te grupe, koja je kasnije nazvana „Banda“. Stare fotografije pokazuju toplinu i jedinstvo njihove komunikacije.

Život se osmehnulo Bratu Branhamu, kada su veze ljubavi privele njega i Sestru Houp bliže jedno drugom. Njihova nežna veza i njegov jedinstveni predlog sestri Houp da se uda za njega, čine prelepu priču koju on priča na svojim trakama, „Priča o mom

životu”, i u knjizi Brata Gordona Lindzija, “Čovek poslat od Boga”, koju je ovaj napisao u saradnji sa Bratom Branhamom.

11.juna, 1933. godine, Svetlost se pojavila na reci Ohajo, iznad glave Brata Branhama. Tada su mu bile dvadeset četiri godine. Bilo mu je dato sedam velikih vizija. I još te godine, čvrsto uveren da ga Bog u tome vodi, on je učinio korak vere, i počeo da gradi crkvu.

Kakav beskrajn izvor zabave, za one koji u tom poduhvatu nisu videli ništa, osim bezobzirnosti, jepostao ovaj siromašni, neokušani, originalni mladi propovednik, koji je, sa osamdeset četiri centa u džepu, krenuo da pokori svet organizovane religije.

Uprkos njihovim tvrdnjama da je čuo „od đavola“, i uprkos njihovim strašnim predviđanjima da će „za godinu dana ovde biti garaža“, nastavio je da ide napred, uveren da je to bio taj isti glas, koji mu je nepogrešivo govorio od ranog detinjstva.

Toga jutra, kada je trebalo da položi kamen temeljac crkve (slika br. 7), Bog mu je dao viziju. Dobio je zadatak da pročita 2. Timoteju 4, u kojoj se kaže: „Jer će doći vreme kada neće prihvatati zdravu nauku... čini delo jevanđelista.”

Napisao je te stihove na praznom listu svoje Biblije, istrkao je i, zajedno sa spomen-beleškama drugih ljudi, stavio u kamen temeljac. Taj stih je za njega postao temelj na koji se često pozivao u narednim godinama.

Svet ga je prihvatio kao jevanđelistu (blagovesnika), ali nije prepoznao da je on bio prorok Božiji, kome je Bog rekao da „vrši delo jevanđelista“. Rekao im je: „Možete to pratiti sve do dana, kada sam položio kamen temeljac ovoj skiniji, i tamo je to zapisano na letnjem listu moje Biblije.“

On i sestra Houp su se venčali u petak, 22. juna 1934; on je bio dvadesetpetogodišnji neiskusni propovednik, njegovoj voljenoj nevesti još se nije bila ispunila dvadeset jedna godinu.

Iako su im nedostajala dobra ovoga sveta, imali su pun i srećan zajednički život.

Njihov bračni savez je bio star svega nekoliko godina, kada se on prvi put susreo sa pentekostalcima i darovima Duha. To se dogodilo za vreme njegovog putovanja, daleko od kuće, kada je došao na Pentekostalni sastanak i video manifestaciju darova - to je bilo nešto savršeno novo za njegovo baptističko poreklo. Zamoljen je da propoveda na tom sastanku, i iako se trudio da ostane neprimećen, Bog nije dozvolio da to bude nekako drugačije, jer je morao toliko toga da nauči iz svog kontakta sa njima.

Njegova propoved se zvala “I On je zaplakao”. Govorio je kako je bogataš podigao svoj pogled u paklu - i počeo da plače. Bogataš je video da tamo nema crkava – i počeo je da plače. Bogataš je video da tamo nema hrišćana – i počeo je da plače. Bogataš je video da tamo nema cveća - i počeo je da plače. Zatim je Brat Branham rekao: „...i ja sam zaplakao”.

Propoved je bila jednostavna, ali je ostavila veoma snažan utisak na ljude. Propovednici koji su bili doputovali, pozivali su ga da dođe i propoveda u najudaljenija mesta.

Za vreme ovog susreta sa pentekostalcima, pred njim se pojavila zagonetka. Odnosila sena govor u jezicima i tumačenja. Na tim sastancima subila dva čoveka koja su, kako se videlo, tako divno bila u tome. Jedan je izlagao poruku u jezicima, a drugi je davao tumačenje. To se dešavalo iznova i iznova, svaki put praćeno snažnim pokretom Duha na skupštinu. Jezici i tumačenja su, naravno, prema Svetom pismu, ali Brat Branham je ubrzo saznao da negde nešto nije u redu.

Posle sastanka, jedan čovek mu je prišao i pitao da li on (Brat Branham) ima Svetog Duha. Pošto je on bio veoma skroman, odgovorio je da ne zna.

Zatim je čovek postavio svoje ključno pitanje, pitajući ga da li govori u jezicima.

„Ne“, rekao je Brat Branham.

„Pa“, došao je odgovor sa naznakom samozadovoljstva, „onda nemaš“.

Čovek je pogrešio jer je, budući da je bio u prisustvu Božijeg proroka, pozvanog iz utrobe majke i obdarenog darovima mnogo dubljim od ove telesne manifestacije, privukao na sebe njegovu pažnju, jer je Brat Branham, pre nego što je ovaj uspeo da završi govor, video viziju o tom čoveku, koja je u potpunosti razotkrivala njegovu grešnu požudu.

U viziji je on prikazan sa dve žene, plavušom i brinetom. Taj čovek je bio oženjen jednom ženom, ali je živio i imao dvoje dece od druge. U sebi je rekao da, ako taj čovek ima Duha Svetoga, onda on takvog ne želi. Nije ništa rekao naglas.

Za razliku od ovoga, život drugog čoveka, kroz njegov dar pronicljivosti, predstavljen je Bratu Branhamu kao savršeno čist.

Upravo iz tog iskustva, izvukao je lekciju o dve loze. Ista kiša, koja pada na pšenicu, pada i na kukolj. Oni oboje slave Gospoda, dok je jedno je pšenica, a drugo kukolj za spaljivanje.

Uprkos njegovom gorkom iskustvu sa lažnom lozom, pentekostalci su na njega ostavili veoma snažan utisak. Uzbuđeno je pričao svojoj ženi o ljudima koje je sreo, govoreći njoj i drugima o pozivima i ponudama koje je dobio da propoveda. Ali, mnogi od onih kojima je toliko verovao, nastojali su da ohlade njegov žar. I ubrzo su ga odvratili da se pridruži, kako su ih zvali, „usranim pentekostalcima“, ubeđujući ga da će se sve ovo, zasigurno, završiti neuspehom.

Kako je i sam kasnije priznao: slušajući ove ljude, umesto Boga, napravio je svoju najveću grešku.

U petak, 13. septembra 1935. godine, Bratu Branhamu i sestri Houp je rođen sin. Dali su mu ime Bili Pol. Trinaest meseci kasnije, u utorak, 27. oktobra 1936. godine, bili su blagosloveni sa ćerkom, Šeron Rouz, čije ime je izvedeno od Šaronske ruže, Hrista. (U Sinod. prev. „Narcis saronski“ - prev.). Ali srećno vreme mladog propovednika, koji nije ispunio sve na šta ga je Bog pozvao, isticalo je.

Pred kraj 1936. godine, počeli su da se skupljaju olujni oblaci, donoseći kišu, jaku kišu. Ubrzo se tiha reka Ohajo pretvorila u olujni, brzi potok, preteći da potpuno proguta i uništi selo Džefersonvil.

Mladi propovednik Branham, kao ljubitelj prirode i iskusan rečni čovek, otišao je svojim čamcem da spasedruge porodice, i sve koje je mogao, iz poplavljenih voda. Zanesen brigom za druge, našao se nekoliko dana odsečen od žene i dece. Odsečeni jedni od drugih, ostali su u samoći i zbunjenosti, koja je nastala, nakon što se poplava stišala. Upravo u to vreme, dok je mahno tražio svoju porodicu, Houp se zarazila bolešću, koja je uskoro okončala njen mladi život.

U zgradi tabernakula, poplavne vode su se podigle toliko visoko, da su klupe i propovedaonica plutale do samog plafona. Za vreme ovog potopa, dogodio se neverovatan događaj, vredan pažnje celog sveta.

Brat Branham je ostavio svoju Bibliju na propovedaonici, otvorenu na onom mestu, koje je čitao prethodne nedelje. Uzburkane vode su ušle u zgradu i podigle propovedaonicu i klupe, do samog plafona, međutim, kada je voda pala, propovedaonica se spustila tačno na isto mesto, na kojem je stajala; Biblija je i dalje bila otvorena na istom mestu, i ni kap vode nije pala na Reč Božiju.

Klupe su bile druga priča, jer su se srušile naopako.

Pošto je prirodno vrsta duhovnog, to je jasno ukazivalo da je sve bilo u redu na propovedaonici, ali nije bilo tako na klupama.

U četvrtak, 22. jula 1937. godine, Brat Branham je pozvan u bolnicu, u kojoj je Houp bila zbrinuta. Sačekao ga je doktor Sem Ejdar, koji je ceo život bio njegov drug. Doktor je imao sumorno lice. „Ako želiš da je vidiš živu“, rekao je, „odmah idi tamo“. Kada je ušao u sobu, njeno slabo, bolešću osakaćeno telo, nekako mu je dalo do znanja da ona napušta ovaj život.

Mučen mišlju da će je izgubiti, povikao joj je. Mile crne oči, otvorile su se poslednji put. „Bile“, upitala je, „zašto si me pozvao nazad?“ Opisala mu je prelepu zemlju, po kojoj su je nosila anđeoska bića. Ona je u tom trenutku bila zabrinuta samo za njega. On treba ponovo da se oženi. On zaslužuje da ima nekoga, ko bi ga voleo.

Sa ljubavlju na licu, poslednji put je progovorila o njegovoj željenoj pušci, koja mu je toliko značila. „Kada dođeš kući“, rekla je, „pogledaj gore na bife. Tamo imam sakriven novac, novčiće od pet i deset centi, koje sam štedela.

Taj novac, pet ili šest dolara, bio je tamo gde mu je rekla. Na njenu molbu, uzeo ih je, kupio pušku i ona danas stoji kao nemo svedočanstvo ljubavi i dobrote verne žene i sestre u Gospodu.

Iste noći kada mu je umrla supruga, beznadežno bolesna malena Šeron Rouz, hitno je prebačena u bolnicu. Mladi propovednik je morao da izdrži još jedan zapanjujući udarac. Tek što je telo njegove žene bilo odneto u mrtvačnicu, do njega je stigla vest da mora da požuri svojoj ćerci, pre nego što i ona umre.

U bolnici su mu saopštili strašnu vest, da njegovo dete ima tešku infekciju kičmene moždine. Bila je izolovana od ostalih, ali je on izbegao medicinske sestre i prošao do nje kroz podrum zgrade.

Dete je strašno patilo. Kada je razgovarao sa njom, činilo se da je pokušavala da mahne ručicom prema njemu, ali bol je bio toliko jak, da su joj se oči izobličavale. Kako je želeo da promeni mesto sa njom i da je spase od tih patnji!

Tada je satana počeo da ga gnjavi, pitajući ga kakvom Bogu on to služi, kada mu žena leži u mrtvačnici, a dete mu toliko pati, i trebada umre. „Ti kažeš da ga voliš, a On tebe voli“, rekao je Satana, „pogledaj šta On sa tobom radi.“

Ovo je bio najteži test za Brata Branhama, ali Reč se probila kroz sav taj debeo sloj: „Gospod je dao, i Gospod je uzeo. Neka je blagosloveno ime Gospodnje.“ Potapšao je svoju dragu ćerku po licu. "Draga", rekao je, "tata će te sresti na drugoj obali."

Stigla je subota, dan sahrane sestre Hope. Nije imao parcelu na groblju da sahrani svoju ženu. Njeni roditelji su joj dali svoju parcelu. Opterećen, depresivan i ispunjen očajem zbog gubitka osobe koju je toliko voleo, na njegovo srce je pao teret da je i njegova ćerka u bolnici visila o koncu između života i smrti.

Kovčeg sestre Houp je podignut iznad otvorenog groba, propovednik je rekao poslednje reči, ali Bog je pokazao Bratu Branhamu konačnu pobedu nad grobom, jer je, bacivši pogled na kedrovo žbunje koje tamo raste, video nju kako stoji tamo. Kada se on približio grobnom mestu, ona je prišla iza njega, stavila svoju ruku u njegovu ruku, i stajala tamo u drugoj dimenziji, dok su gledali kako njen kovčeg spuštaju u zemlju.

Mala Šeron Rouz je umrla uveče istog dana, kada je njena majka sahranjena. U ponedeljak je otvoren grob sestre Houp, i mali kovčeg njene ćerke postavljen je direktno na njen kovčeg. Sahranio ju je u naručju njene majke.

Bilo je to užasno vreme tuge i iskušenja za proroka Božijeg. Čak je razmišljao i o samoubistvu. Pitao je Boga zašto ga neuzme, zbog čega on sve to trpi. Ali, iskusivši beznađe i očaj, jedne noći, kada je zaspao, Bog mu je dao viziju o Nebesima.

Činilo se da se on zaista tamo nalazio, šetao je prelepim krajem, kada mu je prišla mlada, veoma lepa devojka, i počela da razgovara sa njim. Izgledala je kao da ima oko sedamnaest, osamnaest godina.

Rekao je: "Mislim da vas ne poznajem."

"Tata", odgovorila je, "ja sam tvoja Šeron Rouz."

"Ali ti si bila samo dete!" – uzviknuo je.

„Tata, zar se ne sećaš kako si učio o večnosti?“ upitala je.

„Ne, sećam se“ - složio se on.

„Tata, mama te čeka tamo u kući“, rekla je ona. „Ja ću poći do kapije, i čekaću Bilija Pola.“

On se popeo na brdo i video tako savršenu kuću, koja je nadmašila sve što je mogao da zamisli. Dok se približavao, Houp mu je izašla u susret, to je bila potvrda da je ovo elegantno mesto zaista pripadalo njima.

Jednom su, u najranije vreme njihovog braka, pozajmili novac da kupe fotelju firme "Moris", u prodavnici nameštaja, u Pijačnoj ulici grada Luisvila. Za kratko vreme, prelepa zelena fotelja je krasila njihovu dnevnu sobu, koju su dobili zahvaljujući planu „dolar si dobio, polovinu si dao“. Ali, čak i ovo malo finansijsko opterećenje, ispostavilo se da je bilo preveliko za njihov budžet, i on je odlučio da vrati nazadfotelju.

Jednom se vratio kući sa posla, a njegova supruga je ispekla pitu od višanja i spremila razna druga njima omiljena jela, koja je mogla da priušti. Ona ga je jako obradovala, ali, čim je ušao u dnevnu sobu, video je zašto. Toga dana im je oduzeta fotelja, koja mu se toliko dopadala. Houp se trudila da mu olakša taj dan. Sada, pak, kada ga je, u viziji, vodila kroz njihov dom, i kada su ušli u prednju sobu, bio je oduševljen, kada je video tu istu zelenu fotelju.

„Bill, tvoj posao je sada završen“, rekla je. - Sada možeš da sedneš i odmoriš se; to ti već niko ne može oduzeti.”

Bili Pol još nije imao dve godine, kada mu je umrla majka. On je se ne seća; sledeće četiri godine, Brat Branham mu je bio i majka i ota. Bila je potrebna velika domišljatost, na primer, pošto nije imao mogućnost da kupi flašu za bebu, Brat Branham je koristio flašu koka-kole za svog sina, stavljajući na nju gumenu dudlu. Da se ne bi ohladila, nosio je boju u unutrašnjem džepu kaputa. Noću bi pripremljenu flašu stavljao pod vrat, kako bi mu bila dostupna, kada se Bili usred noći budio uplakan.

Nekoliko godina pre smrti sestre Houp, posebno nakon rođenja njene de, mlada komšinića joj je pomagala u kućnim poslovima i čuvanju de. Nakon smrti Houp, bilo je prirodno da ova devojka, tada osamnaestogodišnjakinja, nastavi da neguje Bilija Pola. Kakva je uteha bila za Brata Branhama, koji je pretrpeo takav gubitak, da vidi da Bili ostaje šticećenik sposobnog, voljenog i poverljivog druga, Mede Broj.

Naravno, počeli su i neizbežni razgovori, u kojima su se mladi propovednik i ova devojka pojavili u ulozi romantičnog para. Iako je to počelo kao nevina šala, razgovori su ubrzo prerasli u zlobne tračeve. Konačno, Brat Branham ju je pozvao k sebi i rekao: „Meda, ti si dobra devojka... Čini mi se da se ja nikada više neću moći oženiti, Meda... Toliko sam voleo Houp. Bolje da prosto nađeš sebi dečka. Hajde da se više ne vidimo. Ti zaslužuješ dobrog muža.”

Sestra Meda (tada je imala dvadeset i dve godine), uznemirena tračevima, ožalošćena što su ljudi pogrešno razumeli njihov odnos, te večeri je otišla kući. Zamolila je Boga za utešni stih iz Pisma, a kada je otvorila Bibliju, otvorile su se straniće Malahije 4:5: „Evo, Ja ću vam poslati Iliju proroka...”

Bog je, takođe, progovorio sa Bratom Branhamom, i nije bilo ni senke nesigurnosti u Njegovim rećima: „Idi, uzmi Medu Broj i oženi je 23. oktobra.”

Tako su se, u četvrtak istog dana, 1941. godine, venćali. On je imao trideset dve godine, ona dvadeset dve. Bili je imao šest godina.

Brat Branham je štedeo nova, da bi išao u lov koji se odvijao za vreme svadbe. Na putu je bio i medeni mese, tako da je samo kombinovao oboje. Uzeo je svoju mladu ženu i sina, i oni su otišli u lov, koji je i postao njihov medeni mese. Na ovom putovanju su zamalo umrli u snežnoj mećavi.

Ostavio je ženu i sina u maloj pomoćnoj zgradi i otišao u lov, kada se iznenada podigla mećava. Izgubio se i bio odsećen od njih, ali ga je Bog spasao, podsetivši ga na telefonsku žiu, koja se prostirala duž planinskog venća. Jednostavno je pošao u pravu gde je bilanjemu poznata žića, i prateći je, stigao do kolibe.

U nezaboravnoj 1946. godini, u kojoj se anđeo javio Bratu Branhamu, sestra Meda je rodila devojčicu. To se dogodilo 21. marta, i beba je dobila ime Rebeka. Došla je na svet carskim rezom.

Rebeka je imala samo nekoliko nedelja, kada ga je Bog pozvao na put, na seriju sastanaka. Dobio je nalog od anđela: da propoveda i započne buđenje, koje će zahvatiti ceo svet. Sledeći put kada je video svoju ćerku, imala je već šest meseci.

Nakon carskog reza na Rebekinom rođenju, lekari su saopštili porodici Branham, da Sestra Meda više ne može da ima dečicu. Nije ga to previše brinulo, jer je već imao trideset sedam godina, i ovo bi, verovatno, mogao biti konačan sastav njegove porodice. Ali u leto 1950. godine, dobio je neverovatne vesti. Anđeo mu je došao i rekao: „Imaćeš sina od svoje žene Mede, i nazvaćeš ga Josif.“ Ovo je direktno bilo u suprotnosti sa medicinskim dokazima lekara, ali, kao i Abraham, on nije „uzeo u obzir“ dokaze lekara. Bog je rekao da će dobiti sina od Mede, i da će se zvati Josif, i tu je priča završena. Tako da je on počeo da priča o tome.

I zaista, sestra Meda je ponovo očekivala dete.

U ponedeljak, 19. marta, 1951. godine, rodila je, ponovo carskim rezom, devojčicu. Dali su joj ime Sara.

Lekari su, naravno, bili začuđeni, ali su priznali da je ovo bio izuzetan slučaj, krajnje neobičan i, u svakom slučaju, ovo je bilo njeno poslednje dete.

Ljudi su se usudili da se rugaju. Rekli su takve stvari, da je anđeo, možda, rekao „Jozefina“, a ne „Josif“.

Brat Branham se čvrsto držao istine koju je znao: „Anđeo Gospodnji je rekao da ću imati sina od Mede, i zvaće se Josif.“

Krajem 1954. godine, sestra Meda je ponovo zatrudnela. Sada su se širila telesna proročanstva, da, ne samo da će dete umreti, nego će i ona umreti.

Jedan čovek je o tome posebno strasno prorokovao, i taj čovek je umro.

U četvrtak, 19. maja 1955. godine, u dobi od četrdeset šest godina, Brat Branham je postao veoma ponosan otac jednog dečaka. I dao mu je ime Josif. Rekao je: „Josife, dugo se nisi pojavljivao!“

Neka ovo bude lekcija za svet. Doktori su imali sve činjenice u svojim rukama. Njihovi pregledi kod sestre Mede su dva puta otkrili da je, po njihovom stručnom mišljenju, rađanje dece bilo nemoguće. Ali, anđeo Božiji je rekao nešto drugo. „Neka je Bog u pravu, a svaki čovek - lažov.“

Godine 1960, Brat Branham je imao iskustvo, koje je prvi put ispričao 15. maja, 1960. godine, na snimci pod nazivom „Odbačeni kralj.“ Ovog iskustva se često sećaju pod nazivom „Iza vela vremena.“ U njemu je Brat Branham bio uzet (preseljen), i bilo mu je dozvoljeno da pogleda izvan vela vremena. U svojoj priči kaže da mu je, dok je bio tamo, Houp prišla, obučena u belu odoru. Umesto da ga nazove „moj dragi mužu“, zagrlila ga je i rekla „dragi moj brate“. Onda se desilo nešto čudno, jer ga je i druga žena zagrlila i rekla „dragi moj brate“. Dve žene su se zatim zagrlile. Sećajući se koliko je Houp bila ljubomorna, bio je veoma iznenađen ovim, ali je onda shvatio da je to savršena ljubav. Obični ljudski refleksi su bili odsutni u onome što se dešavalo; poročni greh ovog života je nestao. Ali, ispoljavalo se obilje savršene ljubavi.

Tokom ovog uzvišenog iskustva, bilo mu je rečeno da će morati da se vrati u ovaj život, na neko vreme, ali će, zatim, doći vreme kada će „svi koje je voleo, i svi koji su njega voleli,“ ponovo biti tamo.

Godine 1963, dok je propovedao otkrivenje Šestog pečata, ispričao je san koji je bio odgovor na pitanje, koje je sestra Meda postavila, nekoliko nedelja ranije. Njeno pitanje je bilo šta će se desiti sa njima na drugoj strani, pošto su ga ona i Houp voleli i on je obe voleo. Ko će mu biti žena?

Opet je bio san o Nebesima. On je prisustvovao na velikoj prozivⁿⁱ, a ne na Sudu, na ovoj prozivⁿⁱ su dobijali nagrade. Izvesni anđeo koji je zapisivao, prozivao je imena, i ti ljudi su izlazili napred. Rekao je da je poziv išao otprilike ovako: „Or-man Ne-vill“, i brat Nevil je hodao među ljudima, svi su ga pozdravljali, on se podizao i primao svoju nagradu. Brat Branham je rekao da je saosećao sa svima koji su tuda prolazili, jer im je moralo biti toliko neprijatno da prođu kroz sve te ljude, kada je, iznenada, čuo glas kako govori: „Vilijam Branham.“ Ranije nije razmišljao o tome, ali sada će morati da ide potpuno istim putem, kao i oni.

Prošao je kroz masu naroda, i svi su ga pozdravljali: „Bog te blagoslovio, brate“, tapšali su ga po ramenu, „Bog te blagoslovio, brate“, svi su govorili. On je takođe pozdravljao sve, a ljudi su mu, u međuvremenu, formirali prolaz. Niko nije žurio, jer su imali čitavu večnost za to.

Dok se približavao velikim stepeni^{ma} ama boje slonove kosti, pomislio je da će morati sam da se popne na njih, kada je neko stavio svoju ruku u njegovu. Pogledao je, i to je bila Houp. Čim se to desilo, osetio je da je nešto iznenada dodirnulo drugu ruku, pogledao je, to je bila Meda. Zatim su zajedno počeli da se penju uz stepeni^e.

Žene, setite se reči Brata Branhama da, kada služite svom mužu, služite Bogu. Razmislite o tome, nije rekao da se prozivaju imena žena, ali su se one, zajedno sa njim, penjalele uz stepeni^e. Ovo bi trebalo da motiviše vas sestre, da duboko volite svoje muževe.

Brat Branham je voleo Sestru Houp i Sestru Medu. Takođe je često govorio da, ako ga volimo, bolje da to pokazujemo njegovoj porodici.

Imao je visoko mišljenje o sestri Medi. Znao je da su njene mnoge sede vlasi, rezultat služenja njemu, jer je stajala između njega i javnosti, da bi mu pružala mir, olakšanje od stresa.

Pričao je o tome kako ga je volela, iako je često dolazio sa sastanaka, i čim je uspeo da se presvuče, odmah je išao u lov, vratio se iz lova, čim je stigao da spakuje kofer, opet bi odlazio na sastanke. Ali, govorio je da je ona uvek imala sve pripremljeno za njega. Nikada se nije žalila. Ona je, jednostavno, zauzimala svoje mesto žene Božijeg proroka.

Za Brata Branhama, gubitak sestre Houp je bio jedan od najtežih događaja u njegovom čitavom životu, ali, kao što vidite, bila je Božija volja da se Josif rodi od sestre Mede.

Vatreni stub iznad proroka

POJAVLJUJE SE ANĐEO

Knjiga Dela apostolskih beleži mnoge duhovne događaje, koji su se desili Božijim ljudima, tokom prvog veka Crkve. Apostol Pavle je bio jedan od tih ljudi čiji, su život neprestano pratila neobična iskustva. Čak je i njegovo obraćenje, kao što smo videli u 6. poglavlju, bilo neobično, kada ga je pogodila Svetlost, koja je bila sjajnija od podnevnog sunca.

Jednako neobična je bila Svetlost koja se, u prisustvu mnogih stotina svedoka, pojavila iznad reke Ohajo, 11. juna 1933 godine, iz nje je progovorio glas i dao Bratu Branhamu poruku.

Prethodna poglavlja govore o neobičnom rođenju Brata Branhama i mnogim neobjašnjivim događajima, kao što je pojava vihora, pojava glasa koji razgovara sa njim govori i gatara koja mu govori da ga prati znak. Tako je bilo i sa Pavlom i njegovim fenomenalnim životom, zbog kojeg, kada ga gledamo, svi proslavljamo Boga.

Razmotrite divan način na koji je Bog radio sa Pavlom, i uporedite njegova iskustva, sa iskustvima Brata Branhama.

Jedno od Pavlovih najneverovatnijih iskustava, uključivalo je nebesku posetu koja se dogodila dok je bio transportovan u Rim, kao zatvorenik, pod nadzorom komandanta rimske vojske. Pre nego što su se ukrčili na brod, na ostrvu Krit, Pavle je rekao kapetanu broda da tada ne bi smeli isploviti. Ali, kapetan je bio morski čovek, smatrao je da poznaje plimu, vetar i vremenske prilike na moru, bolje od Pavla, pa je, ipak, isplovio. Bili su na samo nekoliko dana puta od ostrva, kada ih je pogodila žestoka oluja. Da bi se brod olakšao, oprema i teret su bačeni u more, kako ne bi potonuo, a i ljudi sa njim. Pavle je ćutao sve dok, kao što čitamo u Delima 27:21,22:

“I pošto dugo nisu jeli, Pavle stade usred njih i reče: Ljudi! trebali ste da me poslušate i ne napuštate Krit, čime biste izbegli ove teškoće i štetu;

Sada vas pozivam da se ohrabrite, jer neće propasti ni jedna duša od vas, nego samo lađa”;

Mora se priznati da je takvo obraćanje zarobljenika komandantima broda, izgledalo veoma neobično. Kada su svi bili u strahu za svoj život, rekao je da je trebalo da ga slušaju, ali je sada rekao da se ohrabre, jer niko neće poginuti, iako će se sam brodrasbiti. S kojim pravom bi bilo koji zatvorenik, poput Pavla, mogao da govori takve reči?

Stih 23 kaže:

“Jer anđeo Božiji, kome pripadam i Kome služim, javi mi se ove noći

I reče: Ne boj se, Pavle! moraš se pojaviti pred ćesarom, i gle, Bog ti je dao sve one koji plove s tobom.

Zato, ohrabrite se, ljudi, jer verujem Bogu da će biti tako, kako mi je rećeno.”

Pa, zašto je Pavle govorio sa takvim autoritetom? Zato što mu je Bog poslao anđela na desnu ruku, i Pavle je govorio reći, koje mu je taj anđeo govorio. Pošto je anđeo bio Božji glasnik, Pavle je mogao reći: „Tako govori Gospod.”

Znate kako se ova prića završava. Brod je, ipak, bio izgubljen, iako su se oni iz sve snage trudili da ga spasu. U jednom trenutku su hteli da ubiju zatvorenike, kako ovi ne bi pobešli, i Pavle ih je zaustavio. Jedan mornar je hteo da skoći preko palube i

odvoji se od svih ostalih, a Pavle je rekao kapetanu da im ne dozvoli da to urade. Pavle je znao da Bog ima način kako da ih spase, jer mu je rečeno da ni jedna duša neće propasti.

Vidite li koliko je važno držati se onoga, što je Bog rekao?

Ako je Bog poslao anđela da kaže Pavlu kako to treba da bude rađeno, tako je i trebalo da se radi.

Pavle to nije mogao promeniti.

Kapetan to nije mogao da promeni.

Vojska to nije mogla promeniti.

Sve je moralo biti tačno onako, kako je anđeo rekao Pavlu.

Dok čitamo ovu priču, naša srca se raduju što se anđeo javio Pavlu, ali ja želim da svedočim o anđelu koji se javio čoveku Božijem, u našem, dvadesetom veku.

Prošle su godine od neverovatnog ranog života Brata Branhama i njegovog obraćenja. Svim silama, koliko je mogao, služio je Bogu kao pastir i radnik u Carstvu Božijem. Radio je kao inspektor za zaštitu divljači, u državi Indijana.

Početak potonje zapanjujuće promene u njegovom životu i službi, bio je događaj koji se dogodio 7. maja, 1946. godine. Počelo je to u samom tom momentu, dok je hodao ispod drveta javora, koje je raslo u prednjem dvorištu njegove kuće, u 8. ulici, u Džefersonvilu, Indijana; on i njegov prijatelj, upravo su krenuli u lov. Pričao je da je, kada je prolazio ispod drveta, jak vetar udario u drvo. Udario je u vrh javora, i učinilo mu se da će se drvo rastrgnuti na komade. Zateturao se od snažnog naleta. Žena i ostali su pritrčali do njega, misleći da mu je loše. Okrenuo se prema njoj i rekao sledeće reči: „Više od dvadeset godina ne mogu da razumem ovu službu, ovo neshvatljivo osećanje na sebi. Ne mogu dalje ovako. Moram dobiti odgovor! Da li je ovo od Boga, ili nije? Za čega je sve ovo? “

Rekao joj je da se sprema da ode, da će ostaviti nju i decu i da će, opremljen Biblijom i molitvom, otići da traži Boga, rekao je da će saznati odgovor, ili se više neće vratiti. (Njegova propoved “Očajanje” govori o tome koliko čovek mora očajnički želeti, da bi Bog upravljao njegovim životom.)

Pomislite u kakvom se tada očajanju nalazio, kada je rekao svojoj ženi da se neće vratiti bez odgovora od Boga. Za mene je to zaista sprovođenje onoga, što je on sam propovedao. Jer, čoveku je tako teško da se odluči na tako nešto.

Kakva posvećenost Bogu: poznavati Ga, ili umreti. Neka tako bude u životu svakog od nas.

Odlučivši se na to i objavivši svoje namere, Brat Branham je otišao sam na osamljeno mesto, da traži Boga, rešen da pronade odgovor na ovo čudno osećanje i pojavu, i da pronade mir za svoje srce.

Sakrivši se od svih i došavši na tajno mesto molitve, gde ga niko nije mogao uznemiravati, on je pao ničice pred Bogom.

U knjizi “Čovek poslat od Boga,” spominje se (kako je i sam Brat Branham često govorio) da je bio u šumarskoj kolibi, u Grinovom mlinu. Te kolibe više nema; raspala se i istrunula.

Na svojoj traci, "Priča mog života", Brat Branham nije ispričao sve detalje koje je ispričao svojoj ženi i deci, i koje je ispričao meni lično; ali te noći je, zapravo, bio kod šumareve kolibe, u pećini pored šumareve kolibe.

U ranom životu Brata Branhama, Bog ga je, jednom, odveo do pećine, o kojoj je često govorio u svojim kasnijim trakama, koju, kako je rekao, niko nije mogao pronaći. Kao da ju je Prirodo specijalno uredila za njegovu upotrebu, jer se unutra nalazi veliki kamen u obliku stola, kamen u obliku stolice, a, takođe, i mesto na kojem je čovek mogao da legne i spava. Ništa od toga on nije stavio tamo, sve je to tamo i bilo.

Fotografije pećine su objavljene u časopisu "Samo veruj," koji izdaje "Biliverz Internejšn"(Believers International). Ovaj časopis je trenutno dostupan na mreži Internet, na adresi: www.onlybelieve.com.

Brat Branham mi je rekao da je, kada mu se anđeo ukazao, bio u pećini.

Nadam se da ovo neće biti kamen spoticanja onima, koji su mislili da je Brat Branham rekao „u šumarskoj kolibi“, jer on upotrebljava reč „pod“, da je pogledao kroz „prozor“, znači, on mora da je bio unutar kolibe. Ali, on mi je rekao da je, kada mu se anđeo javio 7. maja 1946. godine, bio u pećini. Tačno kao 1964. godine, kada sam rekao: „Gospodine, vidim da ste vi prorok“, rekao je: „Brate Peri, ne govorim o tome javno jer ljudi ne razumeju šta je prorok.“

U svojoj ranoj službi, on nije pominjao pećinu toliko, koliko u svojoj kasnijoj službi, jer sam siguran da nije želeo da to svima objašnjava. Pošto je bilo na tom mestu, mogao je, jednostavno, da kaže da se nalazi u šumarskoj kolibi, i to bi bilo dovoljno, jer nije bio nestrljiv da priča o tome gde je ova pećina.

Brat Branham je pao ničice i ležao pred Bogom u pećini. Kada je sa svom iskrenošću izlio svoje srce tražeći od Boga, rekao je da je seo i čekao odgovor. Samo je sedeo i čekao da Bog odgovori. Tako smo ga često čuli kako kaže: „Oni koji čekaju Gospoda...“ [Sinod. prevod: „oni koji se uzdaju u Gospoda“. – Prev.]

Tako često, kada se molimo, samo mi govorimo, a čim završimo svoje govore, ustajemo i odlazimo. Rekao je da je tajna u tome da nakon što ste se pomolili, morate imati strpljenja, da sačekate dok Bog ne odluči da odgovori. To jest, ako verujete da vas je Bog čuo, onda čekajte odgovor.

Brat Branham je u svom životu potpuno verovao u Božju volju. Negde oko jedanaest sati video je da se pred njim pojavila neka vrsta svetlosti. Podigao je glavu i ustao da priđe toj svetlosti: to je bila ta zvezda koja visi. Nije to bila zvezda petokraka, već više kao vatrena lopta. Tada je začuo zvuk koraka i prišao mu je visok čovek. Po izgledu, ovaj čovek je imao oko stotinu kilograma, bio je tamne boje, bez brade, kose do ramena. Kada su im se pogledi sreli, Brat Branham se veoma uplašio, ali stranac ga je prijateljski pogledao i počeo da govori.

Kao što je anđeo stajao pored Pavla i davao mu uputstva, tako je ovaj anđeo stajao pored Brata Branhama i davao mu uputstva. Podelio sam ove smernice u sedam odvojenih kategorija:

„Ne boj se!“, rekao je anđeo, smirujući Brata Branhama, i nastavio rečima: „Ja sam glasnik koji vam je poslat iz prisustva Svemogućeg Boga. Ovo je bila prva faza u kojoj je odagnao sav strah i predstavio se.

U drugoj fazi, rekao je Bratu Branhamu o svom životu: „Želim da znaš da je tvoj izuzetan život bio sa svrhom, pripremajući te za delo koje je Bog odredio za tebe od rođenja.

Treća faza: anđeo mu kaže da postoje određeni uslovi koje mora ispuniti i ispuniti. Rekao je: „Ako si iskren i možeš da nateráš ljude da ti veruju...“ I onda je prešao na četvrtu fazu, rezultati toga:

Rekao je: „... ništa ne može da odoli tvojim molitvama, čak ni rak!“

Obratite pažnju na već izgovorene reči anđela.

Umirio je Brata Branhama i predstavio se.

Ispričao je šta je znao o njegovom prošlom životu i njegovoj svrsi.

On je, takođe, rekao da mora biti iskren, i da mu ljudi moraju poverovati.

Ovde bih želeo da dodam svoje reči: ako je anđeo Božiji rekao Bratu Branhamu da čak i on mora biti iskren, koliko se ove reči više odnose na nas, da moramo biti iskreni?

Takođe je bilo važno da se pobrine da mu ljudi veruju, stoga, ako ne verujete da je Brat Branham Božiji prorok za ovo doba, onda njegova poruka i njegova služba nisu bili za vas.

Peta faza anđelove poruke bila je da upozori ljude da, pre nego što izađu pred ovog Božijeg čoveka, treba da priznaju svoje grehe, i da on treba da kaže ljudima danjihove misli pred prestolom Božijim govore glasnije od njihovih reči.

Ovo je bilo upozorenje celom čovečanstvu.

Anđeo je tada prešao na šestu fazu i ispričao Bratu Branhamu o njegovom životu i budućoj službi. Bilo je rečeno da će propovedati mnoštvu širom sveta, da će stajati u prepunim salama, a pošto nema dovoljno mesta, neki ljudi neće moći ni da uđu.

Njegova crkva u Džefersonvilu će postati centralizovana lokacija, kuda će ljudi iz celog sveta dolazili kod njega, tražeći od njega da se moli za njihovo oslobođenje. (Zapamtite, u tom istom gradu, Brat Branham je važio za neobrazovanog, prezrenog, izopčštenog mladića. Bog reputacije njegovog oca, bilo je trenutaka kada bi hodao ulicom i ljudi bi prelazili na drugu stranu, da izbegnu Brata Branhama. Oni su bili toliko siromašni, da nije imao ni košulju za školu, pa je obukao jaknu i zakopčao je do vrata.

Jednom, kada je imao osam godina, hteo je da zapiše pesmu koju je izmislio, i za to je morao da pozajmi olovku i parče papira, od druga iz razreda. Nije imao svoje. Međutim, evo, stajao je anđeo i govorio mu o nečuvenoj službi koja dolazi.

Sestra Branham mi je rekla da je došao kući i ispričao to, a kada je stigao prvi poziv na prve sastanke u Sent Luisu u Misuriju, morala je da uzme njegove bele košulje, otvori kragne i okrene ih naopako, jer je bio previše siromašan, da bi kupio novu košulju. Nije imao ni pidžamu, i u Sent Luisu su mu je dali.

Ponosno je došao kući sa pidžamom, jer je nikada u životu nije imao.)

Ali, evo, anđeo je stajao i govorio mu: „Ti ćeš propovedati mnoštvu ljudi, i hiljade širom sveta će doći k tebi za molitvu i savet“.

I to nije bilo sve, nastavi anđeo i reče sledeće reči: „Molićeš se za kraljeve, vladare i monarhe.“

Pitate: "I to se dogodilo?" Da vidimo da li se to desilo.

Sledeće nedelje, Brat Branham se vratio u svoj mali tabernakul, a stari ljudi mogu da vam ispričaju kako je ovaj mladić, bez svakesenke sumnje, pričao šta je anđeo rekao, i govorio: „Hiljade će doći ovamo, vama, čak, neće ni ostati mesta. Nećete moći, čak, ni da nađete mesto, ako ne bude iskreni prema Bogu i ne budete dolazili ranije.“

Ljudi iz grada, obrazovani ljudi, gledali su ga i govorili: „Ne, Bili Branhame, ljudi ni za šta neće doći ovamo.“ Ali, da li je bilo tako?

U arhivama Brata Branhama se nalazi pismo bivšeg kralja Engleske, Džordža 6. u kome mu se zahvaljuje, što je došao da se pomoli za njega, na kraljevu molbu, i što je kraljeva bolna noga bila izlečena.

Takođe, na jednom sastanku, kada je Brat Branham propovedao poruku vere i isceljenja, bio je jedan veoma poznati kongresmen u invalidskim kolicima, koji je sedeo između redova u zadnjem delu zgrade, koji je godinama bio član Kongresa Sjedinjenih Država. Poput Pavla u Delima apostolskim, Brat Branham je prekinuo svoje propovedanje, pogledao čoveka i rekao: „Gospodine, vidim da imaš veru da ćeš biti izlečen. Ustani i izađi iz tih invalidskih kolica.“ I kongresmen Apšo, koji je bio prikovan za invalidska kolica više od šezdeset godina, ustao je na noge i krenuo niz prolaz, slaveći Boga. Vratio se u Vašington, glavni grad Sjedinjenih Država, stao na stepenice zgrade Kapitola i proglasio Vilijama Meriona Branhama Božjim prorokom dvadesetog veka. Svake godine za Božić, verno radeći to do kraja svojih dana, kongresmen je Bratu Branhamu slao šešir, firme “ Stetson.“

Međutim, za razliku od njega, postojali su i drugi ljudi na svetu, koji su okretali od njega svoje noseve, kao od stranca. Jednostavno ga nisu slušali, ili nisu mogli da ga čuju.

Iscljenje kongresmena Apšou, objavljeno je u Reader's Digest-u.

Nije li zanimljivo da su dva divna članka o sličnim isclenjenjima, iz života i službe Brata Branhama, objavljena u najtiražnijem svetskom časopisu Reader's Digest, najpoznatijoj publikaciji na svetu, posle Biblije?

Ljudi kažu: „Pročitao sam to u Reader's Digest-u“, kao što drugi kažu o Bibliji. Nema sumnje da je sam Bog ovo odredio tako, da svet sazna da je poslao proroka. Da su samo slušali.

Kada je Brat Branham bio u Rimu, imao je priliku da poseti papu Pija 12. Bio je upućen šta tačno treba da uradi, kako treba da pristupi rimskom Papi, da bi se udostojio audijencije tog ovog monarha, i rekli su da će morati da poljubi papin prsten. Ovo je bilo previše za Brata Branhama, rekao je: „Sastanak je otkazan. Neću to učiniti nikome, osim svome Gospodu i Spasitelju.“

Dozvoliću sebi da primetim, i budem podložan kasnijim napadima: zanimljivo, kada se Bili Grejem sastajao sa Papom, da li je poljubio njegov prsten?

Kada ga je posetio predsednik Sjedinjenih Država, da li mu je poljubio prsten?

Proroka nizašta ne bi prisilila to uradi.

Pogledajte starozavetnu priču o užarenoj peći, iz knjige Danila; Jevreji su odbili da se poklone pred likom; po prorokovim rečima, ovo je bio lik svetog čoveka!

Sedma faza anđelove poruke, odnosila se na različite faze službe Brata Branhama. Neki se pozivaju na njih kao na prvi i drugi znak. Ali Brat Branham je o njima govorio kao o „tri poteza“. (Kao trzavirezovi koje ribar pravi, da privuče ribu, zakači je i izvuče je.)

Anđeo mu je rekao da će, pod pomazanjem, on biti sposoban da uzme čoveka za ruku, i pri kontaktu sa njegovim duhom, duh bolesti u tom čoveku će izazivati takvo ogorčenje i negodovanje, da će on moći fizički da oseti te vibracije na svojoj ruci.

Kada je govorio ljudima koju bolest imaju, to je ulivalo veru u publici, i oni su, takođe, počinjali da veruju.

Da biste videli da je ovo po svetom pismu, potrebno je da pročitate Izlazak, 4. glava, stihove od 1 do 8, u kojoj se govori o znaku u ruci, koji je Bog dao Mojsiju.

Mojsije je morao da stavi svoju ruku u nedra, i, kada ju je izvadio, ona je postajala guba. Opet je stavio ruku u svoja nedra, i ona je postajala zdrava.

Bratu Branhamu, kao i Mojsiju, dat je znak u ruci, da inspiriše veru ljudi, kako bi mogli da shvate da je to bio čovek, poslat od Boga.

Kada sam prvi put video Brata Branhama, on je prolazio kroz tu fazu svoje službe, manifestovao se „prvi potez“.

Kada su ljudi izlazili pred njega, ako svojim vidom nije mogao da vidi njihovu bolest, na primer, slepilo, hromost ili paralizu, onda ih je hvatao za ruku, i, ako je bilo greha u njihovim životima, prvo im je govorio o njihovom grehu. To je u slučaju, ako taj greh još nije bio ispoveden i pokriven krvlju Isusa Hrista.

Upozoravao ih je: „Pre nego što izađete, priznajte svoje grehe.“

Uvek je pušenje cigareta i duvana nazivao demonom.

Mnogo pre Američkog medicinskog udruženja, ministarstva zdravlja, obrazovanja, socijalne zaštite i medicine, znao je da cigarete izazivaju rak. Ovu vezu sa duhom pušenja, video je i osudio još 40-ih godina. To je bilo pre nego što su žene počele masovno da puše.

U to vreme, nije se često sretala žena koja puši. Vi nikako ne biste videli reklamu u časopisu, sa ženom koja puši.

Ali, nakon što je duvanska industrija preuzela sve muškarce koji su bili strastveni prema njoj, počeli su da popularišu pušenje među ženama, a proizvođači cigara su ih već navikli, čak, i na cigare i lule.

Dalja degradacija žena, bila je olakšana privlačnošću i šarmom koji su stvarali, ne samo pušenjem, već i alkoholnim pićima. Danas nećete naći reklamu za alkoholna pića, bez žene u njoj.

Kao što su žene propadale, tako je propadala i crkva. Žene su tip crkve. A čovek to ne može sprečiti. Sve će se dogoditi upravo onako, kako je anđeo rekao Bratu Branhamu, davne 1946. godine.

Kao što je anđeo dao uputstva Pavlu, i sve se ispunilo, kako reče Pavle, tako će biti i sa ovom anđeoskom porukom, jer je došla od Boga proroku ovog naraštaja.

Drugi znak, ili „potez“, bio je da je poznavao tajne srca.

Jednostavnim razgovorom sa ljudima mogao je da sazna njihovo ime i druge činjenice o njima. (Zapamtite da je Reč Božja oštija od mača sa dve oštrice, razlučujući misli i namere srca.)

Ljudi su počeli da vide ovu manifestaciju u službi Brata Branhama, kasnih 50-ih i ranih 60-ih. Kasnije vizije i incidenti u poslednjim mesecima njegovog života, otkrili su mu svrhu prvog znaka. On je bio za identifikaciju i manifestaciju svih imitatora. I zaista, jedni su ga imali na levoj, drugi na desnoj ruci, treći su imali osećaj peckanja u laktu, još neki su ga osećali duž kičme, a bilo je i onih, koji su ga imali u desnom uhu. Sve je to pokazivalo da je i u ovom naraštaju bilo ljudi, kao što su Janije i Jamvrije, jer su to radili zarad prezrene dobiti, zarade i uopšte nisu marili za ljude, za Reč Božiju, ili za puteve svetosti. Proglašavali su sve zaredom isceljenima i sramotili Reč Božiju.

Isus je rekao: „Ne mogu učiniti ništa, ako mi Otac ne zapovedi.”

Ljudi su dolazili Bratu Branhamu i govorili: „Moli se za mene; Bog ti je dao moć.” On je odgovarao: „Da, imam moć, ali mi nisu data uputstva.”

On ikada nije učinio ništa, dok mu Bog nije pokazao. Nije učinio ništa, ako mu Otac nije pokazao. Hvala Bogu za čoveka, koji je stajao uz Reč.

Kada je počeo drugi potez: razlučivanje misli i namera srca, odmah se pojavio novi rod jevanđelista, i oni su, takođe, mogli da vam otkriju tajne vašeg srca i kažu: „Tako govori Gospod“.

Nema vremena da se sve ispriča, ali potpuno objašnjenje, u skladu sa otkrivenjem Svetog Duha i u svetlosti Reči Božije, nalazi se u snimljenoj poruci Brata Branhama „Pomazanici na kraju vremena.” Ovo je istinsko pomazanje Svetog Duha, ali su oni lažneposude.

Pitaćete gde je ovo u Svetom pismu? Matej 7 kaže da će biti onih koji će reći: „Gospode, Gospode, nismo li u tvoje ime izgonili demone, vaskrsavali mrtve i isceljivali bolesne?” Ali Isus im je odgovorio: „Idite od mene, vi koji činite bezakonje; nikad vas nisam poznavao.”

Pojavili su se ljudi koji su činili znamenja i čuda, i da je moguće, prevarili bi i same izabrane. Zašto? Zato što su imali znakove, ali nisu imali Reč Božiju za telo Neveste.

Brat Branham je imao viziju, u kojoj je pokušavao da konopcem zaveže dečiju cipelu, a nije mogao to da uradi, jer je konopac bio deblji od ušica cipele. U drugom delu ove vizije, on je lovio ribu, a zatim počeo da pokazuje drugima kako se to radi. Kasnije je dobio tumačenje šta je značilo da je, kada je išao pred narod sa znakom u ruci, pokušavao da im to razjasni. Duh Gospodnji mu se obratio i rekao: „Ne možete pentekostalne bebe poučavati duhovnim stvarima.” To se dogodilo, kada je pokušavao da provuče debelo uže kroz ušicu svoje cipele, i kada je pokušavao da pokaže drugim propovednicima kako da rade isto što i on.

Ali treći potez je trebalo da dođe, i kada mu je Bog to otkrio, rekao je: „Čuvaj ovu tajnu u svom srcu!” Brat Branham je rekao: „Kada te ostavim, ova tajna će ostati u mom srcu.”

O trećem potezu, poslednjoj fazi svoje službe, rekao je: „To je ono što će odvesti Nevestu u Uznesenje.”

TREĆI POTEZ

Prvi Potez je otkrivao bolest, pomoću znakova u ruci. Premeštajući se s mesta na mesto, dešavalo se nepogrešivo razotkrivanje uzroka ljudske tuge, nakon čega su sledile ljubazne reči: „Isus Hrist te ozdravlja.“ Ali ovaj istinski, znak pratila je široko rasprostranjena telesna imitacija.

Sa Drugim potezom, došlo je razlučivanje samih pomisli srca. To je bila jasna manifestacija nepogrešive Hristove sile, ispunjenje Jevrejima 13:8: „Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek.“ I to je bilo oponašano, ali se niko od imitatora nije usudio da uloži u to ceo svoj ugled, kao što je to učinio Brat Branham.

Jednom mi je rekao: „Brate Peri, ako ti ikada kažem 'tako govori Gospod' i to se ne ispuni tačno onako kako sam ti rekao, nemoj mi više nikada verovati, jer sam, u tom slučaju, ja taj koji se umešao, i onda to više neće biti od Boga. Ako Bog nešto govori, On to i ispuni.“

Bilo je mnogo onih, koji su ispoljavali ono što nazivaju „darovima razlučivanja“, međutim, kod njih je uvek bio procenat greške. Lično sam poznavao ljude koji su imali jake darove razlikovanja, ali su ponekad pravili greške i to je postajalo uzrok velike tuge u životima drugih ljudi; kada su ljudima govorili pogrešne stvari, to je često rezultiralo tragedijom. To je bio uzrok zabune za te Božije ljude.

Kada su pitali Brata Branhama o tome, on je rekao: „Ako u tome ima neki procenat pogrešnosti, ostavite to.“ On je rekao da je bolje uzdržati se i ne reći ništa, nego reći čoveku nešto pogrešno, i naneti nepopravivu štetu.

Božiji anđeo je obećao Bratu Branhamu da će biti tri „poteza“.

Brat Branham se unapred uverio da neće biti imitacije Trećeg poteza. Iz njegovih sopstvenih reči, možemo saznati više o toj poslednjoj fazi njegovog služenja, koja nije mogla imati imitacije.

Na putu za Britansku Kolumbiju, nalazi se jedan planinski venac sa sedam vrhova, na koji je Bog ukazao Bratu Branhamu i dao mu do znanja da je to „njegov“ venac. (Fotografija br. 8)

Ti vrhovi predstavljaju sedam slova svakog dela njegovog imena, pričaju o njegovom životu i svedoče o tri „poteza“ u njegovoj službi. (Fotografija br. 9)

Prvi i najniži vrh predstavlja njegove vizije u detinjstvu, koje su ljudi zvali kao da su od đavola.

Sledeći vrh, malo viši, govori o njegovom preobraćenju.

Ipak, najvažnija su tri najviša vrha, koja govore o tri „poteza“. Najviši od njih, koji se uzdiže mnogo više od svih ostalih, i mnogo je masivniji od drugih, nemo je svedočanstvo o Trećem potezu.

Jednom smo mi stajali tamo i pažljivo gledali u te vrhove, on mi je rekao: "Brate Peri, mi se nalazimo na vrhu te treće planine, Trećeg Poteza." Tako da, vidite, na osnovu njegovih sopstvenih reči, znam da je Treći Potez već bio u toku, pre nego što nas je napustio.

Kada je Brat Branham govorio o Trećem Potezu, u propovedi "Pogledajte na Isusa", rekao je ove reči:

"Sada zapamtite, ovo neće imati nikakve imitacije, zato što ne može biti. Vidite, to ne može biti." Dakle, on postoji, i ja... ja sam upozoren na to, da se skoro - upravo sada, u ovo vreme - nedavno dogodio, da identifikuje svoje prisustvo među vama.

Da li razumete? Ali se on neće koristiti na moćan način, sve dok ovaj Sabor [crkava - prev.] ne počne da pooštrava zahteve. I kada počne, kada to počne... Pentekostalci, i tako dalje, mogu imitirati skoro sve što se može učiniti. Ali, kada dođe vreme, kada počne pritisak, onda ćete videti: ono što se ispoljavalo ponekad, ispoljiće se punom snagom... Dakle, možda ste primetili da mi se dešavaju čudne stvari. Ne nešto grešno, ne govorim o tome. Ali, mislim da je to čudno, u poređenju sa opšteprihvaćenim pravcem. To je zbog onoga što sam postigao u svojoj službi, sada se povlačim u stranu, posmatram, i čekam pravo vreme kada će se to primeniti. Ali, to će se primenjivati. I svako zna da, baš kao što je Prvi bio overen, tako je i Drugi bio overen. I, ako se vi zaista ozbiljno zamislite o tome, oni koji su duhovni, kao što Biblija kaže: „Onaj koji ima mudrost“, Treći je propisno identifikovan. Mi znamo gde je to. Dakle, Treći Potez je ovde.

To je toliko sveto, da ja ne moram mnogo da pričam o tome. Kao što mi je On rekao još na početku, rekao je: 'Ovaj - o tome ne govori ništa.'

Sećate li se toga, pre više godina? "On će govoriti sam za sebe". Vidite? One druge [Poteze - prev.] sam pokušao da objasnim, i to je bila moja greška. To će biti upravo ono, po mom mišljenju (ne kažem da mi to Gospod govori), upravo to će i poslužiti kao početak „vere ushićenja“ za Uznesenje, vidite...

...a ja moram da ćutim neko vreme.

Sada, zapamtite, i oni koji slušaju ovu traku, vi ste, verovatno, primetili oštru promenu u mojoj službi, počelo je da opada, ne da ide gore, već na dole. Mi smo već došli upravo do ovog perioda, i on više ne može otići nekuda dalje. Na ovo treba da sačekamo neko vreme, dok se ne desi ovde i ne podigne se na isti nivo, onda će to vreme doći. Ali, to je potpuno identifikovano...

...onda pratite Treći potez! On će, svakako, biti za potpuno izgubljene, ali ovo - ovo će biti za Nevestu i za Crkvu...

...možda ću biti uzet pre tog vremena. Ne znam. Možda će taj čas doći sledeće nedelje, kada Sveti Duh dođe sa... i dovede Hrista Isusa."

Ovde Brat Branham, svojim sopstvenim rečima, govori ljudima, koji veruju da je on Božiji prorok, da „paze na Treći potez“. Rekao je: "Ako ste duhovni, on je bio identifikovan među vama." Ali je, ipak, on rekao da će, ako nas on napusti, ta tajna ostati u njegovim grudima.

Dakle, svaki put, kada je 1963, 1964, 1965 godine, Brat Branham govorio o Trećem Potezu, uvek je pominjao one slučajeve, u kojima se „izgovorena reč“ manifestovala. Hajde da pročitamo Mateja 21:18:

Ujutru, vraćajući se u grad, ogladnje;

I ugledavši uz put smokvu, priđe joj i, ne našavši na njoj ništa osim samo lišća, reče joj: Neka od tebe nema ploda zauvek. I smokva se odmah osušila.

Videvši to, učenici se začudiše i rekoše: Kako se smokva odmah osušila?

Obratite pažnju na ovaj događaj u životu i službi Isusa, Koji je pogledao smokvu, poželeo njen plod, ali, pošto nije bilo ploda, izgovorio je Reč i rekao: „Neka više nema ploda od tebe zauvek.”

Učenici su bili zadivljeni. A Isus se (kako je događaj opisan u Marku) okrenuo i rekao: „Imajte veru u Boga. Zaista vam kažem, ako imate vere i ne sumnjate, nećete to učiniti samo smokvi, nego i ako kažete ovoj gori: „Pomeri se i baci se u more“, tako će se i dogoditi.”

Lično, ne znam da neko od ljudi na ovoj zemlji praktikuje taj stih iz Svetog pisma. Bilo je onih koji su to koristili kao veru, ali ko može ustati i reći da je on izgovorio reč i da se dogodilo ono što je rekao?

Isus je rekao da će tako biti. On drži svoju Reč: „Nebo i zemlja će proći, ali neće proći ni jedna tačka, ni jota“.

Sada ću vam reći one slučajeve, kada se ovo Pismo ispunilo u našem naraštaju.

Prvi slučaj se dogodio kada je Brat Branham, sa njegovim komšijom, Bratom Benksom Vudom i njegovim bratom, Bratom Lajlom Vudom, bio na pecanju. Obojica su bili bivši Jehovini svedoci. Sva trojica su pecali u malom mestu, zvanom Dejl Hallov, u Tenesiju.

Braća Vud, koja su bila u istom čamcu sa Bratom Branhamom, govorila su o jednoj sestri, koja je bila član Crkve Božije i koja im je jednom svedočila o neophodnosti da se dobije spasenje. Sećali su se njene hrišćanske dobrote prema njima, i Brat Benks je rekao frazu da jednog dana treba da odu i posete ovu gospođu, i da joj kažu da su sada oboje spaseni, i da služe Bogu.

Kada su ove reči bile izgovorene (kako su pričali ti ljudi, i sam Brat Branham), prorok je osetio kako je Božiji Duh sišao na njega, i njegovu pažnju je privukao Glas koji je rekao: „Ovako kaže Gospod: U narednih nekoliko sledećih časova, desiće se vaskrsenje živog bića.” On je bio zbunjen, i počeo je da razmišlja o značenju toga. Setio se da je, pre nekoliko dana, igrajući se sa komšijskim mačićem, njegov sinčić Džozef prejako stisnuo, i ispustio njegovo beživotno telo na pod. On je pomislio da će, možda, ovo mače vaskrsnuti.

Nakon nekoliko sati pecanja, Brat Lajl je uhvatio sićušnu ribu, koja je u potpunosti progutala mamac. Brat Lajl nije mogao da izvuče udicu, pa je samo uzeo ribu i istrkao udicu, zajedno sa škrigama i svom unutrašnjosti ribice. Bacio je ovu ribu u more i rekao: "Dušo, ovo je kraj tvoje pesme." Riba je pala u vodu, trznula se i zamrla. Postepeno su je talasi odneli do obale.

Otprilike tridesetak minuta kasnije, Brata Branhama je ponovo obuzeo čudan osećaj. Pogledao je drveće duž obale, a odatle se, kao u vihoru, spustio šum naleta vetra. Duh Božiji mu je rekao ove reči: „Ustani i progovori ovoj ribici, i naći će život.”

Brat Branham je odmah ustao na noge i povikao: „Ribice, Isus Hrist ti vraća život; oživi, u Ime Isusa Hrista.”

Ona dva čoveka, u prisustvu Brata Branhama, svedočila su da se ova ribica, koja je bila mrtva već pola sata, kojoj su bili odstranjeni svi organi, odmah prevrnula u vodi i otplovila, sakrivši se ispod njihovog čamca. To je bio prvi put kada je on progovorio, i ono što je rekao, se obistinilo. To je bila prva manifestacija izgovorene reči.

Drugi takav slučaj, ispričao mi je lično Brat Branham, u prisustvu Brata Sidni Džeksona i njegove žene, u lovačkoj sobi Brata Branhama, avgusta 1964. godine. Ovaj slučaj se dogodio u vreme kada je Brat Branham lovio veverice, tokom sezone 1962. godine.

Budući da je bio odličan lovac na veverice, ustrelio je 134 veverice, godinu dana ranije. Omiljene su mu bile sive veverice iz Kentakija, lukave životinje koje su zahtevale veliku veštinu za lov. Tog dana, do deset sati ujutru, nije sreo ni jednu vevericu. Duvao je povetarac, sunce je grejalo vazduh, pa je odlučio da odrema. Pričao je da je našao jasen koji se razgranao na tri grane, pored kojeg je mogao udobno da se smesti i nasloni se na te grane.

Razmišljao je o jednom stihu Svetog pisma: „Ako ovoj gori kažeš: pomeri se i baci se u more...“ Razmišljao je da nikada u životu nije propovedao o tom odlomku, ali je, takođe, razmišljao da to postoji u Reči.

U tom momentu, kada su mu ove misli prolazile kroz um, progovorio mu je glas i rekao: „Šta ti sada hoćeš? Reci, i imaćeš to.“

Iako je tako često čuo taj glas, to ga je, ipak, uznemirilo. Pogledao je oko sebe, pitajući se odakle je to moglo doći.

Glas je ponovio: „Šta sada hoćeš? Reci i dobićeš.“

Ovaj put je odgovorio, rekavši: „Pa, ja lovim veverice; želeo bih nekoliko veverica.“

Glas je odgovorio: "Koliko veverica?"

Pomislio je: „Tri ne bi bilo loše“, pa je odgovorio: „Ja hoću tri veverice“.

„Dobro, gde hoćeš da bude prva?“ - rekao je glas.

Tada je ustao na noge i gledao okolo, mislio je da je u viziji. Ali, u životu je naučio, iz svojih ranijih neobičnih iskustava, kako da postupa, tako da je, kao odgovor na ovo pomislio: „Kad govori da kažem, onda ću i reći.“ Pomislio je da se veverice obično ne nalaze u platanima, i u blizini je primetio takvo drvo.

„Neka veverica izađe na granu onog platana, tačno tamo“, rekao je.

Pre nego što je i stigao da izgovori te reči, tamo je sedela veverica. Protrljao je oči, opet se zapitao da li je to vizija, ali odlučivši da sagleda stvar, podigao je pušku, nanišanio, opalio, i veverica je pala na zemlju. Prišao je i podigao je. Bila je topla i krvarila je. Rekao je sebi: „U vizijama krv ne teče.“

Bacivši vevericu u torbu, rekao je: "Hvala ti, Gospode!" i htede da pođe, kada je glas ponovo rekao: „A gde će biti druga?“

Osvrnuvši se oko sebe, video je drvo lažnog bagrema. Pomislio je: „Sa ovom ću učiniti, ovako, da bih mogao sa sigurnošću da saznam da li je to Bog.“

Naglas je rekao: „Neka se veverica popne na ovo drvo, i sedne na vrh, gde mogu da joj pucam u oko.“

Pre nego što su reči mogle da izađu iz njegovih usta, veverica se brzo popela na drvo i sela tačno na vrh lažnog bagrema. On je opet opalio i pogodio vevericu u oko. Prišao, podigao vevericu i ponovo zahvalio Gospodu, govoreći: „Hvala ti, Gospode. Tvoja Reč je istinita!“

I opet je hteo da ode, ali ga je Glas zaustavio, govoreći: „Ali, ti si rekao tri.“

„Da, rekao sam tri“, složio se.

Ovoga puta, njegova uputstva su bila detaljna: „Neka protrči, eno tamo, pravo pored onih farmera koji beru kukuruz u polju, popne se na ono drvo, pretrči, eno, tamo, preskoči preko te grane i stane, eno, tamo, i tu ću je upucati.“ Naznačio je tačno mesto.

Naravno, vi već znate šta se dogodilo. Pre nego što su ova uputstva stigla da se oglase, kad se pojavila veverica, tačno ispunjavajući sve detalje koje je naveo, stala tamo gde je rekao, i njegov udarac je ponovo bio precizan. Podigao je treću vevericu i stavio je u svoju torbu.

Kada je pričao ovo neverovatno iskustvo, prvo je seo na pod ispred fotelje, oslanjivši se na nju, kao što se oslanjao na granu drveta. Zatim je ustao i ponašao se kao da je zapravo nišanio i pucao iz svoje puške.

Dok sam ga posmatrao, pomislio sam: „Ili slušam Božijeg proroka — ili se ovo, zaista, dogodilo, baš tako, kako nam priča, ili me ovaj čovek obmanjuje.“ Iako nisam mogao da zamislim razloge zašto bi on mene obmanjivao.

Njegov nepogrešivi dar razlučivanja je uhvatio moju misao. Okrenuvši se prema meni, jednostavno je rekao: „Brate Peri, ovo se zaista dogodilo!“

Nekoliko dana kasnije, on i Brat Benks su večerali u skromnoj kućici roditelja Sestre Heti Mouzer Rajt. Toga dana je bilo prisutno jedanaest ljudi, kao svedoci sledećeg natprirodnog događaja.

Dakle, sestra Heti je bila siromašna udovica, nije imala novca ni imovine, i sa svoja dva mlada sina, jedva je sastavljala kraj s krajem. Bila je veoma pobožna žena, koja je verno ispunjavala svoje crkvene dužnosti desetina i donacija. Donirala je delu Božijem. Iz ljubavi prema Gospodu i Njegovom narodu, njen dom je bio otvoren za sve. Njena sestra, Edit, bila je invalid. Njeni voljeni roditelji su bili stari. Njena dva mlada sina, nisu bila spašena. Bila je toliko siromašna, da je toga dana Brat Branham došao da joj da novčanicu od dvadeset dolara, koju je uložila u fond za izgradnju crkve, smatrao je da ona teško može sebito dozvoliti.

Toga dana svi su sedeli u kuhinji i radovali se delima Gospodnjim. Brat Branham je pričao o tom slučaju, u kojem suveverice izrečeneu postojanje. Nakon što je završio priču, objasnio je: „Kada je Avramu bio potreban ovan za žrtvu, Bog ga je obezbedio. Znam samo jedno: On je i dalje isti Jehova-Jireh.“

Kada je izgovorio te reči, Sestra Heti je odlučno i jasno rekla: „Brate Branhame, to je prava istina.“

Kao što je udovica u Svetom pismu izgovorila prave reči u pravo vreme, tako je bilo i sa ovom udovicom našeg vremena, čija je jednostavna vera dotakla silu Božiju. Sveti Duh je odmah došao na Brata Branhama, i rekao: „Daj joj, šta zatraži!“

Brat Branham se, poslušno, okrenuo prema njoj i rekao: „Gospod mi je upravo rekao da tražiš šta god želiš, i šta god da tražiš, ja ću to reći u Ime Gospoda, i On će to učiniti.

„Brate Branhame“, rekla je, „šta mogu da tražim?“

Rekao je: „Ti si siromašna, živiš ovde na brdu, nemaš para. Možeš to tražiti. Imaš sestru sa invaliditetom, traži njeno izlečenje. Evo ti oca i majke, oni su stari i bolesni. Možeš tražiti za njih. Traži šta želiš, i ako tito odmah tu ne bude dato, onda sam ja lažni prorok!“

Njena dva sina su sedela u uglu i podrugljivo se smejala.

Sa suzama u očima, okrenula se i rekla: „Brate Branhame, moja najveća želja jespasenje za moja dva sina.”

Okrenuo se prema njoj i rekao: „Dajem ti ih, u ime Gospoda Isusa Hrista.”

U uglu ove skromne sobe, sila Božija jesišla na ta dva neverna momka, koji su se upravo smejali i kikotali, oni su pritrčali majci, pali joj na kolena i pokajali se za svoje grehe. Njihovo pokajanje je bilo iskreno, i ubrzo potom su kršteni u Ime Gospoda Isusa Hrista. Tako je njihovo spasenje bilo osigurano. Oni su verno obavljali svoju crkvenu dužnost, učestvujući u večeri i vršeći nogopranje. (Fotografija br. 10)

Vidite, Bog je znao da će ona tražiti nešto večno, a ne nešto privremeno. Ako bi tražila da joj sestra bude izlečena, to je moglo da ne potraje dugo, jer bi mogla ponovo da se razboli. Roditelji bi ponovo dočekali starost. Mogla je da traži milion dolara, ali je novac, kao što biva sa toliko ljudi, mogao da ide na njenu štetu. A spasenje ova dva sina će ostati trajno, za svu večnost.

Ovo je bio treći put da se izgovorena reč manifestuje. Četvrti put je bio u oktobru, 1963. godine, dok je lovio sa još nekoliko braće, u Koloradu. Dobro je poznao taj kraj, jer je tu lovio i napasao stoku, više od dvadeset godina. Jedno vreme je, čak, znao koliko grla jelena ima u tom kraju.

Jednom je on stajao tako tiho i nepomično, da mu se stado jelena na ispaši toliko približilo, da je kundakom svoje puške mogao da gurne jelena u bok. Mogao je da se stapa sa divljinom. Ovaj iskaz strpljenja pokazuje kakav je lovac bio. Svi koji su bili uz njega, uvek su se uzdali u njegovu mudrost i poznavanje prirode, posebno u ovoj oblasti Kolorada, koja postaje veoma opasna za vreme nevremena.

Nebo je tog jutra nagoveštavalo predstojeću oluju, i vremenski izveštaji su potvrdili da se sprema veliko nevreme. Prethodne večeri su se svi lovci okupili u kolibi, i Brat Branham je savetovao da, ako neko treba da ode ranije, bolje je da ode sledećeg jutra, jer bi, inače, mogao da završi zarobljen u snegu. Radi onih koji su hteli da se zadrže, pristao je da ostane i pomogne im, ali je tog jutra snažno savetovao svima da ne idu daleko, i da se odmah vrate u logor, na prvi znak padavina, pri prvoj kapi kiše. Znao je da u roku od nekoliko minuta vreme može postati toliko loše, da oni neće moći da nađu put nazad. I sam je, po navici, otišao na više tlo, sam, nadajući se da će naterati divljač da se spusti dole, kod ostalih.

Vrlo brzo je počela da pada kiša. Imao je sendvič sa sobom, seo je i počeo da ga jede, odlučivši da će, za svaki slučaj, malo odložiti povratak, ako neko zapadne u nevolju. Ako bi se to desilo, pucali bi iz puške, i lakše bi mu bilo da siđe dole do njih, nego da se ponovo penje gore.

Ubrzo se nevreme pojačalo, i počeo je da pada sneg. Počeo je da silazi niz planinu, žureći, koliko je mogao. Nakon što je prešao oko četvrt milje, iznenada ga je zaustavio Glas rekavši: „Vraćaj se nazad, odakle si došao.”

Prepoznao je taj Glas, ali je mislio da povratak, kada je oluja bila u punom jeku, znači odlazak u sigurnu smrt.

Glas je ponovio: "Vrati se odakle si došao."

Poslušavši glas, on se istim putem vratio na vrh, ne znajući razlog, ali ne dovodeći u pitanje Božija uputstva. Ubrzo je tlo počeo da pokriva sneg. Iznenada je Glas ponovo progovori, govoreći: „Ja sam Bog stvaranja!”

Podigao je pogled, misleći da je to, možda, vetar. Glas ponovo progovori: „Ja sam stvorio nebo i zemlju. Smirujem moćne vetrove mora. Ja vladam nebom i zemljom.” Ovog puta, nije bilo sumnje. Skočio je na noge i skinuo kapu, u znak poštovanja. Bio je to glas Božiji.

Glas je nastavio da govori: „Prosto progovorioluj, i ona će prestati. Šta god kažeš, desiće se.” (Isus je rekao: „Reci ovoj planini: pomeri se i baci se u more, i ne sumnjaj, i tako će biti.”) Brat Branham je rekao da je podigao ruke i izjavio stihijama: „Olujo, prestani. Sunce, izađi i sijaj kao i obično, četiri dana, dok ne završimo lov i ne odemo odavde.”

Čim su te reči bile izgovorene, oluja je, jednostavno, nestala i sunce je izašlo. U roku od petnaest minuta, nije bilo ni jednog znaka da je uopšte bilo snežne oluje. Neka braća u logoru su ovo opisivala, da je sve izgledalo kao da je odsečeno, kao da je voda na česmi zatvorena.

Bilo je ljudi koji su prelazili preko prevoja, upravo za vreme nevremena, kada je oluja, iznenada i misteriozno, prestala.

Meteorološka služba je objavila prognozu koja upozorava sve da se sklone. Kada je prestalo, svi su se čudili, šta se dogodilo.

Četiri dana je sunce sijalo, baš kako je zapovedio. Vi možete u to ne verovati - ali ja verujem. (Fotografija br. 11)

Događaji koji su prethodili petoj manifestaciji izgovorene reči, počeli su davne 1950. godine. Brat Branham je objašnjavao jednoj dami da je po znaku u njegovoj ruci utvrdio da joj noge otiču. Ona se usprotivila, jer nije imala nikakve simptome; pokazao joj je vibracije na svojoj ruci, kada je uzeo njenu ruku. Okrenuo se i posegnuo za rukom žene (svoje, prev.), da pokaže da, kada bolest nije prisutna, nema vibracija. Kada je to uradio, bio je iznenađen, nakon čega je ozbiljno rekao: „Meda, nisam znao ovo, ali ti imaš cistu na levom jajniku!”

Sestra Branham je odgovorila da se oseća dobro, i da je, očigledno, sve u redu.

Kao što sada znamo, sve ove stvari su duhovi. Ona o tome nije znala. Ali, 1962. godine, sestra Meda je osetila neku vrstu slabosti i tumor je počeo da joj raste na levoj strani. Zatim je usledila bol, i otok. Doktor je potvrdio prvobitnu dijagnozu.

Cista se pretvorila u mali tumor, i preporučili su im operaciju. Kao porodica vere, Branhamovi su odlučili da se pouzdaju u Gospoda. Ali, tumor je i dalje nastavio da raste.

Godine 1963, preselili su se iz Džefersonvila u Tuson. Informacije o Sestri Branham su prosleđene jednom uglednom lekaru u Tusonu. U to vreme tumor joj je zadavao znatne bolove, i bio je veoma zabrinjavajući za lekare. Svi znaci su ukazivali na maligni tumor. Međutim, sa poverenjem u Boga, a takođe i da bi se porodica vratila u Džefersonvil za božićne praznike 1963. godine, operacija je odložena.

Početkom novembra, Brat Branham je održavao sastanke u Njujorku. On je, naravno, znao koliko mu je žena bolesna, i koliko je operacija bila neophodna. Upravo je

nazvala i rekla mu da skoro više ne može da hoda, i da lekari insistiraju na hitnoj operaciji.

Na povratku kući, zaustavio se da prenoći u Džefersonvilu.

Njegovo snažno saosećanje prema njoj ga je proganjalo. Zastao je u kući, u kojoj mu je Bog tako često govorio kroz Reč i vizije, i, nagnuvši se nad staru sofu, na kojoj su to tako često radili zajedno, počeo je da se moli. Dok je molio Boga da se smiluje njegovoj ženi, odjednom je postao svestan prisustva Boga u sobi. Tamo je stajao Ognjeni Stub, i glas Božiji mu je zapovedio: „Ustani na noge. Reci šta želiš, i biće tačno tako, kako ti kažeš.” U to vreme je već dobro znao kako da izvrši uputstva ovakve vrste, pa je ustao i rekao: „Neka bude da tumor nestane, pre nego što ga doktorova ruka dotakne.”

Sledećeg dana, u pratnji Sestre Norman, Sestra Branham je pošla kod lekara na još jedan pregled. Pripremajući je za pregled, medicinska sestra joj je pomogla da obuče beli mantil i legne na sto. Ona je bila u tako lošem stanju, da je jedva mogla da se popne na sto. Doktor je ušao, pogledao svoje dijagrame i nagnuo se da ispita veličinu tumora. U trenutku kada se njegova ruka spustila da je dodirne, osetila je hladnoću, štipanje u levoj strani. Doktor je opipao njenu levu stranu, zatim je obišao i opipao drugu stranu. Zbunjen, okrenuo se prema njoj: „Ovaj otok vam je bio na levoj strani, zar ne?”

Sestra Branham je rekla: „Da, bilo je tamo.

Pomno ga je pregledao, a zatim rekao: „Ne znam šta se dogodilo. Ali znam jedno: tog tumora ovde više nema, nestao je! Ne mogu to da objasnim, ali nemateo čemu da brinete.”

Brat Branham je otputovao u Šrivport u Luizijani, gde ju je ponovo kontaktirao telefonom. Zamolio je Bilija i Lojsa da se pridruže razgovoru na internom telefonu. Znao je šta se dogodilo. Znao je da je otišla kod lekara.

Njen uzbuđeni glas se čuo kroz žice: „O, Bil! Znaš šta se desilo? Znaš, onaj tumor koji sam imala?..”

„Da, draga”, odgovorio je, „ja znam šta se dogodilo.”

„Odakle ti znaš?” – upitala je potpuno zbunjena.

Onda joj je ispričao celu priču.

Pet puta je broj milosti. Jednom se to govorilo maloj ribi, i ona je dobila život.

Drugi put su tri veverice izgovorene u postojanje.

Sestra Heti Rajt je treći put dobila večno spasenje za svoja dva sina.

U četvrtom, stihije su se povinovale glasu ovog Božijeg čoveka.

Peti - obratio se tumoru, duhu koji je bio u njegovoj ženi, i on je nestao, tačno kao što mu je rekao glas Božiji.

Dakle, on je ispričao ovih pet stvari, a onda je rekao: „Treći potez je bio identifikovan među vama. Ali, vi ste ga videli samo privremeno. Kada dođe pritisak, onda gledajte, videćete ga u celosti!”

Apostol Pavle je rekao: „Evo, ja vam kažem tajnu, nećemo svi umreti, ali ćemo se svi promeniti.” Verujem da ova generacija neće umreti, nego će biti promenjena izgovorenom rečju.

VIŠE OD PROROKA

Nema sumnje da će među onima koji čitaju prethodna poglavlja o našoj ubeđenosti u to da je Brat Branham bio prorok sa Ilijinim duhom, koji je poslat ovoj generaciji, biti i onih, koji će se veoma skeptično odnositi prema tome što mi čoveka uzdižemo na takav položaj. Činiće im se da bi se neko drugi mogao ispostaviti kao kompetentniji.

Pokušao sam da izložim neophodne duhovne kvalifikacije i da prikažem život, službu i dela toga Brata, koje je Bog učinio kroz njegov život, u poređenju sa Svetim Pismom, verujući da nema ničega što bi otsustvovalo u Reči. Istovremeno sa ovim, kritički nastrojenima prema ovom delu, želeo bih da napomenem, ne da vas krivim, nego radije da razmislite u svojim srcima, da je u Isusovo vreme na zemlji bilo ljudi koji su znali napamet celo Sveto pismo, znali zakone i reči proroka, ali je Isus, jednom, ipak rekao tim farisejima: „Zato što tvrdite da imate svetlost, vi ste slepi.”

Nadam se da ova izjava neće izazvati uvredu, ali postoji tužna mogućnost da oni koji ovo čitaju i čuju, mogu tvrditi da imaju otkrivenje i svetlost (kao što su fariseji imali), ali uopšte neće obratiti pažnju, ne namerno, nego zbog slepila, na ono što je Bog učinio u ovom naraštaju.

Naš Bog nije sujetan Bog. Pre nego što je poslao svog Sina, Isusa Hrista, Emanuila u telu, On je rekao, preko proroka, da će postojati preteča, glasnik, koji će ići ispred Njega i pripremiti put. Zato je, pre prvog dolaska Isusa Hrista, postojao je glasnik koji je nagovestio prvi dolazak. Hajde da pročitamo Isusove reči, koje se odnose na tog preteču, Matej 11:7-15:

“Kada su otišli, Isus je počeo da govori narodu o Jovanu: ‘Šta ste otišli da vidite u pustinju? Da li štap koji se trese od vetra?

Šta ste išli da gledate? Čoveka obučenog u meku odeću? Oni koji nose meku odeću, nalaze se u carskim palatama.

Šta ste išli da gledate? proroka? Da, kažem vam, i više od proroka.

Jer on je onaj, o kome je napisano: ‘Evo, ja šaljem Anđela mojeg pred licem Tvojim, koji će pripremiti put Tvoj pred Tobom.

Zaista vam kažem: među rođenima od žena, nije se pojavio veći od Jovana Krstitelja; ali, najmanji u Carstvu Nebeskom, veći je od njega.

Od dana Jovana Krstitelja do sada, Carstvo Nebesko se silom uzima, i oni koji ga silom uzimaju, osvajaju ga.

Jer svi proroci i zakon prorokovahu pred Jovanom.

I ako hoćete da prihvatite, on jeste Ilija, koji mora doći.

Ko ima uši da čuje, neka čuje!”

Sam Isus Hrist je potvrdio da je Jovan Krstitelj ispunio treću glavu Malahije, kada je On rekao da je on bio glasnik, koji je išao pred licem Njegovim, da pripremi put.

Pred čitavom gomilom naroda, Isus suočava ljude sa činjenicom, da su išli da vide proroka, i on je zaista bio prorok koji je imao Reč Božiju, ali je, ipak, bio više od proroka. On je još bio i glasnik, koji je objavljivao da je Isus Hrist, Sin Božiji, došao da otkupi svet, da se u njegovo vreme Sveto pismo ispunjava. To ga je učinilo više od proroka. To ga je učinilo pretečom, i On ga je poslao u Jovanov naraštaj, koji se nalazio pod Božijim zavetom, datim Avramu.

Dakle, ako prorok-glasnik dođe u dvadesetom veku, da najavi drugi Dolazak Isusa Hrista, taj glasnik će izgledati jednako neprikladna osoba, kao što je Jovan izgledao. Baš kao i Jovan, i on će biti stavljen pod sumnju.

Neće biti popularan.

Faktički, ako on i stekne neku popularnost u ranom stadijumu svoje službe, on će je sigurno izgubiti, kada počne da govori istinu, koju mu je Bog dao. Tako je bilo i sa bratom Branhamom, koji je uživao veliku popularnost i priznanje, dok je propovedao božansko isceljenje, dok je bilo čuda, ali nije bilo učenja. Ali, kada je, posle znaka božanskog isceljenja, i nakon što je došlo do probuđenja u celom svetu (da privuče pažnju naroda, da bi mogao da govori Reč Božiju), doneo poruku, radi koje ga je Bog i poslao, mnogi su prestali da idu sa njim. Govorili su da je on grešio u svom učenju. Ali, on je bio čovek Božiji za ovaj čas, i izabrani su ga prepoznali i poverovali mu, kao i oni koji su bili izabrani i predodređeni od Boga u dane Jovana Krstitelja, koji su Ga videli, prepoznali i sledili Ga. Oni su poverovali, kada je Jovan rekao: „Evo Jagnjeta Božijeg, koji uzima greh sveta.” Oni su mu verovali, i prihvatili Mesiju.

Sveto pismo svedoči da su svi koji su prihvatili i poverovali u Isusa Hrista, najpre čuli poruku glasnika koji je pripremio put pred Njim. Čak i u knjizi Dela apostolskih, kada je Pavle pronašao ljude u Efesu, koji nisu bili pravilno kršteni, rekao je: „Kojim ste krštenjem kršteni? Rekli su: „U Jovanovom krštenju“. To jest, prvo su čuli Jovanovu poruku, poverovali u nju, i kada im je Pavle propovedao Isusa, prekrstili su se u Ime Gospoda Isusa Hrista.

Služba Brata Branhama je otvorila oči Božjim izabranim vernicima, mnogo potpunije nego u bilo kom drugom dobu. Oni mnogo jasnije vide šta je Bog učinio i nastavlja da čini u ovoj generaciji, ali je istovremeno zaslepilo oči onima koji su se ogorčili i ostali u svojim tradicijama.

Nekima će ove reči biti uvredljive, ali, kao što je Pavle rekao da su njegove reči od Boga, tako i ja smatram da je nastalo vreme da se svetu kaže da je Bog posetio ovu generaciju, jer nam je poslao moćnog proroka.

On je bio više od proroka; bio je čovek sa porukom poslatom od Boga.

Veoma je važno slušati ovu poruku.

Prorok Amos je, nadahnut, rekao: „Jer Gospod Bog ne čini ništa, a da ne otkrije Svoju tajnu Svojim slugama prorocima“ (Amos 3:7).

Kao dokaz da je život Brata Branhama u skladu sa Svetim pismom, i da je on bio više od proroka za ovo doba, obratite pažnju na sledeće: ne samo da je Hrist govorio za njega: „Zaista, Ilija će doći prvo i obnoviti sve“, nego je Jovan Bogoslov takođe govorio o njemu, u Otkrivenju 10:7:

“Ali u one dane, kada sedmi anđeo objavi, kada on zatrubi, ispuniće se tajna Božija, kao što je On propovedao slugama Svojim prorocima.”

Godine 1960, Brat Branham je propovedao seriju važnih propovedi, pod naslovom “Sedam crkvenih doba”, zasnovanih na 2. i 3. poglavlju knjige Otkrivenja.

Propovedi se zasnivaju na toj činjenici, da se svaka od sedam azijskih crkava, pomenutih u tim poglavljima, može uporediti sa jednim od perioda u istoriji crkve.

Bilo bi potrebno previše vremena da se ovde predstavi detaljna diskusija o važnim otkrivenjima koja je Brat Branham predstavio u ovim propovedima, ali knjiga "Izlaganje sedam crkvenih doba" može da se kupi od sina Brata Branhama, Brata Bilija Pola Branhama. [Na engleskom jeziku, na adresu: Billy Paul Branham, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131 USA.

Prevedeno na ruski jezik: Voice Of God Recordings, PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND. - Per.] se takođe može preuzeti ili pročitati na veb lokaciji Branham.ru

Ukratko, u Otkrivenju 2 i 3 glava, obraćanje svakoj crkvi počinje rečima: „I anđelu (Efeske) (Smirnske) (Pergamske) (Tijatirske) (Sardske) (Filadelfijske) (Laodikijske) crkve napiši: ..” Kada je Brat Branham, pod Božijim nadahnućem, izlagao otkrivenje tajni ovih sedam crkvenih doba, kroz vođstvo Svetog Duha i božanske vizije, odredio je granice ovih perioda u istoriji.

Otkriveno je da je na ovom mestu reč „anđeo” primenjena u značenju „glasnik”. Bog mu je, takođe, otkrio ime svakog glasnika, za svako doba. Na primer, apostol Pavle je bio prvi glasnik, prvog crkvenog doba. Taj period je počeo oko 53. godine naše ere, i trajao je do oko 170. godine naše ere, kada je Božija sila u Njegovoj crkvi počela da bleđi.

Stanje odgovarajuće azijske crkve u Efesu, koje je Duh otkrio Jovanu Bogoslovu, kao što je zabeleženo u Otkrivenju, glava 2, stihovi 1 do 7, potpuno je u skladu sa duhovnim stanjem crkve, stanjem nevernika, i stanje Antihrista u tom periodu crkvene istorije.

Drugi glasnik je podučavao istu doktrinu i držao se istih istina, koje je Pavle poučavao. Ovaj Period je trajao negde od 170. do 312. godine. Glasnik za njega, za Smirnsko Doba Crkve, nesumnjivo je bio Irinej.

Treće crkveno Doba je bio Pergam, koje je počelo neposredno pre Nikejskog sabora koji je održan u 325. godini, i trajalo je do početka mračnog veka, 606. godine. Glasnik je bio čovek po imenu Martin.

Zatim, tokom mračnog srednjeg veka, i sve do 1520. godine, nastupio je Tijatirski Period, čiji je poslanik bio Kolumba. On je bio pravi Božiji čovek, koji je na kraju tog perioda nosio poruku, trudeći se da donese barem nešto istine i svetlosti u duhovno pomračeni svet.

Sardski Period obuhvata period od 1520. (vreme reformacije) do 1750. godine. Glasnik - Martin Luter. 3. poglavlje i 2. stih u Otkrivenju, govore o nedostatku života u crkvi. Usred mraka smrti i depresije, Martin Luter je doneo upravo ono što je bilo potrebno - život.

Tokom mračnih vekova, nije bilo svetlosti. Antihrist je stekao takvu moć, da je crkva uzimala novac za sve, čak i za spasavanje ljudi, i tada je Martin Luter izašao sa prvom svetlošću za taj dan, povikavši: „Pravednik će živeti od vere“.

Zatim, negde od 1750. godine, i do početka dvadesetog veka, kada je 1906. godine Duh Sveti sišao u ulicu Azusa, na zapadnoj obali Amerike, počelo je Filadelfijsko Doba, period bratske ljubavi.

Nema sumnje da je Džon Vesli, sa svojom porukom posvećenja, bio čovek poslat od Boga, da ispuni i sprovede Sveto pismo, koje je Jovan Bogoslov, na ostrvu Patmos, napisao za taj period.

Sedmo doba je Laodikijsko Doba. To je naš dan.

Možda nisam u stanju da ubedljivo dokažem prvih šest doba, ali sada mi možemo pogledati u kakvom je stanju crkva danas, i videti da ona odgovara crkvi u Laodikiji.

Laodikijsko Doba, što u prevodu znači period „narodnih prava“. Ako se ljudima ne sviđa šta propovednik govori, oni, jednostavno, uzimaju sebi drugog propovednika.

U 3. poglavlju Otkrivenja, stihovi od 14 do 22, Jovan je pisao o Laodikijskom Dobu:

“I Anđelu Laodikijske crkve napiši: ovako govori Amin, verni i istiniti svedok, početak tvorevine Božije:

Znam tvoja dela; nisi ni hladan, ni vruć; O, da si hladan, ili vruć!

Ali zato što si mlak, i nisi ni vruć ni hladan, ispljunuću te iz Mojih usta.”

Šta dolazi iz usta Božijih? „Neće čovek živeti samo o hlebu, nego o svakoj reči, koja izlazi iz usta Božijih.” (Znači -Reč! Prim.prev.)

Kada bi ljudi, koji sebe danas nazivaju hrišćanima, prihvatili Reč Božiju, onakvu kakva Ona jeste, ne bi više ostali mlaki; bili bi vrući.

Neki veruju da imaju istinu, ali se jedva sećaju da je Isus Hrist Spasitelj sveta, jer su promenili Jevanđelje.

Pogledajte samo u kakvom je stanju crkva danas. (Zapamtite, sve ovo nisu moja učenja, ovo su učenja Brata Branhama, koja možete pronaći u njegovoj knjizi “Izlaganje sedam crkvenih doba.”).

Brat Branham je rekao da je crkva danas bogata, obogatila se, kaže da nema potrebe ni za čim, ali, istovremeno, saglasno sa 3. poglavljem Otkrivenja, 17. stih: „...ali ne znaš da si nesrećna i jadna, uboga, slepa i naga“, ali, najžalosnija stvar je u tome što: „ti ne znaš to“. (Crkva to ne zna..prim.prev.)

U svojoj propovedi “I ne znaš to”, koju je propovedao avgusta, 1965. godine, u Džefersonvilu, Brat Branham detaljnije izlaže stanje tog perioda.

Još nikada ranije crkva (tj. organizovano hrišćanstvo) nije bila tako bogata, posedovala takva bogatstva.

Neke [crkve—Prev.] poseduju stambena naselja, tržne centre, čak i fabrike. Jedna od veoma velikih kompanija u Italiji, nije mogla čak ni da bira svoje funkcionere, dok im Katolička crkva nije poslala svoje glasove po punomoćju, toliko veliki paket akcija je pripadao ovoj crkvi.

Šta su danas većina propovednika, ako ne organizatori i reklameri?

Najuspešniji su oni koji umeju da promovišu, organizuju i predstave svoj program iza katedre, tako zabavno, da se broj parohijana povećava, a sa njima i donacije i zgrade. Postali su zabavljači svojih sastanaka.

Televizija i radio nose svoju poruku zabave. Kod njih čak i pevači pevaju za novac.

Pa, gde je vođstvo Svetog Duha?

Upravo to je ono protiv čega je Brat Branham vikao u ovoj generaciji. Naravno, svet mu nije poverovao; oni ga nisu prihvatili.

U Otkrivenju 3:18, Jovan nastavlja:

“Savetujem ti da kupiš od Mene zlato ognjem očišćeno, da se obogatiš, i belu odeću, da se obučeš, da se ne vidi sramota golotinje tvoje, i pomaži oči svoje melemom za oči, pa da vidiš.”

Zapamtite, fariseji su tvrdili da oni imaju svetlost, zato su oni bili slepi.

Molim vas, kao što je Brat Branham molio, uzmite melem za oči, još jednom pažljivo pogledajte šta je Bog uradio, tako da i vi možete da nanesete melem za oči i poverujete da je Bog posetio ovu generaciju, da je On poslao proroka, da, više od proroka – glasnika Laodikijskog Crkvenog doba, čoveka po imenu Vilijam Branham, na kojem je bio duh Ilije.

Pogledajte na konačno stanje ovog Crkvenog doba.

Prema Svetom pismu, sam Isus je rekao: „Evo, stojim na vratima i kućam...”

Godinama dobronamerni propovednici nisu pravilno upotrebljavali taj stih, govoreći da Isus kuća na vrata srca; ali, bliži pogled otkriva da je u poslednje Crkveno doba i sam Isus Hrist bio izgnan iz Njegove vlastite Crkve. Ona je ostala bez Hrista. Njima više ne treba Bog, oni imaju nova, programe, sisteme.

Sam Bili Greham je rekao da, ako se Sveti Duh uzme sa zemlje, devedeset posto Crkvenih aktivnosti bi se nastavilo kao i ranije, podrazumevajući da je samo deset posto kontrolisano od strane Svetog Duha. Preostalih devedeset posto su ljudski programi. Hristos im ne treba.

Ovo je taj dan, kada Isus stoji na vratima svoje Crkve i kaže: „Evo, stojim na vratima i kućam, ako neko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću i večerati sa njim.”

U ovom poglavlju sam ukratko naveo Crkvena doba.

Zamolio sam vas da uzmete tu knjigu da pročitate. Ali, želeo bih da vam ispričam o jednom događaju iz života Brata Branhama: kada je on završio sa propovedanjem serije ovih poruka, ukratko datih u ovom poglavlju, Vatrene stub, koji sam često pominjao u prethodnim poglavljima, je sišao, u kongregaciji od oko 600 ljudi, i odraz od ovog Vatrene stuba je naslikao ovih sedam Crkvenih doba na zidu, tačno tako, kako ih je on naslikao na tabli. Mnogi su to videli i poverovali. Drugi, čak ni posle toga, nisu ni prihvatili.

Ubrzo nakon tih događaja, došlo je do pomračenja meseca.

Fotografije pomračenja objavljene u časopisima i novinama širom sveta, pokazivale su te iste znakove: istu tamu i istu svetlost, a tako i sedmo Crkveno doba, za koje je Zaharija rekao: „U večernje vreme će se pojaviti svetlost“, kao što je bilo nartano na tabli Brata Branhama, i potvrđeno od Vatrene stuba.

Sve to nije objavljeno samo na zemlji, nego su te stvari objavljene i u nebu. Iz tog razloga kažem da je naš Brat Branham bio više od proroka, on je bio glasnik sedmog Crkvenog doba.

O poslednjem vremenu, Isus je rekao: „Ali, kako je bilo u dane Noja, tako će biti i u dane Sina čovečijeg.”

U 17. poglavlju Luke, takođe je rekao: „Kao što je bilo u dane Lotove... Tako će biti i u taj dan, kada se pojavi Sin Čovečiji“.

A šta je bilo u Nojevim danima?

Enoh je preseljen, odveden, pre nego što je Noje prošao kroz vreme nevolje. To predstavlja crkvu danas, koja će biti uzeta pre nevolje, ona će biti uznesena, a ostali će proći kroz nevolju i kasnije vaskrsnuti.

U dane Lota, postojale su tri grupe: zli ljudi iz Sodome i Gomore koji su bili uništeni, vernici, poput Lota, koji su se nalazili u Sodomi, i izabrani, Avram i ostali, koji su se nalazili u njegovim šatorima u pustinji.

Vidimo sve ono zlo koje je bilo u dane Lota: vidimo ljude kako se žene i udaju, piju i bludniče, i danas smo okruženi svakojakim nemoralom.

Ali zapamtite, Pismo se ne može pokvariti, a Ono kaže da, kada lukavi dođe, Bog će podići zastavu protiv toga. On je podigao zastavu protiv toga u dane Avramove, i On će podići zastavu protiv toga i u naše dane. Tako da mi moramo gledati i videti, ne samo zlo koje se dešava pre pojave Sina Čovečijeg, nego moramo tražiti i da vidimo gde je barjak koji će sam Bog podići u dvadesetom veku, pred samim drugim dolaskom Gospoda Isusa Hrista, pre kraja svega, pred otkrivenjem tajni Božijih, da bismo i mi, izabrani kao Avram, videli da nas je Bog posetio u ovom naraštaju.

Onda, kako je Bog to uradio u Avraamovo vreme?

Jednom je Avraam sedeo na ulazu u šator, kada su prišla tri čoveka.

Avraam je ustao i rekao: „Elohime. On Ga je nazvao „Gospodom“.

Jedan od tih glasnika je bio Bog u ljudskom telu, inače Ga Avraam nikada ne bi nazvao Elohimom.

Druga dva glasnika su otišla i krenula u Sodomu, tip mira, i propovedali su pokajanje, i oni, koji su ih poslušali, izašli su sa njima.

Sada ću to reći vrlo sažeto, da bih vas oraspoložio, ali možete sami pročitati i poslušati kako je to govorio Brat Branham:

Onaj, Koji je ostao sa Avraamom u šatoru, koju Svoju osobinu je On pokazao Avraamu?

Sara se nasmejala u sebi, u šatoru iza Njegovih leđa, i On je rekao: „Zašto se Sara nasmejala?“

Ovo je bio poslednji Božiji atribut (osobina - Prev.), koji je ispoljen, pre nego što je pao sud nad Sodomom i Gomorom.

Koju osobinu je Isus Hrist, Sin Samoga Boga, iskoristio da dokaže Svojim učenicima da je On bio Sin Čovečiji?

Isus je video Natanaila, dok je taj još bio pod drvetom, jer, kada su pošli za njim i doveli ga Isusu, Isus je rekao: „Evo Izraelca, u kome nema lukavstva.“

Natanailo mu je rekao u odgovor: „Odakle Ti znaš ko sam ja?“

On je rekao: „Video sam te dok si još bio pod drvetom.“

Isus je pokazao osobinu koju poseduje Bog, i ljudi su To prihvatili kao Boga, koji stoji pred njima, Mesiju.

Sada želim da se obratim onim hiljadama ljudi, koji su videli službu i život Brata Branhama, zar on nije ustao i okrenuo leđa skupštini, i nazivao ljude po imenima, i govorio im tajne njihovih srca – ljudima, koje nikada ranije nije sreo?

Možete reći: „Da li hoćeš da kažeš da je on bio više od proroka, da je bio Bog?“
Ne, ali mogu reći da Reč jeste Bog, i da je u ovom čoveku bila Reč, i da je Bog projavljivao Sebe ovom naraštaju, kroz delovanje Svetog Duha u čoveku, kojeg je izabrao od utrobe materice, da bude prorok Bogžiji.

On je stajao da pokaže, manifestuje i jasno otkrije Sina Čovečijeg, kako bi oni ljudi, koji su izabrani Božiji, mogli da shvate i oseću u svojim srcima šta znači biti kao Isus. Jer je ovaj naraštaj zaboravio kakav je On bio.

Oni su čitali u Svetom pismu: „Reci ovo... veruj i ne sumnjaj... veruj i to će se dogoditi... više dela od ovih ćete učiniti.“

Ali, ko je sve ovo činio, dok Bog nije poslao čoveka sa Svojom Rečju, toliko ispunjenog Njim Samim, toliko odvojenog od greha, toliko opunomoćenog od Boga, da je on, kao Onaj Koji je stajao u šatoru Avraamovom, mogao okrenuti leđa i nazivati ih po imenu i otkrivati tajne njihovih srca?

Kao što je već bilo rečeno, ovo je bio poslednji Božiji atribut, koji se otkrio, pre suda Sodome i Gomore.

Ovo su moje reči, a takođe i njegove: „Ovako kaže Gospod, ovo je poslednji atribut Božiji, koji će ovom naraštaju biti dat da vidi, pre nego što se na svet obruši sud.“

Kada se Bog javio Avraamu, bilo je to tokom dnevne vrućine.

Nije li to bilo na reci Ohajo, 11. juna, 1933. godine, za vreme dnevne vreline, kada se Ognjeni Stub prvi put pojavio nad Božjim prorokom?

Toga dana, tome je svedočilo nekoliko hiljada ljudi. To je bilo mnogo pre, nego što Brat Bili Graham (na engl.jez. Billy Graham - Prev.Prev.] počeo da propoveda.

Ali sada ću, možda, morati da vam saopštim, u slučaju da niste uhvatili (jer neki ljudi, skloni sujeverju, mogu jako naduvati ovu specifičnu, neobičnu istinu), da se on prvobitno prezivao Branam, ali je, iz nekog razloga, njegov otac odlučio da ubaci slovo „k“, i dobilo se Branham.

Sada bih želeo da vas podsetim, da sada u religioznom svetu postoje dva čoveka, čija se imena završavaju na „ham“. Sećate se, Bog je promenio Avraamovo ime u Abraham (Abraham). „Ham“ je deo Božijeg imena „Elohim“.

Ako su tri čoveka došla u Abrahamov šator, a ja vam kažem da je Brat Branham ispunio Luku 17:30, otkrivši Sina Čovečijeg, onda moraju postojati i dva druga svedoka, koji će ići i propovedati svetu.

Razmislite o Doktoru Biliju Grahamu i o propovedniku Oralu Robertsu: dva svetski poznata čoveka, na televiziji, radiju, u časopisima širom zemlje.

Onaj, koji je ostao sa izabranima u dane Avraamove, nije bio poznat. On se javio samo Avraamu. On, ne samo da je rekao Avraamu o predstojećem sudu, nego je On, takođe, rekao da će Avraam uskoro dobiti obećanog sina.

Upravo On je otkrio Avraamu taj atribut i, kada je Avraam to uvideo, poverovao je u to.

Da li sada vidite istu sliku: „Kao što je bilo u dane Lotove, tako će biti i u dan kada se Sin Čovečiji javi“?

Da bih pojasnio misao, reći ću da je, kada je bio na zemlji, Isus Hrist bio poznat po tri titule. Sveto pismo ga naziva Sinom Čovečijim, Sinom Božijim i Sinom Davidovim. Dakle, kada je bio na zemlji, stalno je Sebe nazivao Sinom Čovečijim, zato što je bio prorok. To se vidi u Knjizi Jezekilja, kada ga Bog naziva Sinom Čovečijim, zato što „prorok“ znači „sin čovečiji“.

Jezekilj je bio prorok za svoje vreme, baš kao što je Isus Hrist bio onaj Prorok, za Koga je Mojsije rekao: „Bog će podići Jednog, poput mene“. Isus je bio taj Prorok, ali je kroz crkveno doba Isus Hrist bio poznat kao Sin Božiji, vaskrsli i proslavljeni.

Sin Davidov će On tek biti.

U Milenijumu (Hiljadugodišnjem carstvu), On će sesti na presto svoga Oca, na Davidov presto, i biće poznat kao Sin Davidov.

Ali, ako vi primetite, u Luki 17:30: „Tako će biti i onog dana, kada se Sin Čovečiji javi.“
Kojeg dana?

Kada bude kao u dane Sodome.

Ali, šta se javilo toga dana?

Nije li se Bog javio u telu, kao prorok Avraamu i Sari, neposredno pre nego što se rodio sin Isak, koji je bio pralik Hrista?

Sada, ako je Isus u ovim poslednjim danima trebalo da se još jednom otkrije kao Sin Čovečiji, onda je neophodno da Duh Božiji ponovo dođe ljudima u Rečju potvrđenom proroku, koji će ukazati na Sina Božijeg, koji dolazi, Isusa Hrista. (Shvatate, kada je On bio ovde, bio je Sin Čovečiji; sada je Sin Božiji; i ako, pre nego što On bude Sin Davidov, On mora da se otkrije kao Sin Čovečiji, to mora biti u proroku.)

Stoga, ostajući veran Svojoj Reči, Bog je poslao proroka.

Mi smo čekali ovog proroka.

Bog ga je poslao, i mi ga znamo kao Vilijama Branham, ali on nam je otkrio Sina Čovečijega, Isusa Hrista, juče i danas i zauvek Jednog Istog: koji razlučuje misli i namere srca, koji otkriva onaj atribut Božiji, koji je Sam Bog otkrio Avraamu, pre suda Sodome i Gomore.

Ja kažem da je on bio više od proroka.

Reč je bila u njemu, i Reč je bila Bog.

Odbaciti njega i njegovu poruku, znači odbaciti Boga.

Tačno kao što je Samuilo stajao na Božjem mestu, za ljude toga dana, tako je i Brat Branham stajao na mestu Boga, za ljude ove generacije.

Kada su odbacili Samuila, Bog je rekao: „Oni su odbacili Mene!“

Kada odbacuješ proroka poslanog od Boga, odbacuješ Boga.

Ako ovo ne razumete, ko je bio Mojsije, kada se bacio između Boga i ljudi i rekao: „Uzmi mene, ali nemoj uzimati narod“?

Hristos je bio u Mojsiju. Reč je bila u Mojsiju, Reč je dolazila Mojsiju, i on ju je predavao Aronu, i Mojsije je postao za Arona „umesto Boga“ (Izlazak 4:16), a Aron je bio njegova usta, Mojsijev prorok.

Čak i ako sada ustanem i kažem vam sve te stvari, i kažem one reči koje je Bog dao Bratu Branhamu, to ne znači da sam ja Božiji prorok, nego sam ja prorok proroka, preko kojeg je Bog izabrao da razgovara sa mnom.

U njegovoj knjizi o crkvenim dobima, Brat Branham je rekao da će biti onih koji će početi da mu se klanjaju i veruju da je on Mesija, ali nam je rekao da ne verujemo u to. Rekao je da mu nije potrebno počasnije mesto od onog koje je zauzimao Jovan Krstitelj.

On je bio glasnik.

Reč koju je on doneo, jeste Bog za ovu generaciju, a meni je on rekao da je on moj brat, i ja verujem u to.

Bog je posetio ovu generaciju preko više od proroka — glasnika sa porukom da najavi drugi Dolazak Isusa Hrista.

OBLAK

I biće znakova na suncu i mesecu i zvezdama, a na zemlji će biti malodušnost naroda i zbunjenost; i more će huknuti i uznemiriti se;

Ljudi će umirati od straha i iščekivanja katastrofa koje dolaze na vasionu, jer će sile nebeske biti uzdrmane.

I tada će videti Sina Čovečijeg kako dolazi na oblaku sa silom i velikom slavom.

Jevanđelje po Luki 21:25-27

Stotine i stotine godina čitani su ovi stihovi Svetog pisma.

Pojava oblaka i pojava Isusa Hrista, oduvek su bili međusobno povezani u ljudskom umu. Čak i u svesti učenih teologa, koji veruju u povratak Gospoda na zemlju po Svoju Nevestu, takva uzajamna veza se razvila.

Međutim, ti isti teolozi mogu propustiti Njegov drugi dolazak jer će, imajući „oči da vide i uši da čuju“, odbiti da ih koriste, da otkriju koje stvari je Bog obećao u svojoj Reči, da će prethoditi drugom Hristovom dolasku.

Matej 24, počevši od 23. stiha, takođe svedoči o tim danima, pred Dolazak Isusa Hrista:

Onda, ako vam neko kaže: „Evo, ovde je Hristos“ ili „tamo“, ne verujte;

Jer će ustati lažni Hristi i lažni proroci i daće velika znamenja i čudesna, da zavedu, ako je moguće, i izabrane.

(Primetite, Isus nije rekao „lažni Isusi“, već „lažni pomazanici“, koji imaju pravo pomazanje, ali govore laži, imaju lažna usta.)

Isus je upozorio na obmanu pred drugi dolazak, ali On obećava da izabranici, čija su imena zapisana u Jagnjetovoj Knjizi Života, pre postanka sveta, neće biti prevareni i njima je predodređeno da budu oblikovani u lik Isusa Hrista.

A one koje je On predodredio, On je, takođe, i opravdao, a, takođe, i proslavio.

Isus je rekao da će se pojaviti oni, za koje će ljudi reći: „Evo pomazanika! Gle, on ima Reč!“

U Mateju 24:25 On nastavlja:

“Eto, rekao sam vam unapred. Dakle, ako vam kažu: Evo ga u pustinji, ne izlazite; „Gle, On je u tajnim odajama“, ne verujte;”

U današnjim denominacijama ima onih koji više veruju u versku dogmu, ili doktrinu denominacije, nego u Reč. Oni ispunjavaju gorepomenuto Pismo, jer kažu: „Ovo je Reč. Evo pomazanja. Konsultovali smo se sa članovima, sa vođama i održavali pojedinačne sastanke, tražeći da pronađemo volju Gospodnju. Sada dolazimo da vam kažemo da je to Reč.“ Oni traže svoja lična otkrića i prisiljavaju na njih svoje sledbenike.

Pamtite, On je Reč. „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog... i Reč postade telo i nastani se među nama.”

Nemajući otkrivenja, oni tumače Sveto pismo, na primer, kao što je Matej 24:27:

“Jer kao što munja dolazi sa istoka i vidljiva je čak do zapada, tako će biti dolazak Sina Čovečijeg;”

Na osnovu ovog Pisma, oni očekuju da će Isus Hrist proći nebesima, glasno najavljujući Svoj povratak po Svoju Nevestu. Oni koji poučavaju na ovaj način, zaboravljaju mesto Pisma, gde On jasno govori, da će Njegov povratak biti „kao lopov u noći“.

Pogledajte civilizaciju: kretala se sa istoka na zapad.

Pogledajte hrišćanstvo: ono se kretalo sa istoka na zapad.

Pogledajte sunce: ono izlazi na istoku i zalazi na zapadu.

U 10. poglavlju ove knjige [Poglavlje „Više od proroka“ – Prev.] rečeno je da je Bog, preko glasnika crkvenih doba, počeo da šalje svoje poruke na istoku, a poslednji glasnik je bio na zapadu, on je doveo do kraja tajne Božije, kako je to predskazano u Otkrivenju 10: 7.

Dakle, ako bi se ljudima koji žive u poslednjim danima, pred Dolazak Gospodnji, pojavila natprirodna pojava, onda bi se ta pojava morala dogoditi na zapadu. Jer „kao što munja dolazi sa istoka... na zapad“, tako je i Hristos Isus otkrio Sebe od istoka do zapada, preko ovih sedam glasnika.

Kako je svaki predavao svoju poruku, otkrovenje je išlo sve dalje i dalje, svaki put se otkrivajući sve više:

Luter, koji je doneo opravdanje;

Vesli - posvećenje;

Pentekostalci—dolazak Svetog Duha na početku ovog Laodikijskog doba;

A sada se prešlo na ispunjenje poruke Nevesti, kada je ovaj glasnik izrekao sve tajne i čak su se pečati otvorili.

Matej 24:28:

“Jer gde bude lešina, tamo će se i orlovi skupljati” [Sinod.prev.: „leš“ - Prev.].

Znači, Njegovi anđeli će sabrati orlove, koji žive u ovom dobu, dobu orlova.

Orlovi jedu sveže meso, ne „bljuvotinu“ koje će napuniti sve denominacione „trpeze“ (Isaija 28:8), nego sveže meso Reči.

Eto, gde će se orlovi sakupiti. Kada ova Reč izlazi, Ona okuplja one ljude koji veruju Tome, onako, kako ih Gospod zove.

Matej 24:29-30:

“I odjednom, posle tuge tih dana, sunce će pomračiti, i mesec neće dati svoju svetlost, i zvezde će pasti sa neba, i sile će se nebeske potresti;

Tada će se javiti znak Sina Čovečijeg na nebu; i tada će zaplakati sva plemena zemaljska i videti Sina Čovečijega, gde dolazi na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom;”

Još jedna referenca na dolazak Sina Čovečijeg, iz Danila 7:13:

“Video sam u noćnim vizijama, gle, sa oblacima nebeskim hodio je kao Sin Čovečiji..”

Čak i Danilo u Starom zavetu svedoči da je Dolazak Sina Čovečijeg povezan sa oblacima. Štaviše, svaki put kada je Isus govorio o Svom drugom Dolasku, govorio je o oblacima.

U Arizoni, privredna komora kaže da u osamdeset pet posto vremena, na nebu uopšte nema oblaka. Ali 28. februara, 1963.godine, na nebu Arizone se pojavio izuzetan oblak, o čemu je 19. aprila 1963.godine Doktor Džejms Mekdonald, profesor atmosfere fizike na Državnom Univerzitetu Arizone, napisao senzacionalan članak u časopisu "Nauka".

Ljudi su zamoljeni da pošalju fotografije koje imaju, ili bilo koju drugu informaciju, koja bi mogla da rasvetli poreklo oblaka.

Šta je izazvalo takvo interesovanje za jedan oblak?

Bio je, jednostavno, fenomenalne veličine i nalazio se na fenomenalnoj visini, dvadeset šest milja iznad nivoa mora (izračunato pomoću trigonometrije, prema osamdeset i kusura fotografija), pedeset milja dugačak i trideset milja širok.

Njegovo pojavljivanje je zabeleženo na dvesta osamdeset milja u jednom pravcu, a mnogi su ga videli iz drugih pravaca, na udaljenosti od preko sto milja.

Neverovatna slika ovog oblaka ostajala je obasjana sunčevom svetlošću, dvadeset osam minuta nakon zalaska sunca. Iznad atmosfere, iznad plafona vazdušnog saobraćaja, izvan granica u kojima se vlaga može formirati i kondenzovati, i isključujući svaku mogućnost formiranja koja bi bila rezultat lansiranja rakete (zbog prevelike količine vlage koju bi on morao sadržati), ovaj veliki oblak ostaje naučna misterija .

Urednici časopisa "Život" su naišli na ovaj članak u časopisu "Nauka" i 17. maja (istog meseca i dana, prema Svetom pismu, kada je Noje ušao u arku), 1963. godine, objavili tu fotografiju sa ovim rečima: „Na ovoj visini, takav veliki oblak ne može postojati, ali, ipak, evo njegove fotografije! (Fotografija br. 12)

Prvi put sam saznao za taj oblak iz tog izdanja časopisa "Život".

Gledajući unazad, sećam se da je članak bio zanimljiv, ali mu nisam pridavao neki poseban značaj.

Kao sveštenik punog Jevanđelja, ispunjen Duhom Svetim, verujući da sam član Hristove Neveste, još nisam bio dovoljno duhovan da shvatim, da je Isus Hrist rekao da će Njegov povratak biti praćen oblacima.

Kako je ponižavajuće kada, osvrćući se na prošlost, shvatiš da nisi pridao natprirodni značaj nečemu, što se nije moglo objasniti prirodnim načinom, posredstvom nauke.

Tek 1964. godine sam čuo istinu o izuzetnim događajima koji su se desili, tokom pojave ovog oblaka nad Arizonom.

22. decembra, 1962. godine, puna dva meseca pre nego što se oblak pojavio, Brat Branham je, sedeći u svojoj kancelariji u Džefersonvilu u Indijani, dobio viziju, jednu od hiljadu vizija koje će imati tokom svog života.

On je, 30. decembra 1962. godine ispričao ovu viziju svojoj skupštini u Branham tabernakulu, u Džefersonvilu. Njegove reči je čulo oko šest stotina ljudi, prisutnih te večeri, i ta je propoved, pod naslovom "Gospode, koliko je sati?" ["Gospodo, nije li ovo znak kraja?" - Prev.], snimljena na traku.

Ispričao je da je u toj viziji bio na padini planine, otkidajući čičak sa nogavice, kada ga je iznenada šokirala snažna eksplozija, nakon čega mu je došlo sedam anđela. On je

na sastanku priznao da ne zna značenje vizije. Bio je veoma uzbuđen zbog te vizije i, tokom narednih nedelja, spomenuo je nekolicini ljudi, da je Božja namera za njegov život, možda, već ispunjena, i da će umreti u eksploziji. Mislio je da su ti anđeli, možda, bili tamo da odnesu njegovo telo, kao što su učinili sa Mojsijevim telom.

Ubrzo nakon ove vizije, on i njegova porodica su se preselili u Tuson, u Arizoni, i tamo se trajno nastanili.

Pročitao je nekoliko propovedi, nakon čega je počeo da se prilagođava životu među ljudima tog pustinskog kraja, ali mu vizija i dalje nije davala mira.

Zar se njegovo dodeljeno vreme uskoro završava?

Kada će to biti?

Ostajući veran svojoj prirodi ljubitelja prirode i lovca, veoma mu se svidela omiljena aktivnost u svom mestu, lov na divlje stepske svinje, koje su zvalijavin svinje. Upravo za vreme takvog lova, vizija koja ga je mučila se ostvarila.

Bila je sezona lova na svinje, 1963. godine. Došlo je jutro i Brat Branham je napustio kamp, kako bi pomogao svojoj braći i drugim lovcima, Bratu Fredu Sotmanu i Judžinu Normanu, da lociraju ove neuhvatljive svinje. Kao i obično, do tada je već uspešno lovio i ustrelio svoju životinju. Popeo se uz greben, pokazujući ostalima kojim stazama treba da krenu, da se sretnu sa krdom svinja koje je ranije video, i morao je da pokuša da ih natera da siđu do njih.

Na vrhu grebena, zastavši na trenutak da se odmori, primetio je da na nogavici ima čičak. Kada je posegnuo da ga ukloni, iznenada je shvatio zapanjujuću istinu: bio je u viziji. Došao je taj čas. Eksplozija je potresla planinu i, kada mu se zemlja tresla pod nogama, on je skočio na noge, ne znajući šta se dogodilo i šta dalje da očekuje.

Na nebu, iznad njegove glave, pojavilo se sedam sitnih tačaka, kao avioni. Bukvalno, nije stigao čak ni da trepne, kada su se, pravo ispred njega, ove tačke materijalizovale u piramidu anđela, u kojoj se na vrhu nalazio moćni anđeo i tri manja anđela, sa svake strane.

Kao što je Pavle rekao da je on bio uznesen do trećeg neba, tako je i Brat Branham pričao da je bio „uhvaćen“ u ovo sazvežđe anđela.

Upravo u to vreme, dobio je nalog: „Vraćaj se na istok, odakle si došao, i Bog će, posredstvom otkrivenja i vizije, otvoriti sedam pečata, koji su bili zapečaćena tajna, otkako ih je Jovan Bogoslov zapisao u Knjizi Otkrivenja!"

Braća koja su bila sa njim, znala su za viziju i osetila su potres planine, ali, koliko ja znam, nisu posmatrali prisustvo anđela. Posle toga, Brat Branham im je naredio da nikome ne govore šta su videli i čuli.

13. marta 1963.godine, krenuo je je iz Tusona u Džefersonvil.

Od 17. do 24. marta, on je propovedao najistaknutiju i najviše prosvetljujuću seriju propovedi ikada poznatih Crkvi.

Svake večeri, otvarajući po jedan pečat, pod svakodnevnim neposrednim otkrivenjem i nadahnućem Duha Svetoga, propovedao je tajne Božije, koje, kako je Bog obećao Danielu, neće biti otkrivene do poslednjeg vremena, rečeno je i Jovanu Bogoslovu da ih zapečati, do poslednjeg vremena.

I sada je nastao taj čas, poslednje vreme, o kome se govorilo u Svetom pismu, i Bog je progovorio Svom proroku, kao što je uvek činio, ali ovoga puta je Reč došla u obliku otkrivenja, koje se ljudima još nikada nije govorilo.

Nevesti je bilo pokazano da su mnoge stvari koje je ona očekivala, već u prošlosti. Sada je, pak, za Nevestu nastalo vreme "da se pripremi".

Sedam dana, pre nego što su se ovi anđeli pojavili Bratu Branhamu, onaj misteriozni oblak, neobjašnjiv od strane nauke, pojavio se na nebu.

Ovo je, možda, teško za neke ljude da prihvate, ali zar na mnogim mestima u Pismu ne piše da će biti oblaka, kada se Sin čovečiji bude otkrivao, kada se javi?

Ako se pažljivo pogleda fotografija oblaka, na njoj se može videti lice Gospoda Isusa Hrista, koji je ustremio svoj pogled na istok, sa kosom poput vune, kakvog Ga je video Jovan Bogoslov. On se pojavio, ne kao mladić koji visi o krstu u trideset trećoj godini, nego kao Sam Sudija sveta.

Nakon što se fotografija ovog oblaka proširila, mnogi su pisali članke o njemu. Profesor Mekdonald je napisao još jedan članak u časopisu "Veather" ("O vremenu"), gde je predstavio teoriju o mogućnosti obrazovanja ovog oblaka od eksplozije rakete, koju je vojska toga dana lansirala iznad Tihog okeana.

Međutim, ispostavilo se da su toga dana vršena precizna merenja kretanja gornjih slojeva atmosfere, na svim strateškim tačkama, i detaljna analiza tih informacija nije otkrila ni jedno kretanje vazduha, sposobnog da transportuje krhotine i vlagu iz te rakete skoro na petsto milja od tačke eksplozije iznad mora, i da to pozicionira direktno iznad Flagstaffa, u Arizoni.

Činjenica ostaje činjenica: kako tada, tako i do danas, za ovaj oblak se ne može naći naučno objašnjenje.

Vernici u poruku Brata Branhama, želeći da dobiju što više informacija o ovom oblaku, počeli su da pišu ovom profesoru, sa molbom da im da informacije. Konačno mu je to dosadilo, i zahtevao je da mu se objasni kakav je duhovni značaj koji se pridaje tom oblaku. Svojim pitanjem, zaprepastio je jednog od vernika, koji je toga dana došao u njegovu kancelariju. Taj čovek ga je usmerio na mene.

Tako mi je, ubrzo, zazvonio telefon, zvao je profesor.

Pitao je za moj odnos prema oblaku. Odgovorio sam da jednostavno verujem da je to ispunjenje Svetog pisma, i kao sveštenik, koji čeka Dolazak Gospodnji, prihvatio sam to kao natprirodnu pojavu, jer nisu data nikakva naučna objašnjenja. Neverovatnost naučnih pretpostavki je bila previše očigledna, jer su, u ovom slučaju, tone vode trebalo da budu rasute po atmosferi. (Zar nije čudno da su, u danima Noja, naučnici pokušavali da dokažu da na nebu nije bilo vode, a danas pokušavaju da dokažu da je bilo vode?)

Bio sam oprezan, trudeći se da se uzdržim od toga da mu kažem sve što sam znao, jer je Brat Branham uputio braću da ne govore o oblaku, jer to neće biti prihvaćeno. Ali, pošto je insistirao, rekao sam mu da je Brat Branham bio Božji čovek, koji je, kako mi verujemo, bio prorok.

"Kakvu je viziju imao?" - upitao.

Ispričao sam mu viziju, i izložio naše objašnjenje oblaka. Na to je on odgovorio: „Ti znaš da ja ne mogu da prihvatim takvo objašnjenje!“

„Znam, gospodine“, odgovorio sam. „Nisam to ni očekivao, ali vi, pak, govorite da oblak prkosi svakom objašnjenju...“

„Apsolutno bez objašnjenja“, prekinuo me je on.

„Gospodine“, nastavio sam, „možda nemate objašnjenje, ali ja imam, i verujem u njega!“

Ovaj razgovor nikada nije završen, jer se jedan novinski reporter ubrzo uključio u traženju priče za svoje novine. Intervjuisao je doktora Mekdonalda, zatim mene, i nastavio potragu, obrativši se Bratu Normanu i Bratu Sotmanu. Dogovorio se sa mnom da će mi dozvoliti da uredim njegov članak, pre objavljivanja.

Činilo se da je to bio taj slučaj kada su se istinite činjenice mogle objaviti, sa pozitivnim osvrtom o Bratu Branhamu, koje promovišu duhovno uzdizanje.

Na primer, on je u originalnom članku napisao: „Branham je izlečio hiljade.“ Rekao sam mu da to promeni u: „Brat Branham se molio za hiljade, i Bog ih je izlečio.“

Ovo je, naravno, neverovatno, jer je ovaj reporter postao vernik ove poruke. On veruje da je to bila Božija poseta, da je to bilo ispunjenje Pisma za ovaj dan.

To ponovo potvrđuje snagu Reči. Ne igraj se sa tim, ako ne želiš da te uhvate.

Ako ti slušaš, a unutra ima bar malo života, čak i ako si jedno od tvrdoglavih semena kojima je potrebno mnogo vremena da proključaju, ali kada svetlost padne na tebe, ipak ćeš, na kraju krajeva, oživeti.

Članak ovog reportera je objavljen u njegovim novinama, koje su imale tiraž od dvestapedeset hiljada primeraka, ali, nažalost, posle, kada su one otišle sa njegovog stola, bile su predmet dodatnog uređivanja.

Kao rezultat toga, sadržale su netačnosti, koje je profesor Mekdonald smatrao uvredljivim. Bio je ljut, posebno zato što je smatrao da sam ja, donekle, odgovoran za to. U sledećim novinama, on je iskalio svoj bes rečima: „Propovednik Grin je trebalo da ostavi svoje sujeverje, još u dalekom 14. veku!“

Naravno, osetio sam da je neophodno da ga ponovo pozovem telefonom. Rekao sam mu da je možda urednik, a ne reporter, promenio članak i pogrešno citirao nas obojicu.

Ali on se nije smirio i ponovo je počeo da napada, da je to, jednostavno, glupost verovati u ono što mi verujemo o oblaku. Tada mi je Bog dao stih iz Pisma: Isus je, u Mateju, 16. glava, rekao učenim ljudima: „Licemeri, vi znate da razaznajete lice neba (možete pogledati i reći da će, zato što je purpurno, sutra padati kiša), ali znakove vremena, zar ne možete razlikovati?“

Izjavljujem ljudima ovog doba:

U Svetom pismu je obećano da će postojati oblak, koji je povezan sa pojavom Sina Čovečijeg na ovoj zemlji. I sada vam donosim neverovatnu novost, da je u ovom veku postojao takav oblak, oblak koji se ne može naučno objasniti. Da se to može objasniti bilo kakvim naučnim zakonom, ja to ne bih mogao tako da prihvatam i verujem, ali nema nikakvih objašnjenja.

Jedan čovek, za koga verujem da je bio Božiji prorok za ovo doba, Brat Vilijam Branham, rekao mi je da mu je došlo sedam anđela i otkrilo tajne sedam pečata iz knjige Otkrivenja, da su ga uzeli u svoju sredinu i rekli mu da se vrati nazad na istok, i propoveda sedam pečata. Nemam razloga da sumnjam u ovo objašnjenje.

Oblak je bio prevelik, bio je previsok, morao je sadržati previše vlage, da bi zaista postojao, ali činjenica ostaje činjenica - on je, zaista, postojao.

On nije bio iz sveta stvarnosti.

On je bio natprirodan, i Bog ga je poslao kao znak za Nevestu.

PRESUDAN ZEMLJOTRES

Bilo je to februara, 1964. godine, kada je služba Brata Branhama bila uključena u bukvalno potresanje zemlje.

On, i još nekoliko druge braće, ponovo su se okupili da love javelinske svinje. Mesto radnje se nalazilo, otprilike, u toj istoj oblasti, gde se spustilo sedam anđela i pojavio se oblak. Prisećajući se događaja, koji su se odigrali pre godinu dana, očekivalo bi se da bi to mesto moglo da predstavi još neke izuzetne događaje; međutim, kada su se Brat Branham i njegov bliski prijatelj Banks Vud toga dana vratili u kamp, nije bilo čak ni nagoveštaja nečeg neobičnog.

Sada mi znamo da su se, u samom tom trenutku, megatone stena već nalazile na ivici pomeranja u nedrima zemlje.

Kada je Brat Branham, zajedno sa Bratom Vudom, obilazio tog dana, iznenada mu se obratio Duh Gospodnji, i rekao mu da uzme kamen i baci ga u vazduh. On je poslušno učinio kako mu je rečeno. Kada je kamen pao na zemlju, zajedno sa njim se spustio mali vihor, i on je, jednostavno, izgovorio reči: „Tako govori Gospod“.

Okrenuvši se bratu Vudu, rekao je: „Sada gledaj, nešto će se dogoditi. Da bi se nešto ostvarilo, nešto se, obavezno, mora uraditi. Eto, tako sve i počinje.“

Sutradan se četa lovaca spremala da zatvori logor. Članovi posade su bili zauzeti raznim zadacima, poput pripreme svoje divljači, a Brat Branham se, ostajući veran propisima kampera, još jednom pažljivo uverio da je vatra potpuno ugašena. Odjednom se okrenuo Bratu Roju Robersonu, koji je stajao pored njega, i rekao mu da brzo nađe zaklon. Nešto se moralo desiti.

U tom trenutku, jedan od braće je snimao Brata Branhama filmskom kamerom, i, čim mu je ponestalo filma, iza severne litice, tačno iznad prorokove glave, prorurio je snažan vihor. Snaga tog uragana je bila toliko ogromna, da je sa te litice otkidala kamenje veličine ljudske pesnice, i odbacivala ih na oko sto metara dalje. Vrhovi stabala meskita bili su otkinuti, kao od eksplozije; ceo kraj je bio ispunjen vonjem tog vihora.

Naravno, braća koja su bila sa njim, pokušala su da nađu sklonište. Neki su se uvlačili ispod automobila, drugi ispod žbunja, ali Brat Branham se nije pomerio. Vihor se podigao, kao da se udaljavao, ali se onda ponovo spustio neiscrpnom snagom.

Sav taj zastrašujući prikaz snage i moći, ponovljen je tri puta.

Božiji prorok je sve ovo vreme stajao tu, držao svoju kapu u ruci i usmeravao pogled pravo u taj vihor. Kada se on poslednji put podigao i udaljio u pravcu odakle je došao, on je ponovo stavio svoj šešir i polako i jasno rekao: „Bog je progovorio Jovu u vihoru.“ Nastavljajući, objavio je užasnu novost: „Božji sud će pogoditi zapadnu obalu Amerike.“ I zaista, vihor je otišao u pravcu severozapada, upravo prema toj obali.

Pre nego što pogledamo obim tog neminovnog suda, vratimo se nekoliko godina unazad, u vreme kada je Božiji prorok prvi put počeo da govori o tome. (Moramo imati na umu, da Bog šalje proroke da objavljuju sud neposlušnim, kao i da izgrađuje one koji su gladni Reči Božije. Za jednog, te iste reči proroka donose život, za drugog donose smrt i uništenje.)

Prvu napomenu sudnjeg zemljotresa, Brat Branham je izrekao negde 1935. godine. Rekao je: „Doći će vreme, kada će more poteći u pustinju.”

Druga napomena predstojeće seizmičke katastrofe u Americi, bila je u njegovoj propovedi “Drugi Hristov dolazak”, izgovorena 17. aprila 1957. godine. U njoj je rekao: „Jednom, u Kaliforniji, imali smo čast da se nalazimo na sastancima, u gradu Oklandu, i tamo je moju ženu prvi put zahvatio zemljotres. Sedeo sam u frizerskoj stolici, i ja... soba se zatresla. I na radiju su odmah saopštili: ‘Počeo je zemljotres’. Rekao je: ‘Očekuje se još jedan, za otprilike osam minuta.’ I pomislio sam: ‘Oh, šta ako je to poslednji!’”

U to vreme, malo ko je shvatao da je Božiji prorok ispunjavao Sveto pismo, pozivajući se na poslednji zemljotres.

27. decembar 1964, u poruci “A šta vi kažete Ko je On?” rekao je: „Pogledajte ove zemljotrese u Kaliforniji. Predviđam da će Bog, pre dolaska Gospoda Isusa, potopiti to mesto. Verujem da će Holivud i Los Anđeles, i sve te nepristojne gradove tamo, Svemogući Bog potopiti. Oni će potonuti na dno mora.”

Iako su mnogi od nas sledili njegovu poruku i verovali mu, kao Božijem proroku ovom naraštaju, čak ni u tom času nismo shvatili, da se proriče sud zapadnoj obali Amerike.

29. aprila 1965. godine, kada je Brat Branham propovedao u samom Los Anđelesu, iskovana je sledeća karika u lancu proročanstava.

Toga jutra, pre nego što je propovedao, njegova draga drugarica, sestra Florens Šakarijan, otpevala je pesmu, u svom neponovljivom maniru. (Sestra Florens je već dugo bila bolesna, i nekoliko meseci ranije, Brat Dimos Šakarijan je zamolio Brata Branhama da se pomoli za njegovu sestru, koja je umirala od raka. Tada je Bratu Branhamu data reč od Gospoda, o sestri Florens. On je rekao Dimosu da neće odmah umreti, nego će umreti pre dolaska Gospodnjeg, da će se to dogoditi između dva i tri sata ujutru i da ju je video kako leži u tom stanju.)

Tog jutra, pesma sestre Florens je nosila posebno pomazanje, jer je njen glas tekao kao pesma slavuja. Pesma je bila neverovatan blagoslov, i duboko je dirnula sve prisutne.

Na kraju njene pesme, sedeći na platformi pored Brata Karla Vilijamsa, Brat Branham se nagnuo ka Bratu Karlu i rekao: „Čuješ li to?” Brat Karl je pitao na šta je mislio, a Brat Branham je odgovorio: „Ona se penje uz Zlatno Stepenište, zar ne čuješ kako peva?”

I baš u tom trenutku, jedan čovek je ustao i izgovorio moćnu, očaravajuću poruku na jezicima koji se često čuju na pentekostnim sastancima. Osećaj je bio, kao da je iz reči toga čoveka prosto izlazilo pomazanje, izgovarane su tako ubedljivo i sa autoritetom. Sa druge strane publike, odmah je došlo tumačenje: „O, kćeri Sionska, ne boj se, ne brini se, jer ćeš doživeti Dolazak Gospodnji.”

Pošto je toga dana bio u publici, to je veoma snažno uznemirilo Brata Bilija Pola, jer je znao da je ta poruka suprotna onome, što je Brat Branham primio od Gospoda. A to je bilo rečeno sa takvom snagom i sa takvim pomazanjem, ali on je, ipak, znao da Anđeo Gospodnji nikada nije izneverio Brata Branhama.

U tom trenutku nije bilo nikakvog objašnjenja, i Brat Branham je, jednostavno, počeo da propoveda svoju poruku "Biranje Neveste."

Sledeća proročka karika je bila završena, kada se on obratio ljudima Los Anđelesa i rekao:

„Vi ne znate kada će ovaj grad, jednom, pasti na dno ovog okeana. 'O Kafarnaume', rekao je Isus, 'uzvisivši se do Nebesa, bićeš bačen u pakao'... jer, da su velika dela učinjena u Sodomi i Gomori, oni bi stajali do danas." A Sodoma i Gomora leže na dnu Mrtvog mora, i Kapernaum na dnu morskom.

Ti, grade, koji si se nazvao gradom anđela, koji si se uzneo do Nebesa i rasprostranio svu prljavštinu i vulgarnost mode, i svega takvog što, čak, i iz stranih zemalja dolazi ovamo, da uzme našu vulgarnost i širi je, sa svojim prekrasnim crkvama i tornjevima i sve to, kakav ti jesi - zapamti, jednog dana ćeš ležati na dnu ovog mora!

Ispod tebe, upravo sada, zjapi ogromna praznina. Gnev Božiji izbija pravo pod tobom. Koliko dugo će On držati ovu barijeru od peska, koja visi nad ovim, kada će vas ovaj okean, dubok kilometar, progutati, sve do jezera Solton Sia. Biće gore, nego poslednjeg dana Pompeje. Pokaj se, Los Anđelese! Pokajte se svi ostali i obratite se Bogu! Čas gneva Njegovog je na zemlji. Spašavajte se, dok ima vremena za spasavanje i uđite u Hrista. Pomolimo se."

Brat Branham je 22. avgusta 1965. godine propovedao propoved "Filter mislećeg čoveka", koja je emitovana telefonom širom zemlje, od jedne, do druge obale, u njoj je on savršeno jasno objavio osudu Amerike:

„Duh Sveti u mom srcu večeras kliče: „Slepa Laodikijo! Koliko često je Bog hteo da ti da probuđenje! Ali sada je nastalo vreme; sad je suviše kasno. Kako si se ti smejala i rugala ljudima koje ti je Bog poslao! Ali sada je nastalo tvoje vreme. O, Sjedinjene Države, Sjedinjene Države, kako je Bog hteo da vas obavije, kao što ptica obavija svoje potomstvo, ali vi ne poželeste. Sada se ovaj Glas širi od obale do obale, od severa ka jugu i od istoka do zapada.

Kako je Bog hteo da vas zaogrne, a vi niste hteli! Sada je nastalo vaše vreme. Nacije se urušavaju. Svet se raspada. Njegov komad od hiljadu petsto milja, od trista ili četiri stotine milja širok, potonuće, sto... ili možda četrdeset milja u tu veliku pukotinu tamo, jednom, i talasi će jurnuti sve do Kentakija. A kada se to dogodi, to će tako snažno uzdrmati svet, da će zadrhtati cela njegova površina!"

Kakva paralela između reči Božijeg proroka o Sjedinjenim Državama i Isusovih reči kada je rekao: „O, Jerusalime! Kad bi ti samo znao dan tvoje posete..."

Kada bi Sjedinjene Države, i oni ljudi koji sebe nazivaju narodom Božjim, čak i oni koji tvrde da imaju krštenje Svetim Duhom, darove Duha, božansko isceljenje, kada bi oni samo poznali svoj dan, kada je Bog posetio ovaj naraštaj u životu proroka!

Tog februarskog dana, 1964.godine, vihor se spuštao tri puta.

Kao odgovor na to, te iste godine, na Veliki petak, 27. marta 1964. godine, prvi sud se obrušio u vidu zemljotresa, koji umalo nije zatrpao obalu Aljaske. Ni jedan čovek, koji je preživio košmar toga dana, ili bilo ko, ko se od tada bavio istraživanjem činjenica uništenja i gubitaka ljudskih života, ne može zaboraviti kako je bilo pasti pod surovu ruku Božijeg suda.

Sledeći put, sudnji zemljotres se dogodio godinu dana kasnije, ponovo na Veliki petak. Nije bio jak kao prvi, ali je, ipak, jačina udara dostigla 7 poena Rihterove skale. Pošto je epicentar bio u Pjudžet Saundu, petnaest milja od Sijetla, zemljotres je izazvao mnogo manje štete i gubitaka života, ali je i dalje bio sud zapadne obale, ali već daleko južnije od početnog udara na Aljasku.

18. jula 1965 godine, u svojoj poruci pod naslovom "Ne pokušavaj da služiš Bogu, ako to nije Njegova volja, Brat Branham je rekao:

„Ja se, čak, ni ne molim za Ameriku... Ona odlazi sve dalje i dalje. I sada ona mora da potone... ..skoro jedna desetina površine će propasti.”

Zašto uključujem sve ove direktne citate iz propovedi Brata Branhama? Ovo je sve da bi se potpuno pojasnilo šta je on, u stvari, rekao, pošto mu se pripisuje mnogo toga, što on nije rekao.

Zapamtite, on nije odredio rok.

Nije rekao kada će se to dogoditi, osim što je predvideo da će se to dogoditi pre dolaska Gospodnjeg.

25. jula 1965. godine, propovedajući "Pomazanici na kraju vremena", on je rekao:

„Ali Gospod Isus nam je rekao da, kada stvari, koje sada vidimo, počnu da se dešavaju, onda treba da podignemo svoje glave, jer se naše iskupljenje približava.”

Dakle, ja ne znam šta znači "približava". Možda to znači, kao što je naučnik jednom rekao na TV-u, govoreći o ovoj ogromnoj, hiljadu milja dugoj, pukotini u zemljinoj kori, koja mora potonuti.

Postavljeno mu je pitanje: 'Može li ovo da potone?' To jest, Los Anđeles, Zapadna obala. I mnogi od vas su ih videli kako su oni posmatrali kroz radar i prolazili tamo kroz.. počeli su niže San Hozea, otišli sve do Aljaske i Aleutskih ostrva, negde oko dve stotine milja u more, i sišli dole, u San Dijego, obišli oko Los Anđelesa i popeli se tamo: veliki džep. I svi ti zemljotresi koji su se dešavali - to su vulkanski potresi u tim ogromnim prazninama, kao u kantama... kada fluktuiraju, proizvodi ove zemljotrese koje smo imali godinama na zapadnoj obali. Sada oko njega postoji pukotina.”

Te večeri, 25. jula 1965. godine, kada je propovedao "Šta privlači planini?"", rekao je: "Slušajte pažljivo". (Tu se on okreće Svetom pismu, da bi dokazao da je prorok Reči, i citira Zahariju, koji proriče Hristov dolazak u poslednjim danima.)

Zaharija 14:4,5:

"I noge će Njegove stati u onaj dan na Maslinskoj gori, koja je pred licem Jerusalima ka istoku; i Maslinska gora će se podeliti od istoka do zapada u veoma veliku dolinu, i polovina planine ići će na sever, a polovina na jug.

I pobeći ćete u dolinu gora mojih; jer će se dolina gora prostirati do Asila; i bežaćete, kao što ste bežali od zemljotresa u dane Ozije, kralja Judinog..

Još jedan zemljotres otvara zemlju!

Ako sledite ovo Sveto pismo ovde, primetite u 5. stihu, kaže se da je cepanje Maslinske gore povezano sa zemljotresom, i to potvrđuje Isaija 29:6 (Gospod nad vojskama (Savaof) će te posetiti grmljavinom i zemljotresom, i jakim glasom, olujom i vihorom, i plamenom ognja koji sve proždire.) i Otkrivenje 16:9. Baš tako! Šta to znači?

Taj isti prorok, koji je rekao o Njegovom prvom Dolasku, video je Njegov drugi Dolazak.

Obratite pažnju: „Kao u danima zemljotresa“

Vidite šta rade zemljotresi?

Vidite li predviđanja o njima?

Vidite li gde se mi nalazimo?

Uništavaju se narodi, budi se Izrailj, ispunjavaju se znamenja predskazana prorocima...“ (O tom zemljotresu za neznabošce, u poslednjim danima.)

6. decembra 1965. godine, u gradu San Bernardinu, u besedi pod naslovom „Savremeni događaji, razjašnjeni proročanstvom,“ rekao je da ne misli da će ikada više doći u Kaliforniju i dao je sledeću izjavu: „Pratite, ona će skliznuti u more!“ — za vreme svoje poslednje posete Kaliforniji.

Mnoga braća koja žive u Kaliforniji, dolazila su mu i pitala šta treba da rade. Jednoj grupi ljudi, za vreme lova, je rekao: „Ljudi će nam se smeјati što govorimo: 'Tako govori Gospod', da će zemljotres uništiti zapadnu obalu Amerike, ali, braćo, želim da vam kažem ovo: ako imate neke prijatelje ili rođake u Los Anđelesu, da sam na vašem mestu, požurio bih ih da odu odatle, što je pre moguće“.

Zatim je on ispričao priču o tome, kako mu je anđeo Gospodnji rekao da će njegova žena, Meda, roditi dečaka, i da će mu on dati ime Josif.

Rekao je: „Isti anđeo Gospodnji, koji mi je rekao da ću imati Josifa od Mede, rekao mi je da će Los Anđeles biti potopljen, u rezultatu u zemljotresa, i skliznuti u Tihi okean.“

Sada se vratimo na stanje zabrinutosti u kojem se Brat Bili Pol našao, kao rezultat kontradiktornog proročanstva koje je izgovoreno u jezicima, o sestri Šakarijan, na dan kada je Brat Branham propovedao „Biranje Neveste.“

Kada su se prorok i njegov sin vraćali u svoj hotel, osetio je da je Bilija nešto uznemirilo i rekao je: „Šta je, Pol?“

„A-a, ništa, tata“, odgovorio je Bili.

Nakon što je prešao nekoliko koraka, Brat Branham je ponovo upitao: „Šta te muči, Pol?“

„Pa, tata“, rekao je Bili, „čuo si tu poruku na jezicima i njeno tumačenje.“

„I.. šta?“ — rekao je prorok.

„Ali, tata, sam si rekao da ti je anđeo Gospodnji rekao da će ona umreti između dva i tri sata ujutru.“

Obratite pažnju na odgovor Brata Branhama – to je tako tipično za njega – kada odgovara, ali i dalje ne govori protiv jezika i tumačenja:

„Sve što ja mogu da kažem, Pole, je da mi Gospod nikada nije govorio ništa drugo.“

11. septembra, 1965. godine, Brat Branham je bio u Feniksu i propovedao je poruku pod nazivom “Preobražavajuća sila Boga”.

U to vreme sam lično bio svedok kako se rešilo pitanje, koje je uznemiravalo Brata Bilija Pola.

Bili smo u hotelu Ramada - Inn, kada je Brat Karl Vilijams primio međugradski poziv iz Los Anđelesa i rečeno mu je da je sestra Florens umrla prethodne noći. To je prijavljeno Bratu Branhamu, i on je odmah zamolio Brata Vilijamsa da sazna vreme njene smrti. Ja sam stajao tamo, kada je zazvonilo i rečeno nam je da je umrla u 2.45 noći.

Dakle, da li su ti jezici i tumačenje zaista došli od Boga, ili je to rezultat ljudske preterane revnosti?

Anđeo Božiji je rekao proroku, da će ona umreti između dva i tri sata ujutru. Poruka u jezicima i tumačenje je govorilo da ona neće umrijeti, ali je naša sestra umrla u Hristu, i to se dogodilo upravo tada, kako je Anđeo Gospodnji rekao da će biti – još jedna potvrda proroka Božijeg, pred licem jake opozicije.

Iako činjenice krajnje očigledno ukazuju na Brata Branhama, kao Božjeg proroka za ovaj čas, još uvek ima onih koji odlučuju da koračaju opasnim putem kritike.

Po pitanju proročanstva o uništenju Zapadne obale, njihova nevera nalazi plodno tlo i navodi ih da se rugaju Božijem upozorenju datom ovoj generaciji.

Na primer, jedan čovek tvrdi da je Brat Branham predvideo da će do uništenja Los Anđelesa doći pre nego što se u tom gradu održi sledeći Međunarodni kongres Preduzetnika Punog Jevanđelja. Oni koji podržavaju ovu izjavu, usuđuju se da se smeju rečima proroka i kažu da je konvencija 1968. godine već održana u Los Anđelesu.

Ja osporavam tu izjavu: prvo, na osnovu toga što ne verujem da je on dao takvu izjavu. Čovek koji tvrdi da to ima snimljeno na traci, ne daje mi da je odslušam.

On izjavljuje da Brat Branham nije javno dao tu izjavu, nego ju je šapnuo nekome u blizini, na platformi, a da je njegov mikrofon ulovio glas Brata Branhama.

Veoma je čudno, ali taj čovek ne dozvoljava nikome da odsluša taj šapat, koji se pripisuje Bratu Branhamu.

Pretpostavimo, sada, da je on, ipak, dao takvu izjavu – da li je to zaista u suprotnosti sa događajima koji su se desili? Drugim rečima, da li je Kongres Preduzetnika Punog Jevanđelja održan u gradu Los Anđelesu? Odgovor je “ne”. Konvencija nije održana u Los Anđelesu, nego u Beverli Hilsu, u hotelu Hilton. Za njihovo dobro, ne bih želeo da su ga isplanirali u Los Anđelesu, ako je Božiji prorok zaista izneo tu tvrdnju.

Što se mene tiče, ja očekujem taj dan, jer verujem da će taj dan doneti vaskrsenje onih, koji su usnuli u Hristu Isusu.

Jedan svetski poznati pentekostalni vođa se žustro raspaljivao u pismu, koje je glasilo: „Nije ni čudo da je Bog morao da uzme Vilijama Branhama sa polja rada. Bivakog, ko je predvideo uništenje Los Anđelesa, u kojem žive četiri stotine dvadeset hiljada vernika, ispunjenih Svetim Duhom, bi Bog osudio zbog takve presude.”

Očigledno, taj čovek nije upućen u Sveti Pismo i o kretanju Božijem među Njegovim narodom u današnje vreme.

Njegov postupak izgleda detinjasto, odražava nezrelo rasuđivanje i razumevanje. Neću ga imenovati, ali se iskreno nadam da će pročitati ovu knjigu, jer mu treba dati do znanja da se mora pokajati.

I dalje je rekao: „Vilijam Branham je rekao da je anđeo Gospodnji uvek bio sa njim; u noći, 18. deцембра, 1965.godine, taj Anđeo je, verovatno, otišao na svoj božićni raspust.”

Za mene je to bogohuljenje. To je ruganje Duhu Božijem.

Ja ljubavlju kažem: nadam se da će se pokajati i uzeti te reči nazad, da ih ne bi sreo na sudnji dan. On ne shvata da je Bog odjednom uništio dvadeset osam hiljada, samo zato što je jedan čovek sagrašio među sinovima Izrailjevim. Takav je Bog Biblije, On nije Bog ljudske mašte.

Postoji još jedan u svetu poznati jevanđelista, koji je u svojim novinama, u vezi sa ovim predviđanjima zemljotresa, napisao da to nije našao u Svetom pismu, i da su to, po njegovom mišljenju, prosto pojave koje će nastaviti da postoje, ali koje nemaju apsolutno nikakav značaj za narod Božiji. Taj čovek se, takođe, pokazuje kao neupućen u Sveti pismo, jer se ne seća Danila 12:1, gde se kaže da će veliki Arhanđel ustati na zemlji i da će doći propast [inod. prev.: „teško vreme” - Prev.], što se nije desilo otkad postoje ljudi, ali je onima, čija su imena zapisana u Knjizi života, rečeno da se ne boje. On mora da je neupućen u Otkrivenje 6:12, gde se govori da će, kada se otvori Šesti pečat, doći do velikog zemljotresa.

Jovan Bogoslov kaže: „I kada otvori šesti pečat, ja pogledah, i gle, zemljotres veliki, i sunce pomrači kao kostijet, i mesečina posta kao krv.” Prosto pročitajte “Otkrivenje Sedam pečata” Brata Branhama, i vidite da se Šesti pečat dešava Jevrejima, kada se Hrist otkriva svojoj braći, ali nejevrejska Nevesta se u to vreme uzima.

Zemljotres tada postaje prekretnička, oko koje se okreću reči proroka i govore Nevesti da izađe i spremi se; ali ta ista Nevesta, takođe, mora razumeti: zli će i biti osuđeni onim, čime će Božji narod biti izbavljen.

Jednom sam isčitavao Bratu Branhamu odlomak iz knjige Otkrivenja, poglavlja od 14. do 18. Otkrivenje 18:4 kaže: „...izadjite iz nje, narode moj, da ne biste učestvovali u gresima njenim i da se ne biste podvrgnuli njenim pošastima.

Čim sam pročitao te reči, odjednom sam potpuno shvatio da ovo i jeste poruka Brata Branhama. Pa, to je on rekao: „Izadi iz nje,” govoreći o izlasku iz sistema,

denominacija, rimske kuge, kćeri bludnice i svega ostalog što zaslepljuje oči. Tada sam saznao da, ne samo da je ispunio Malahiju 4, Luka 17:30, Otkrivenje 10:7, nego je još ispunjavao i 18. poglavlje Knjige Otkrivenja.

Toga dana, kada sam pročitao stih 8, koji govori o velikom gradu Vavilonu, koji sedi na sedam brežuljaka (kao što je opisano u Otkrivenju 17): „...i ona će biti spaljena ognjem, jer je silan Gospod Bog koji joj sudi. I carevi zemaljski, koji su bludničili i sa njom raskošno živeli, plakaće i naricati za njom, kad vide dim od ognja njenog, stojeći podalje, od straha od muke njene... (Kada sam pročitao ovaj odlomak, Brat Branham je rekao: „Atomska energija.“) teško, teško tebi, veliki grade Vavilone, moćni grade! jer je za jedan čas došao sud tvoj“. Da je to bio običan požar, pokušali bi da ga ugase.

Godine 1954, u propovedi „Žig zveri“, Brat Branham je rekao: „Kažem ovo, kao Božiji prorok, Rusko carstvo će baciti određeni tip atomske bombe na Vatikan i uništiti ga za jedan sat. Tako govori Gospod.“

Ovde se u Svetom pismu dokazuje (onima koji imaju oči da vide), da je to tako. Na ovoj zemlji je morao ustati Božiji prorok i reći: „Tako govori Gospod“, da bi se time Sveto pismo moglo ispuniti. Isto tako, morao je da stane na ovu zemlju i kaže: „Tako govori Gospod, Kalifornija će potonuti“, da bi ona mogla potonuti.

Reč Gospodnja se prvo mora se izgovoriti, pre nego što je Bog sprovede.

Otkrivenje 18:20 kaže: „Veseli se ovome, nebo i sveti Apostoli i proroci, jer je Bog izvršio vaš sud nad njim.“

Bog kaže: „Veselite se, izvršio sam sud vaš nad rimskim sistemom, on je nestao, uništen je ognjem.“

⊠atim sam pročitao 21. stih: „I jedan moćni anđeo uze kamen kao veliki mlinski kamen, i baci ga u more govoreći: sa takvom revnošću će Vavilon, veliki grad biti srušen, i neće ga više biti.“

Tu mi je prorok smireno rekao: „Obrati pažnju, Brate Grin, dva Vavilona.“

To je bilo u avgustu 1964. godine, pre nego što je predvideo uništenje Los Anđelesa. ⊠bog toga, tada nisam shvatio šta je tačno on mislio pod dva Vavilona – jedan uništen vatrom, a drugi bačen u okean.

Obratite pažnju koji stih u Pismu je on pripisao tome, što će se dogoditi sa Los Anđelesom: „I glasovi onih koji sviraju na harfi i pevaju, i onih koji sviraju u svirale i trube u trube, više se neće čuti u tebi; u tebi već više neće biti nikakvog umetnika, nikakve umetnosti, i u tebi se više neće čuti buka od vodeničnog kamena; I svetlost svetiljke više se neće pojaviti u tebi (ne možeš upaliti lampu pod vodom); I glas mladoženje i neveste, više se neće čuti u tebi, jer su tvoji trgovci bili plemići zemaljski, i tvojom magijom su svi narodi prevareni.“

Sada se ponovo vratimo na onaj dan, kada se Brat Branham okrenuo Bratu Biliju Polu i rekao: „Sve što ja mogu da kažem, Bili, je da mi Gospod nije govorio ništa drugo (o sestri Florens).“

Rekavši to, okrenuo se svom sinu i rekao: "Bili, gde ti stojiš?"

„U centru Los Anđelesa“, odgovorio je Bili Pol.

„Gde stojiš?“ – upitao je prorok.

„Preko puta kompanije “Mej”, u centru Los Anđelesa“, odgovorio je Bili.

I tu je Brat Branham izgovorio proročke reči:

„Bili“, rekao je, „mene već, možda, neće biti, ali ti nećeš biti starac, kada ajkule budu plivale na ovom mestu, gde stojimo“.

Brat Branham je propovedao svoju poslednju poruku u Kaliforniji 7. decembra, 1965. godine, u gradu Kovina. U ovoj propovedi “Vodstvo” je rekao da ne zna da li će se ikada vratiti u Kaliforniju.

Te večeri, nakon što je završio propoved, učinio je nešto što niko od nas, njegovih bliskih sledbenika, nikada nije video, ni čuo od njega.

Obično, kada je napuštao svoju crkvu u Džefersonvilu, pevao je pesmu “Dok se ne sretnemo”. Te večeri, u gradu Kovinu, u Kaliforniji, on je, po prvi put van svoje crkve u Džefersonvilu, završio svoj deo službe pesmom “Dok se ne sretnemo”. „Dok se ne sretnemo, srešćemo se kod nogu Hristovih...”

Sedeo sam za glavnim stolom, zajedno sa Bratom Karlom Vilijamsom. Video sam ga kako je išao do ivice platforme, zajedno sa Bilijem, spustio se, zatim se udaljio od Bilija, ponovo se popeo na platformu, i, dok su ljudi pevali tu pesmu, on je mahnuo za oproštaj. Nikada ga ranije nisam video da radi nešto slično, i više nikada ni kasnije. Dok sam ovo gledao, gurnuo sam brata Vilijamsa u bok i rekao: „Brate Karl, zar se on ne oprašta od Kalifornije?“

Tamo se više nije vraćao.

U kakvu glupu poziciju ljudi dolaze, kada kažu da će napustiti zapadnu obalu samo tada, kada im Bog kaže. Takvim ljudima, bez ijedne senke sumnje, želim da kažem da vam je Bog to već rekao. Rečeno vam je, kada je Bog poslao proroka ovoj generaciji, koji je rekao: „Ovako kaže Gospod, u zemljotresu će se grad Los Anđeles odvojiti i skliznuti u Tih okean.”

Ako ste duhovni, i ako čujete i verujete da je taj čovek bio ispunjenje Malahije 4, preteča drugog dolaska Gospoda Isusa Hrista, i živite na zapadnoj obali, bežite odatle što pre je moguće, jer je Bog zaista progovorio.

BOG JE SVETLOST

I ovo vam pišemo, da bi vaša radost bila potpuna.

I ovo je jevanđelje, koje smo čuli od Njega i javljamo vam: Bog je svetlost, i u Njemu tame nikakve nema.

1. Jovanova 1:4-5

Jovan, voljeni učenik Gospoda Isusa Hrista, bio je toliko blizak Isusov prijatelj, da je često polagao glavu na Njegove grudi. Pošto mu je on bio najbliži, morao je znati da je Isus bio čovek. Međutim, Jevanđelje po Jovanu, napisano posle raspeća, vaskrsenja i vaznesenja Isusovog, počinje rečima: „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog... i Reč postade telo i nastani se među nama... i videli smo slavu Njegovu“.

Očigledno da je, u intervalu između njegovog ličnog odnosa sa Isusom iz Nazareta i vremena kada je pisao Jevanđelje, Jovan doživeo otkrivenje. Jovanovo otkrivenje se nastavilo, jer on već u svojoj poslanici piše: „I ovo vam pišemo, da radost vaša bude potpuna. I ovo je jevanđelje koje smo čuli od Njega, i koje vam javljamo: Bog je svetlost...“

Prvo Ga je Jovan poznao kao Čoveka, zatim kao Reč, i na kraju kao Svetlost.

U Svetom pismu, reč „svetlo“ podrazumeva značenje „rasterujuće tamu“, omogućavajući čoveku da ga vidi duhovnim očima.

Hajde da pogledamo Mojsijeva iskustva sa Bogom, gde je Bog bio svetlost.

Njegov prvi susret sa natprirodnom manifestacijom Boga, dogodio se kada se Bog pojavio u gorućem, ali neizgarajućem grmu.

Mojsije je otišao da pogleda, jer mu se to nije uklapalo u svesti, i Bog mu se obratio ukazujući mu da on mora da izvede sinove Izrailjeve iz Egipta.

Sledeći takav slučaj se dogodio, kada je Mojsije vodio decu Izraela iz ropstva, i pratili su ih Ognjeni Stub noću, i Oblak danju.

Sveto pismo ukazuje da Bog nije oduzeo ni jedan od ovih vodećih znakova.

Kasnije, kada se Mojsije popeo na goru, tražeći Boga, Sveto pismo kaže da je veliki oblak prekrpio goru: „Prizor slave Gospodnje na vrhu gore bio je... kao oganj koji proždire.“

Mojsije uđe u sred oblaka... i Mojsije beše na gori četrdeset dana i četrdeset noći.“ Kao i na drugim mestima Svetog pisma, ovo se naziva „slava Gospodnja“.

Jezekilj je izvestio da je, kada je bio u duhu, video „vizije Boga“. Takođe je on govorio: „... sa severa je išao olujni vetar, oblak veliki, i vatra koja se kovitla, i sjaj oko nje, a iz sredine, kao boja ćilibara, iz sredine vatre...“ [Sinod. prev.: „svetlost plamena – Prev.] (Obratite pažnju na olujni vetar sa severa, i setite se onog vihora (u poglavlju „Sudnji zemljotres“) koji je prišao Bratu Branhamu sa severa.)

U 1. poglavlju, od 26 do 28. stiha, Jezekilj govori o prestolu, i da je izgled Onoga Koji sedi na prestolu, od njegovih bedara i niže, bio „kao neka vatra“, ali od njegovih bedara i iznad „kao boja ćilibara.“ [Sinod. prevod: „kao neka vatra“. - Prevod]

Mojsije pominje vatru, ali ne pominje boju ćilibara, kao što to čini Jezekilj.

Ali, koja je uobičajena boja vatre?

Može se opisivati kao crvenkasto-žuta do crvenkasto-narandžasta, ili žućkasto-~~č~~elenskasta, što i jeste boja ćilibara.

Boje spektra, odnosno svetlost sa različitim talasnim dužinama koje čine belu svetlost, takođe su i boje duge: crvena, narandžasta, žuta, ~~č~~elena, svetlo plava, tamno plava i ljubičasta.

Crvena ima najduže talasne dužine, a ljubičasta najkraće.

Ove boje se pojavljuju kada se normalna bela svetlost propušta kroz pri~~č~~mu, ili kada se pojavi puna duga.

Potpuna duga se ne pojavljuje često, ali obično sadrži tri do pet mešanih boja.

Dakle, u Svetom pismu, kada se govori o Bogu, pominju se boje jaspisa, sarda, ćilibara i smaragda. Ove boje su predstavljene u trobojnoj dugi. Na taj način crvena i žuta stvaraju crveno-žutu boju jaspisa; narandžasta i žuta stvaraju crveno-narandžastu boju sarda; a žuta i ~~č~~elena (boja smaragda), stvaraju ćilibarsku boju.

Zašto je, pak, Jovan Bogoslov rekao da je Bog svetlost?

U 4. i 5. poglavljima Otkrivenja, on piše sa ostrva Patmos o svom iskustvu, kada je bio u~~č~~nesen na Nebesa. (To je prototip va~~č~~nesenja Neveste. Setite se kako je Isus rekao da neki neće okusiti smrt, dok ne vide Njegovo carstvo. Isus je ukorio učenike kada su pokušavali da pogode da li će to biti Jovan; ali ~~č~~hamo da je Jovan prisustvovao na gori Preobraženja, prilikom javljanja Mojsija i Ilije ~~č~~ajedno sa Isusom, prototipom dvojice proroka koji će doći u ~~č~~railj, u poslednjim danima. Jovan je to video, i, nešto kasnije, na ostrvu Patmos, bio je u~~č~~nesen, kao što i Nevesta mora biti u~~č~~nesena.)

Posle svog iskustva na ostrvu Patmos, Jovan je mogao da kaže da je Bog svetlost, jer Ga je video u bojama.

On kaže: „I Taj koji je sedeo, beše po ~~č~~gledu kao kamen jaspis i sard; i duga oko prestola, po ~~č~~gledu slična smaragdu.”

Ako postoji misterija u ovom Jovanovom iskustvu, a glas sedmog anđela treba da dovrši misterije, onda i ova misterija mora biti ra~~č~~jašnjena ovom naraštaju.

U stvari, ni jedna druga generacija nije videla, a još manje je imala Vatrene Stub snimljen na filmu.

Od dana svog rođenja, tokom svog detinjstva i tokom svoje službe, Brat Branham se veoma dobro upo~~č~~nao sa vidljivom manifestacijom te Svetlosti.

U detinjstvu je on govorio da je to bila žućkasto-~~č~~elena boja. Kasnije je sa~~č~~nao da se žućkasto-~~č~~elena boja ~~č~~ove ćilibar.

1933. godine, na reci Ohajo, Svetlost se pojavila pred mnogim ljudima, ali u to vreme nije bila fotografisana.

23. januara, 1950. godine, u Hjustonu u Teksasu, napravljena je fotografija, koja je snimila Svetlost. Tu fotografiju je istražio gospodin Džordž Džej Lejsi, stručnjak ~~č~~a sumnjiva dokumenta grada Hjustona, Teksas, i ~~č~~javio da je ona autentična. (Fotografija br. 13)

Nekoliko meseci kasnije, u Nemačkoj, Brat Branham je objašnjavao jednoj grupi sveštenika kako on ~~č~~na kada Anđeo dolaz~~č~~.

Pričao je da Anđeo uvek stoji sa njegove desne strane. Eto zašto je na toj strani postavljao molitveni red, kako bi ljudi najpre prošli pored Anđela i kroz Ognjeni Stub, prilazeći mu po dar koji mu je Bog poverio.

I, dok je on razgovarao sa njima, odjednom se to ponovilo, i on je počeo da im priča neke detalje o njima samima: „Vidite“, rekao je, „sada mogu da kažem da je Anđeo ovde“.

U to vreme, na kraju prostorije je sedeo jedan Nemač, sa veoma skupim fotoaparatom, i fotografisao.

Prilikom razvijanja, otkrio je da prva fotografija u ovoj seriji prikazuje natprirodnu Svetlost, koja obavija Brata Branhamu;

na drugoj fotografiji, Svetlost je bila vidljiva direktno iznad njegove glave;

na trećoj, Svetlo je bilo tačno na tavanici;

a na četvrtom Ono više nije bilo u sobi.

Godine 1958, na teritoriji sajmišta, u gradu Lejksportu u Kaliforniji, Bog je ponovo uredio sve što je neophodno za snimanje Njegove natprirodne Svetlosti. Tokom propovedi, jedan fotograf sa vrhunskom opremom je napravio dve fotografije Brata Branhamu, u boji. Prvi snimak je bio običan i sadržao je sve detalje scene: propovedaonicu, mikrofona, Brata Branhamu koji propoveda, električnu tablu na zidu i veliku kompoziciju od Ljiljana, ispred propovedaonice. (Fotografija br. 14)

Drugi snimak, snimljen sa istog mesta, takođe je sadržao sve te detalje, ali to nije bila obična fotografija. Ova fotografija je sadržala mnogo dodatnih detalja, koje prisutni nisu videli. (Fotografija br. 15)

Iza Brata Branhamu (iznad njegove glave) je pun profil lica koje se može opisati samo kao profil Isusa Hrista.

Na fotografiji se takođe nalazi natprirodni oltar i sedam jezika plamenova, koji se u Otkrivenju pominju kao „sedam Božijih duhova“ koji su „pred prestolom“.

Čini se da su Ljiljani narasli; na ovoj fotografiji se oni nadvijaju nad glavom Brata Branhamu (Hristos - Ljiljan iz Doline).

Fotografija, takođe, prikazuje Anđela Gospodnjeg, sa vatrenom perjanicom koja izlazi iz njega, i koja obavija Brata Branhamu. Iz anđelovih vrhova prstiju, izvire plameni jezičci.

Pažljivim razmatranjem, jasno je da anđeo liči na Brata Branhamu. (Kasnije, kada se Bratu Branhamu pojavilo sazvežđe Anđela, govorio je da je, u donjem levom delu fotografije tog oblaka, bio onaj Anđeo, koji mu se uvek javljao, jer on, kao da ga je prepoznao. Ništa iznenađujuće, kada pomislimo o tih sedam glasnika, sedam duhova, sedam zvezda, budući da sedam glasnika u crkvenim dobima, liče na ljude kojima su poslani.)

Opis tog Anđela otkriva taj isti ispoljašnji izgled, koju je opisivao Jezekilj, jer od slabina i niže Anđeo ima vatru, a od slabina i višlje - ćilibarsku svetlost.

U Starom Zavetu se to zove slava Božija.

Ali sada, u ovoj generaciji, ne moramo prosto da verujemo nekome na reč, da je neko to video, jer je Bog predvideo za nas fotografiju u boji, koja svedoči da je Bog zaista Svetlost.

I to je Taj isti Ognjeni Stub, koji je bio sa Božijim prorokom ove generacije i njegovom porukom, baš kao što je bio i sa Mojsijem i njegovom porukom.

19. maja 1964. godine, kada je Josif imao deset godina, zajedno sa svojim ocem je došao na planinu Sanset (Planina Zalazak sunca), na ono mesto, gde se vihor spustio nad prorokovom glavom. Dok su bili tamo, Brat Branham i njegov sin su stali na vrh stene u obliku piramide, pozirajući za fotografiju. Odštampana fotografija je prikazivala ceo prizor, ali je na njoj bilo još nešto.

Josif na toj fotografiji sedi, Brat Branham stoji iza njega. Njihove ruke, uznoseći hvalu Gospodu, podignute su gore i jasno se vidi kako se traka Ognjenog Stuba spušta sa neba, prolazi uz liticu, preko Brata Branhama, obavija Josifa i spušta se do podnožja stene.

Sećajući se ovog događaja, Brat Branham je rekao da je stajao na istoj steni, na kojoj je stajao Mojsije, i da se pojavio Onaj isti Ognjeni Stub (1. Korinćanima 10:4).

U februaru 1964. godine, na zadnjem zidu crkve "Pristanište za dušu" u Dalasu, Teksas, napravljena je još jedna neobična fotografija Brata Branhama, na kojoj je otkrivena natprirodna Svetlost. (Fotografija br. 16)

Na toj fotografiji, Svetlost se pojavila kao plameni jezičak, iznad desnog prorokovog ramena. (Ljudi upoznati sa Bratom Branhamom, znaju za činjenicu, da je njegovo desno rame uvek bilo niže od levog. Pomazanje je uvek bilo na desnoj strani, gde je stajao anđeo Gospodnji.)

Kada je Brat Bili Pol pokazao tu fotografiju svom ocu, Brat Branham je rekao da je sklone. Rekao je: "Nisu poverovali fotografiji u Hjustonu, neće poverovati ni ovoj."

Iz tog razloga, malo ljudi je videlo tu fotografiju, barem dok Brat Branham nije umro. Brat Bili Pol je, zatim, okačio tu fotografiju u svojoj kancelariji, ali nije dao njene kopije, zbog onoga što mu je Brat Branham rekao.

Nedavno sam dobio negativ te fotografije, zajedno sa drugim fotografijama Brata Branhama, od fotografa koji mi je napisao pismo, nudeći da ih proda. Može se kupiti u Kancelariji Tabernakula Tuson, 2555 Nord Stoun, u gradu Tusonu, Arizona.

Na čelu ulice Elveron - Uej, u gradu Tusonu, postoji jedna staza koja vodi kroz masivne planine Katalina, do vrha zvanog "Stena kažiprsta" (Fotografija br. 17) Taj vrh je vidljiv iz grada.

U februaru 1965. godine, Brat Branham je imao teret na srcu da sazna istinu o braku i razvodu, i sa tim teretom na srcu se on penjao ovom stazom, do kanjona ispod "Stene kažiprsta." Tamo je usrdno tražio Boga u molitvi, da sazna odgovor na vekovno pitanje, koje je postavljano u vezi sa najvećom dilemom čovečanstva: kako se nositi sa brakom i razvodom.

Kada se molio u tom kanjonu, videlo se kako se ogroman oblak od ćilibara, poput kišobrana, spušta na vrh planine, i ponovo diže. Ova pojava se ponovila tri puta, i bila je jasno vidljiva iz grada. Školarci su pušteni iz škole na tri četvrt sata, da posmatraju ovu pojavu.

Upravo u to vreme, Brat Branham je bio inspirisan da se vrati u Džefersonvil, i propoveda istinu o braku i razvodu.

Ova poruka otkrivenja je, verovatno, bila najveća poruka za Hristovu Nevestu, koja je pomogla ljudima da isprave svoje živote.

Bog je ponovo učinio, kao što je činio kroz istoriju: pojavio se u Ognjenom stubu i progovorio čoveku, ponovo dokazujući da je Bog Svetlost. Kada bi ljudi samo videli...

SABINO KANJON

Tokom svih vremena, Bog je vršio Svoja moćna dela posredstvom izabranih ljudi, i na izabranim mestima. Na taj način su za vernika čuda dela neodvojiva od samog mesta dešavanja.

Sa Mojsijem se to dogodilo na gori Sinaj, mestu koje se i danas uvažava i poštuje, čak i u srcima savremenog jevrejskog naroda.

David podseća na Davidov grad, Sveti grad Jerusalem, kolevku hrišćanstva, po kojem je Isus hodao svojim nogama. Ovde se desio izbor mnogih Njegovih učenika; ovde je On proveo poslednju večeru.

Na drugoj strani doline se nalazi Getsimanski vrt, gde se On molio: „Ne moja volja, nego da bude volja Tvoja.”

Severno od grada se nalazi zloglasno brdo Golgota, mesto agonije i smrti Isusa, prinešenog na žrtvu Jagnjeta.

Ostrvo Patmos se čuva u sećanju hrišćana kao mesto čudesnog Jovanovog otkrivenja. Ovde je Bog posetio čoveka, i pokazao mu šta dolazi na zemlju, počevši od tog vremena, do kraja dana.

Na taj način je Bog, radeći sa srcima ljudi, baš kao što je On to činio kroz vekove, izabrao masivni, izlomljeni greben Katalinskih planina, a unutar tog grebena, kanjon pod nazivom Sabino kanjon - kao mesto susreta sa Svojim prorokom ovog generacije. Grad Tuson leži u podnožju tog grebena, i noću, ako se penjete stazom, koja vodi do kanjona Sabino, izgleda kao biser koji se preliva.

Od ranog detinjstva, Brata Branhama je vuklo Zapadu.

1928. godine, on je poslušao taj poziv, ali se, nakon smrti svoga brata, vratio na istok. Tek je trideset godina kasnije ponovo počeo da priča o zapadu, kada je držao sastanak u Vaterlou, u Ajovi, sa svojim veoma dragim prijateljima, porodicom Norman. Brat Norman je upravo izrazio želju da napusti državu Ajovu, i Brat Branham je rekao da bi, da je on na njegovom mestu, verovatno otišao na zapad. Pošto su sve reči njihovog prijatelja proroka imale veoma snažan uticaj, porodica Norman se preselila u Tuson. Tako su se našli na strateškom mestu, na kapiji kanjona Sabino.

Prvi put sam postao svestan interesovanja Brata Branhama za Zapad u januaru, 1961. godine, kada je, po drugi put, došao u Bomont u Teksasu, na sastanke.

Sećam se da je rekao da će posetiti porodicu Norman i loviti javelinske svinje, i bio sam zapanjen što je sa sobom poneo samo sedam metaka. On je odbio moju ponudu da mu se puška nulti na strelištu čiji sam ja bio član, rekavši da će je u Tusonu gađati sa šest metaka, a da će sedmim metkom pucati u svinju. Tada sam shvatio da je preda mnom izvanredan lovac, koji je lovio daleko od kuće sa samo sedam metaka. Kasnije sam saznao koliko je savršeno vladao ovom puškom, koju je nazvao „plavuša“, Remington, modelom 721, 270 kalibra Vinčester, kojom je upucao pedeset pet grla divljači, bez i jednog promašaja.

Naspram pastorskog doma u Džefersonvilu, koji je izgrađen donacijama ljudi iz Kalgarija u Kanadi, na ulazu u lokaciju, bili su stubovi napravljeni od kamena. Komšija i prijatelj, Brat Benks Vud, kupio je susedni plac pored imanja pastorskog doma i nameravao je da na njemu sagradi kuću od cigala. Brat Branham ga je posavetovao

da to ne čini, jer je smatrao da će, jednom, to mesto biti iskorišćeno za izgradnju mosta preko reke Ohajo iz Luisvila.

Zatim je, 1957. godine, Brat Branham dobio viziju od Gospoda, u vezi sa tom imovinom. Video je da kamenje leži okolo u njegovom prednjem dvorištu, da ima putne opreme i klinova zabijenih u njegovo prednje dvorište, poput klinova geodeta.

Jedan momak, koga je Brat Branham opisao kao „Rokica“, samouvereni mladi vozač buldožera, dok je radio na putu, razrovario mu je celo prednje dvorište. U viziji, ovaj momak je uznemirio Brata Branhama, i on ga je udario tri put, pre nego što je shvatio da takvo ponašanje ne dolikuje propovedniku Jevanđelja. U tom trenutku je pomislio da nikada nikoga nije tako udarao, otkad je bio bokser.

Tada mu se obratio Duh Gospodnji i rekao: „Ne obraćaj pažnju na to. Kada vidiš da ti kolci budu zabijeni u tvoje dvorište, ignoriši to.“ Pogledao je, a nasuprot njegove kapije je stajao „prerijski vagon“, pokriveno vozilo, koje su koristili rani doseljenici, koji su kretali na zapad. Njegova žena je sedela pored kočijaškog mesta, zaprega je bila upregnuta, njegova deca su sedela u kolima, i sve je bilo spremno za polazak. On se popeo, uzeo uzde i krenuo na zapad, kada se, odjednom, to vozilo pretvorilo u njegov auto. Na tome je završila vizija, i on ju je zapisao u knjigu vizija.

Jednom, krajem 1962. godine, kada je Brat Branham trebao da uđe u svoje dvorište, primetio je da je njegovu kapiju i ogradu obeležio izvođač radova, kao za rušenje. Spremali su se da prošire ulicu. Oni klinovi, koje je video u viziji, bili su zabijeni u prednje dvorište. To mu je probudilo pamćenje, pogledao je u knjigu vizija i video: „Kada se sve ovo desi, kreni na zapad.“ On je svojoj skupštini rekao o ovom ispunjenju, u poruci „Gospodo, koliko je sati? [Isto kao: “Gospodo, nije li ovo znak kraja?” - Prev.] u decembru 1962. godine.

Došlo je vreme da krene na zapad.

Januara, 1963. godine, preselio se u Tuson.

U julu, 1965. godine, kada sam svratio da posetim Brata Branhama, ispričao mi je kako je zamolio braću da demontiraju stubove na kapiji, nasuprot doma u Džefersonvilu, kako bi se kamenje sačuvalo i kasnije ponovo postavilo, nakon završetka planiranog proširenja ulice.

Video sam Brata Benksa i drugu braću, kako rade maljem i dletom, marljivo pokušavajući da uklone kamenje. Brat Branham mi je ispričao o tome i dodao da su braća radila ceo dan i da su uspela da uklone samo dva ili tri kamena.

Rekao je da mu je Brat Benks rekao: „Tu je sve napravljeno kao od čvrstog betona“, i da se oni ne mogu razbiti. Tada se brat Branham ponovo setio te vizije i okrenuo se knjizi.

U viziji mu je pokazano da je tu kapiju razbio jedan buldožer. Tada je postalo jasno da se kapija ne može demontirati, dok se ne pojavi onaj momak sa buldožerom.

Kapija je, tako, i ostala netaknuta.

Konačno je došao i taj dan. Brat Banks Vud je bio svedok kako su toga dana došli da sruše kapiju, i naravno, tu je bio samouvereni „Rikica“, mladić na buldožeru, koji se vrteo okolo, udarao u drveće i razrovarao celo dvorište, baš kao što je Brat Branham video u viziji. To je bio dokaz da je vizija bila od Boga, i da se moglo ispuniti samo onako, kako je Bog odredio.

U Zaharijinoj knjizi piše: „I pobeći ćete u dolinu gora Mojih... kao što ste bežali od zemljotresa u dane Ozije, cara Judejskog... I biće u onaj dan: neće biti svetlosti, svetiljke će biti uklonjene. Ovaj dan biće jedinstven, poznat samo Gospodu: ni dan ni noć; Tek u večernje vreme će se pojaviti svetlost.”

Dakle, nije li Poruka koju je Brat Branham doneo „svetlost u večernje vreme”? Zar nije došla u vreme hladne, omrtvele, duhovne tame?

Pogledajte grad Tuson. Nalazi se na nadmorskoj visini od osamsto metara, ali se, ipak, nalazi u dolini koju okružuju planine, čija prva slova ispisuju reč HRISTOS (C-H-R-I-S-T-O -S). Iz onoga što sada znamo, jasno je da je ovo mesto pomazano od Boga.

Prema izveštaju Nacionalnog geografskog društva, iz novembra 1965. godine, ni Indijanci plemena Papago, ni Indijanci plemena Apači, nikada se nisu naselili u dolini Tuson. Pleme Papago, najveće miroljubivo pleme, i pleme Apači, najratobornije pleme, živelo je samo jedan planinski lanac dalje od tog mesta, i oba ova plemena su dolazila u dolinu Tusona, radi bogoslužnja.

Indijanci su govorili da u Katalinskim planinama živi Bog. Imali su neku vrstu Božijeg otkrivenja, jer su verovali u postojanje raja, koji izobiluje sa divljači, i Velikog Duha – Jednog Boga Univerzuma.

Ubrzo nakon što se Brat Branham preselio u Tuson, nama, koji smo sledili njegovu poruku, postalo je očigledno da nas ispred čeka nešto neobično.

Jednom je bio slučaj da ga je, na putu od Feniksa do Tusona, zaustavio saobraćajni policajac i pitao ga kuda je krenuo.

"U Jerusalim!" rekao je Brat Branham.

"A, odakle dolazite?" – upitao je policajac.

"Iz Jerihona!" - stigao je odgovor.

Njegovi odgovori nekima mogu izgledati čudni, ali istraživanje globusa otkriva izuzetnu sličnost u geografskim širinama dva grada u Arizoni, i njihovih Izraelskih partnera. Pored toga, nadmorska visina Jerusalima je sedamsto dvadeset metara, što je uporedivo sa osamsto metara visine Tusona.

Kao što smo videli u prethodnim poglavljima, Brat Branham je stigao u Tuson u januaru, 1963. godine, i stalno je razmišljao o viziji anđela i ogromnoj eksploziji. Vizija ga je veoma uznemirila, i, iako se nije plašio smrti, on je, kao i svaki drugi čovek, bio zabrinut za svoju porodicu.

Upravo u tom stanju uznemirenosti, moleći Boga za odgovor, probudio se jednog jutra, pogledao kroz prozor svojih apartmana, prema udaljenom mestu Katalinskih planina, i čuo kako mu je Anđeo Gospodnji rekao: "Idi tamo." U tom trenutku je ugledao viziju, koju je već ranije video, nešto ga je vuklo na to mesto u planini. To mesto, na koje je bio usmeren njegov pogled, bio je Kanjon Sabino.

Toga dana je stigao u kanjon oko osam i trideset ujutru, odvezavši se što je moguće dalje, krenuo je peške. Desno od njega, sve više i više, tamo, gde orlovi lete, uzdizale su se ogromne, masivne, strme litice istočnog zida kanjona.

Penjući se napuštenim putem, a zatim pravo gore uz kosu liticu, našao se tamo „gde orlovi lete,“ a zatim među nekim nazubljenim stenama. (Fotografija br. 18) Ovde je osetio prisustvo Gospodnje i poklonio se da se pomoli.

Jednom, u avgustu, 1965. godine, on mi je lično rekao da je tražio od Boga da mu pokaže smisao svega ovoga, kako bi dobio za sebe odgovor. Zatim je nastavio da mi priča o vremenu, kada mu je želudac bio toliko bolestan, da je iz njega izlazila neka masna, vodenasta tečnost, pomagali su mu da se popne na platformu, ali, kada su mu ruke polagali na ljude koje je izjeo rak, rak je nestajao.

Činilo se da je poklon bio za sve, osim za njega samog.

Pričao je da je Bog čitavu godinu odvrćao lice Svoje od proroka, iskušavajući ga i proveravajući.

I tako je on stajao tamo toga jutra, visoko u kanjonu Sabino, očajnički tražeći od Boga da mu da odgovor, podižući ruke ka Svemogućem Bogu, kada se sunce upravo pojavilo na dnu sedla (Fotografija br. 19), između šiljatih vrhova, i odjednom se u njegovoj ruci pojavila drška.

Brat Branham je često pričao o pojavi toga mača, ali ja bih želeo da ga ispričam onako, kako je on to ispričao meni lično.

Sedeli smo u kafiću hotela „Holidej - Inn.“ Sećam se da je na zidu iznad nas bio štit, sa ukrštenim mačevima na njemu. Brat Branham je uzeo svoj nož, podigao ga i rekao: „Brate Peri, on je bio isto tako stvaran, kao i ovaj nož koji držim u ruci.“ Ispričao je da je drška bila biserna, a hilt zlatan. Nacrtao mi je dijagram na salveti, iz kojeg se činilo da je moguće utvrditi da je dužina sečiva četrdeset pet, šezdeset centimetara. Bilo je oštro.

„I svetlucalo je na suncu“, rekao je, „kada je taj Glas progovorio.“

„To je Carev mač“, rekao je Glas.

„Oh“, rekao je on (Ili je greška, te treba: „rekao sam“ -Prim.prev.), „mač, baš kao car, prihvata čoveka u viteze“.

„To nije carski mač“, uzviknuo je Glas, „To je Carev Mač!“

Dok je to pričao, rekao mi je: „Brate Peri, to nije bio san, to nije bila vizija, u mojoj ruci je bio bukvalni mač. Sunce se odražavalo od njega.“ Pričao je kako je protrljao oči da proveri da li spava, ali to nije bio prosto san ili vizija – to je bilo stvarno.

I tada mu je progovorio Glas i rekao: "Ovo i jeste Treći Potez."

Posle ovog fantastičnog iskustva u kanjonu Sabino, Brata Branhama je često vuklo da se vrati u taj kanjon. Posebno su ga privlačile nazubljene planine, koje se nalaze na visovima. Tu je on stajao, i gledao dole na Tuson.

Kao pozadinu sledećeg iskustva u Sabinu, vratimo se u 1923. godinu, kada je njegova majka, koja je vrlo retko sanjala, htela da mu ispriča san koji se ticao njega samog. Zaustavio ju je, i sam joj ispričao san, kao što je Danilo ponovio njegov san kralju (Navuhodonosoru - Prev.). (Često je on to činio u svojoj kasnijoj službi, podsećajući

ljude na detalje koje su propustili, kada su mu pričali svoje snove. Međutim, neki su, ipak, govorili da im je on netačno ispričao san, zaboravljajući da su oni sami došli kod njega sa svojim snom, verujući mu, da im može dati tumačenje.)

U majčinom snu se nalazio na zapadu i gradio je sebi kuću na brdu, kada je do njega doletelo šest golubova, selo mu na prsa, prislonilo mu kljunove na obraz i gugutalo. Ti golubovi su doleteli u obliku slova „S“, i u potpuno istom redosledu su odleteli.

Neophodno je pomenuti još neke događaje, koji su tome prethodili.

Ovo se dogodilo na klinici Maio, negde 50-ih godina. Brat Branham je imao očajničku potrebu da sazna kako bi mogao da se izleči od želudačnih tegoba, koje su se obrušavale na njega svakih sedam godina njegovog života.

Lekari čuvene klinike su sprovedi sva svoja istraživanja, i on je čekao konačnu odluku: dugoočekivani odgovor na ovu bolest, koja ga je lišila svake snage i donela toliko nesreće i nevolja u njegov život.

Kada se tog jutra probudio, počeo je da ima viziju. Video je sebe kao sedmogodišnjeg dečaka, kako stoji pored šupljeg debla. Onda se ispostavilo da on više nema sedam godina, nego je postao čovek od oko trideset osam godina.

Neka čudna životinja, slična veverici, zavukla se u udubljenje debla, i on je štapom trljao deblo, da bi izašla. Odjednom je ta životinja iskočila iz udubljenja, skočila mu na rame i počela trčati s jednog ramena na drugo.

U viziji je imao nož, kojim je pokušao da ubije ovu životinju, ali nije mogao to da uradi. Otvorio je usta da uzvikne: „Kako...“, i ta krznena životinja mu je skočila u usta, utonula u želudac i počela tamo da se vrti i prevrće.

On je izašao iz vizije, vičući: „O, Gospode! Pomozi mi! Pomozi mi!“

Glas je tiho progovorio u odgovor: „Zapamti, dugačko je samo šest inča.“ Glas je ponovio: "Zapamti, dugačko je samo šest inča."

Sam Brat Branham se u knjizi „Čovek, poslat od Boga“ pitao da li to znači da će mu stomačne tegobe trajati još šest meseci, ili da će se, možda, to ponoviti šest puta u životu. Pravi odgovor je pronašao u kanjonu Sabino.

12. septembra, 1965. godine, u Feniksu, u Arizoni, Brat Branham je izneo poruku "Bozija preobražavajuća sila." Toga dana smo proveli neko vreme zajedno. Upravo tada sam mu rekao da se spremam da rasprodam svoje teksaško preduzeće, preselim se u Tuson i otvorim bogomolju za sledbenike njegove poruke u tom gradu.

Sledeće nedelje, 18. septembra, dok sam bio u Tusonu, pozvao me je Brat Branham i pitao da li bih želeo da doručkujem sa njim. Spremno sam pristao i sreli smo se u kafiću hotela "Ramada Inn," gde sam odseo.

Rekao mi je da je bio veoma nervozan poslednjih nekoliko nedelja. Problemi sa ljudima koji se sele u grad u kojem nije bilo bogomolje, postali su za njega težak teret. Izrazio je radost što se spremam da dođem i ispravim trenutnu situaciju. I opet mi je pričao o iskustvu sa mačem u Sabinu, i o tome kako se oblak tri puta spuštao na planinu.

Pitao me je da li sam video njegovu novu kuću, koju je gradio u podnožju Katalinskih planina. Taj dan smo proveli toliko dugo u tom kafiću, da smo naručili ručak.

Smetalo mi je što mu oduzimam toliko vremena.

Počeo sam da razmišljam da je on, od dana kada sam mu, u februaru 1964. godine rekao da sam video da je prorok, u koji god grad da sam otišao, gde se on nalazio u tom trenutku, uvek nekako kontaktirao sa mnom, iako nikada nisam tražio sastanak.

Svaki put kada smo razgovarali, on je prepričavao ista iskustva. To me je zbunjivalo i pitao sam ga zašto je to potrebno, posebno kada je toliko drugih ljudi želelo da ga vidi. On je, jednostavno, odgovorio: „Brate Peri, to je predodređeno.”

Sada tačno znam da je to zaista bilo predodređeno, jer sam iz njegovih opisa događaja u kanjonu Sabino, mogao da odredim neposredne lokacije na kojima se to dogodilo.

Sledećeg dana, 19. septembra 1965. godine, u crkvi Grantuejski Sabor Božiji, grada Tusona, Brat Branham je propovedao propoved “Žeđ”. Ta poruka je emitovana telefonskim putem. Zatim ga je, 20. septembra, Bog ponovo pozvao u kanjon Sabino.

U besedi “Šta privlači na planini?”, on priča kako se rano ujutru probudio, pogledao kroz prozor, i Bog ga je ponovo podsetio na onu viziju životinje, nalik veverici. „E, to je veverica“, rekao je svojoj ženi, uzeo Bibliju i otišao u kanjon.

Nešto kasnije, istog dana, 20. septembra, Brat Džordž Smit i ja smo svratili u stan Brata Branhama. Išli smo u Bjumont, gde sam, prema uputstvima Brata Branhama, trebao da se „molim za Džordža“, dok ne bude kršten Svetim Duhom.

Brat Džordž je stao da se pozdravi sa Rebekom, pre nego što je otišao. Brat Branham je došao do vrata sa Biblijom u ruci. Videlo se da je plakao.

„Brate Grin“, rekao je, „sećaš li se da sam ti u subotu rekao da sam bio veoma nervozan?“

Odgovorio sam da se sećam.

„Pa, neću ti sada reći“, nastavio je, „saznaćeš o tome kasnije. Nešto se dogodilo jutros, što mi daje do znanja da je Bog rekao da ću biti dobro!“

U to vreme nam se pridružio Brat Džordž, i Brat Branham, sa očima uprtim na zapad, sa desnom rukom podignutom ka severu, mahnuo je u tom pravcu iznad svoje glave i rekao: „Jutros sam otišao u Sabino. Popeo sam se stazom, hodao u luku i spustio se u istom reonu, gde su one nazubljene stene, tačno ispod onog sedla, gde se pojavio mač. Ali, pre nego što sam stigao tamo, Gospod me je posetio.“

Tada nije ulazio u detalje, tako da Brat Džordž i ja nismo znali šta se dogodilo, ali smo ipak otputovali radosni.

Brat Branham se vraćao u Sabino naredna dva dana, ali tek 2. oktobra, kada sam se vratio u Tuson, zajedno sa Bratom Markonda, da pregledam nekretninu koju je smatrao pogodnom za crkvu, saznao sam više o tome.

Bili smo na benzinskoj pumpi Brata Evansa, kada je Brat Branham stao sa autom. Kada smo mu rekli za nekretninu, on je, takođe, hteo da je pogleda. Brat Markonda i ja smo ušli u auto Brata Branhama i krenuli prema okolini kanjona Sabino. Sećam se

da je vozio veoma sporo, i trebalo nam je četrdeset pet minuta da stignemo, od benzinske pumpe, do raskrsnice River Roud i Sabino Kenjon Roud.

Brat Markonda je sedeo ispred, ja sam sedeo pozadi, i tokom ovog putovanja Brat Branham mi je rekao kako će se ljudi, koji su trebali da postanu đakoni crkve koju sam planirao, automatski uključiti i početi obavljati svoje dužnosti, bez ikakve brige i podstreka sa moje strane. Rekao je da ja ne treba da brinem, jer će Bog to učiniti.

Ali, takođe u to vreme, pričao nam je o pojavi belog goluba, o natpisu na steni „orao“ i kako je fotografisao stenu na kojoj je ispisana ta reč.

Bili smo veoma zainteresovani njegovom pričom, ali još uvek nismo u potpunosti razumeli značaj događaja u kanjonu Sabino.

Vratio sam se u grad Bjumont, a odatle sam odleteo u Venecuelu, u misiji propovednika. 2. oktobra sam tim ljudima ispričao sve što sam znao o iskustvima u Sabinu, ali sve je to bilo iz ugla moga, tada ograničenog, znanja.

Zatim sam se, u novembru, 1965. godine, zajedno sa svojom porodicom, preselio u Tuson. Prvi put sam posetio Sabino i počeo da prepoznajem ona mesta, o kojima je Brat Branham govorio. Zatim smo, na Dan zahvalnosti, svi krenuli u Šrivport, Luizijana.

Te večeri je Brat Branham propovedao “Na krilima snežnobelog goluba”, i tek tada sam, konačno, u potpunosti razumeo šta se dogodilo u kanjonu Sabino 20, 21. i 22. septembra.

Ujutru, 20. septembra, pošto ga je Gospod podsetio na životinju sličnu veverici, on se popeo u kanjon Sabino, u pravcu mesta gde se pojavio mač. Odjednom, dok je zaobilazio luk staze, pojavila se ta krznena životinja.

To nije bila veverica; u stvari, on nikada nije video takvu životinju.

Životinja je skočila na njega, promašila i sletela na čolji kaktus, izoboden trnjem. Obuzelo ga je duboko osećanje, jer je shvatio da je to Gospodnji znak da će ga bolest, koju je dr Rejvensvej proglasio neizlečivom (nakon što mu je pregledao želudac, rekao je da su mu zidovi potpuno prekriveni korom, poput olova), uskoro napustiti.

Potpuno otkrivenje je bilo da je "šest inča" životinje značilo da će se ta bolest ponoviti šest puta. Pošto je on patio od toga svakih sedam godina i sada je bio u svojoj pedeset šestoj godini, sedmi sedmogodišnji period se bližio kraju, i on će biti slobodan od bolesti sav ostatak svoga života.

Sledećeg dana, 21. septembra, on se ponovo vratio tamo, krenuvši ka nazubljenim stenama, gde se pojavio mač. Odjednom je osetio prisustvo Gospoda.

Skinuo je kapu, pogledao oko sebe i gle, na stazi je sedeo beli golub. Setio se sna o šest golubova u obliku slova „S“, u kome se on nalazio na zapadu i gradio kuću na brdu.

Rekao je da je oduvek znao: jednog dana će mu se pojaviti sedmi golub. I tako je bio na zapadu, gradio kuću na brdu, a sedmi golub je doleteo do njega.

On je to prihvatio kao pravi znak sa neba o svetjoj, čistoj ljubavi Božijoj, na belim krilima goluba;

Bog je posetio Noja sa golubom;

na krštenju Isusovom, u Jordanu – Gospod je svedočio golubom.

Jutro 22. septembra, zateklo ga je kako ponovo kreće u kanjon. Pošto se juče vratio kući sa velikom radošću, sada se vraćao da slavi i blagodari Gospoda.

Došao je do račvanja na stazi, gde je uvek skretao na ogranak koji ide na istok. Tog jutra, na tom račvanju, osetio je jaku želju da krene u pravcu zapada.

Celo jutro je proveo okružen sjajem kanjona, krećući se zapadnim krakom staze. Otpio je gutljaj hladne, iskričave vode iz potoka, i krenuo nazad stazom, negde oko podneva.

Zaustavivši se u hladovini da se odmori, naslonio se na stenu, za koju je opisao da je bila teška oko sedamdeset tona.

Začuo se glas: "Na šta si se naslonio?"

Odmah se nagnuo da pogleda, i na steni, tačno na razbijenom mestu, belim kvarcom je bila ispisana reč "eagle" - „orao“. (Fotografija br. 20) (Setite se njegove poruke o orlu i golubu, kako je uvek govorio da će golub voditi orla, i da ce upravo orlova poruka biti ta, koja će preneti Nevestu na drugu stranu.)

Niko ne zna kako se na steni našla ta reč „orao,“ ali na razbijenom delu stene, otprilike u nivou prorokovog srca, kada se on naslonio na stenu, napisana je reč „orao“.

Sledećeg dana se vratio da fotografiše tu stenu. Ukupno je toga dana napravio osamnaest fotografija. Ubrzo su te fotografije bile razvijene, ali, dok nije održao besedu "Na snežnobelim krilima goluba", niko nije bio u potpunosti svestan njegovih iskustava. Naravno, posle te propovedi, to je svima bilo dragoceno, jer nije bilo službe, gde se prisustvo Gospodnje osećalo jače, nego na tom skupu, u gradu Šrivportu.

Kako smo mi razmišljali o tim iskustvima tokom te nedelje, kada se desila nezgoda, pokušavajući da nekako pomirimo značaj poseta Sabinu, sa kontrastnim užasom nesreće. Iako tada nismo mogli da shvatimo značenje toga, svi možemo biti sigurni u jedno: Bog je voleo svog proroka, jer mu je On poslao znak - na krilima snežnobelog goluba.

U martu 1966. godine, Brat Bili Pol je govorio o tome koliko mu je breme bila njegova usamljenost, i rekao da će dati sve na svetu da pronađe mesta u Sabinu, gde je Bog posetio njegovog oca.

Pregledali smo fotografije i negative. Dok smo ih pregledali, u pamćenju su mi isplivale neke slike. Činilo se da sam počeo da ih prepoznajem. Zaustavili smo se na fotografiji na kojoj se činilo da je bio orao koji sedi na ivici, sklopljenih krila, usmerivši pogled preko svog desnog krila. (Fotografija br. 21)

Nisam video tu formaciju stena, ali sam primetio da mi se činilo, da ću ja moći da pronađem tu istaknutu stenu, čak i ako moram da iznajmim avion da to uradim. Odjednom nam je sinula misao da je ključ za pronalaženje Stene Orla ležao negde na ovim fotografijama.

Brat Branham nije bio fotograf - entuzijasta, ali nam je ostavio dokumente koji pokazuju put do Orlove stene. Na jednoj fotografiji je jasno vidljiv beli natpis "eagle"- „orao“, ispisan na slomljenoj (tačnije, unutar slomljene) stene.

U nedelju uveče, Brat Bili Pol je doneo tu fotografiju u crkvu, da bi je pokazao skupštini.

Nakon što sam pogledao te fotografije i razgovarao sa Bratom Bilijem Polom, moje srce je bilo toliko uznemireno, da sam o tome razmišljao ceo ponedeljak.

U utorak popodne, 13. marta 1966. godine, tačno tri godine nakon što je Brat Branham otišao iz Tusona u Džefersonvil da propoveda "Pečate", Brat Harold MekKlintok i ja otišli smo u Sabino, da započnemo našu potragu.

Čim smo parkirali auto, odmah sam prepoznao jednu od stenovitih formacija, koja je bila vidljiva na jednoj od fotografija Brata Branhama, ali sam primetio da je iz drugog ugla; očigledno je on bio negde višlje na padini i gledao horizontalno u formaciju. Tako smo nastavili našu potragu, pažljivo upoređujući postojeće uglove i rastojanja, sa onima koji su bili vidljivi na fotografijama, i ja sam neprestano prebirao sve detalje u svom sećanju, koje je, kako mi je prorok rekao, bilo dar od Boga.

Kasnije sam otkrio da se na prvoj fotografiji vide nazubljene stene, gde se mač pojavio. Masivne litice u pozadini i sedlo, kroz koje je sijalo sunce, zbog čega je mač blistao, ukazivali su da je to moralo biti to mesto. (Kasnijim proverama je otkriveno da je ovo jedino mesto na celoj istočnoj stminini, koje se obasjava sunčevim zracima, u 10 sati ujutru, toga dana u januaru, kada se mač pojavio.)

Brat Branham je uperio kameru direktno u te nazubljene stene, gde pada sunčeva svetlost, u 10 časova ujutru. Jasnoća dokaza je bila neverovatna.

Radujući se prvom otkriću, Brat MekKlintok i ja smo požurili stazom, nameravajući da stignemo do nazubljenih stena koje su bile na fotografiji. Kada smo stigli do račvanja staze, u sećanju su mi odjeknule prorokove reči: „Povuklo me je nazad, na zapad...“

Krenuli smo zapadnom stazom, prešli neku udaljenost, ne primetivši ni jedan ohrabrujući znak, kada smo pogledali u suprotnom smeru od puta, bilo je jasno da ugao i rastojanje odgovaraju onom mestu, gde je Brat Branham fotografisao nazubljenu stenovitu formaciju. Tada sam shvatio da je upravo tom stazom prorok išao do stene sa natpisom „orao“, a iza mene, na istočnoj stazi, nalazilo se to mesto, gde se pojavio mač.

Obišli smo oko krivine staze, i tamo su se, kao naslikani umetničkom četkicom, jasno nazirali obrisi planinske formacije, koja veoma podseća na orla sklopljenih krila, koji gleda preko ramena. I ponovo je to bila prava stena, ali pod pogrešnim uglom. Prorok je, sigurno, stajao tačno ispod nje, kada ju je fotografisao.

Sada smo, bez imalo sumnje, znali da idemo prorokovim putem.

„Nije stajao ovde“, uzviknuo sam, „ali je bio negde dalje i gledao u nju od dole, prema gore!“

Naše brzo kretanje stazom, zaustavio je veliki kamen koji smo videli, koji je ličio na stenu, na kojoj je ispisan natpis „orao“. Pažljivim pregledom smo ustanovili da su na tom kamenu, možda, i bila neka bela slova, možda čak i reč, ali ne baš jasno. Setio sam se prorokovih reči: „Sve ispituji po Reči“. Dakle, izgledao je kao ta stena, osim jednog detalja, prorok je rekao da je ta stena bila teška sedamdeset tona, a ovaj (kamen, prev.) nije bio veći od dve tone.

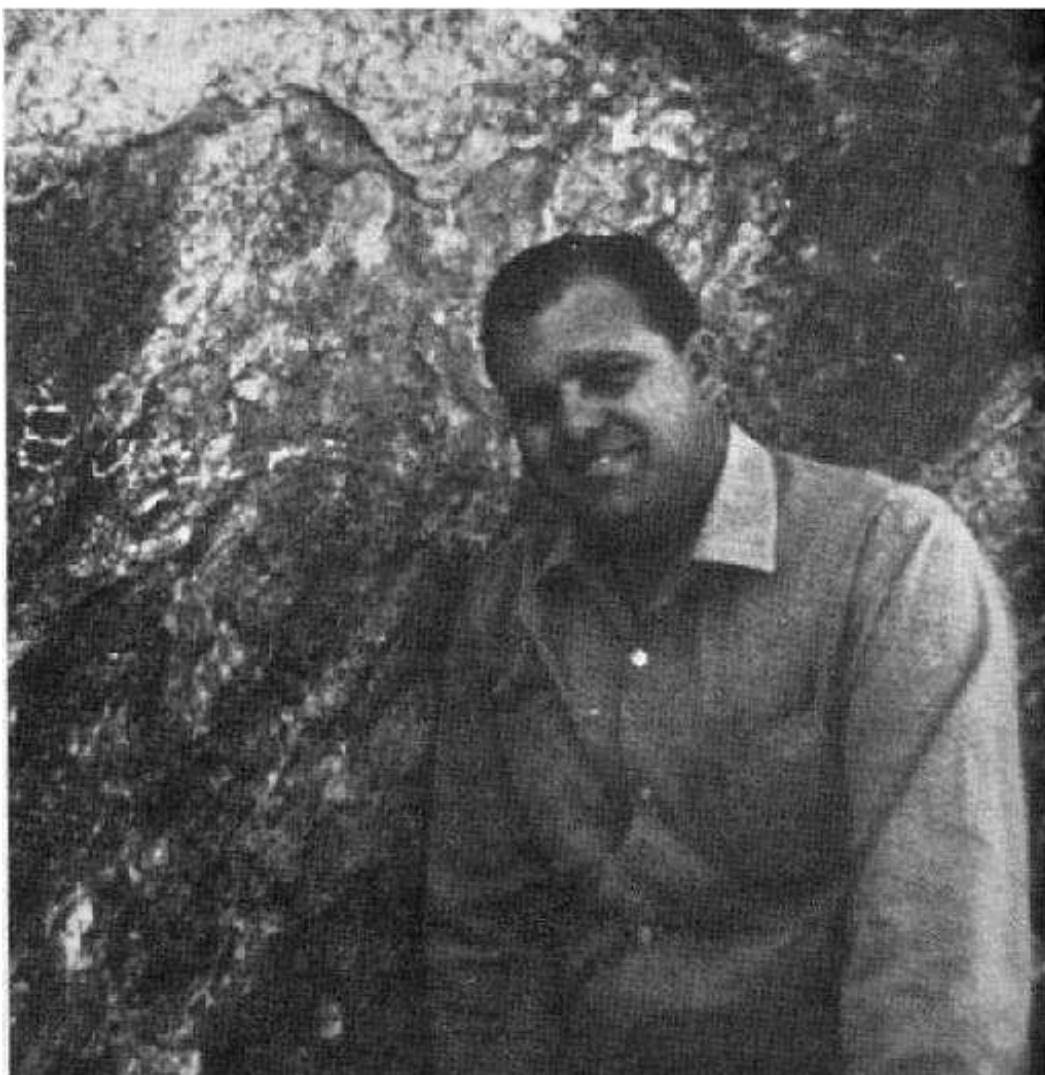
Brat MekKlintok je počeo da skicira detalje stene, za kasnije poređenje sa fotografijom. Dok je to radio, rekao sam da ću otrčati dalje stazom i potruditi se da pronađem ono mesto, sa kojega je prorok napravio fotografiju ogromnog kamenog orla.

Dok sam nastavljao dalje niz stazu, video sam druge kamene formacije, koje sam lako prepoznao iz fotografija, koje je snimio Brat Branham. Konačno, nakon što sam prošao još nekoliko metara, stao sam da pozovem Brata MekKlintoka. Uzbuđeno sam rekao da je, po mom mišljenju, fotografija snimljena negde u ovom reonu. Okrecnuvši se udesno, leđima okrenut od odvaljenog dela stene, oči su mi se ,odjednom, našle uprte na stenu, ne prosto na stenu, nego se u ovoj steni jasno video beli natpis „orao.“

Pre nego što su mi sa usana sišle reči, kojima zovem Brata Harolda, bio sam na kolenima i zahvaljivao Bogu što me je On, Duhom Svetim, doveo do reči „orao“ ispisane u steni!

Od tada su mnogi drugi uzimali fotografije Brata Branhama i, na svoje zadovoljstvo, upoređivali i videli da je to bilo to mesto. Setite se Isusovih reči, gde je rekao da, ako ljudi prestanu da hvale, kamenje će zavapiti.

Kažem da je Kanjon Sabino fizički dokaz koji svedoči protiv sveta, i svih onih, koji su odbacili ovu poruku.

NESREĆA

Zbog ženine mržnje i hira njene ćerke, Jovanu Krstitelju je odsečena glava. Iako je Isus izjavio: „Među rođenima od žena, nije se uzdigao veći od Jovana Krstitelja“, ipak je Bog, u svom suverenitetu, izabrao najokrutniji, najsrमतniji način da ukloni svog proroka sa polja delovanja.

Bukvalno nekoliko milja dalje, stajao je Emanuel, „Bog sa nama“, možda s rukama prekrštenim na grudima, dok se ženin lukavi plan sprovedio u delo. Nema sumnje da su mnogi odmah to ocenili kao suđenje Jovanu Krstitelju.

Koliko je njihovo razmišljanje površno, kada shvatite da je stvar, jednostavno, u tome, da Božiji putevi nisu naši. Mi bismo, možda, želeli da vidimo kako su Jovana uzdignuli do položaja cara, ili da sedi sa desne strane Isusa, dok je On bio na zemlji. Ali, sam Jovan je rekao: „Ja moram da se smanjim, On mora da raste.

Brat Branham je govorio da će doći dan kada će i on, takođe, ući na vrata smrti. On je to nazivao „spašavanjem iz kužne barake“. Kada je sestra Houp umirala, on joj je šapnuo: „Draga, mene će,verovatno, položiti pored tebe.”

Kada je napunio pedeset godina, počeo je da pominje da je već prešao granicu od pola veka i da, ako se sprema da išta učini za Boga, mora to učiniti sada. Znao je da neće stići do odmerenih „sedamdeset godina“, i ako Gospod ne dođe uskoro, biće odveden u Slavu, da Ga sretne kroz smrt.

Dok je pričao o svojoj viziji sedam anđela, koja je prethodila stvarnoj eksploziji u Arizoni, pitao se da li mu Bog govori da je završio sa svojom službom i da će umreti u nekoj vrsti eksplozije, ili drugog nasilnog čina. To osećanje je izrazio u nekoliko svojih propovedi, početkom 1963. godine.

Dok je kupovao i uređivao svoju kuću u Arizoni, rekao mi je da ta kuća nije za njega, nego da: „Meda i deca imaju dobro mesto za život“.

Bio je srećan što oni mogu da žive u pustinjskoj klimi, koja je mnogo zdravija, u poređenju sa dolinom Džefersonvila.

Govorio je o tome kako je mnogo voleo zapad, i kako bi voleo da tu živi, ali ako je Gospod odlučio da ga odvede, onda će, barem, Meda živeti na tom prelepom mestu.

Sećam se da sam mu primetio da sam, prilikom nedavne posete groblju, gde je sahranjena Houp, otkrio da za njega nema mesta pored nje.

„Brate Branhame“, rekao sam, „moraćete da živite do Uznesenja, jer je to drvo zauzelo vaše mesto“. U tom trenutku se okrenuo i ostavio me, ne odgovorivši ništa.

Možemo gledati na smrt kao na nešto strašno i užasno, ali mi moramo pamtititi Isusove reči, Koji je rekao: „Ko čuje Moju Reč i veruje u Onoga koji Me posla, ima život večni...“ Samo Bog može da kaže takve reči.

Isus je rekao za Lazara: „On spava. Učenici su odgovorili da će, ako je tako,on „ozdraviti“. Ali, kada im je objasnio da je Lazar umro, oni su se uplašili i ustreptali, jer

još nisu doživeli vaskrsenje. Samo u našem uverenju u vaskrsenje, smrt gubi svoj stisak.

Događaji koji su doveli do nesreće, počeli su u subotu, rano ujutro, 18. decembra 1965. godine, kada su Brat Branham i njegova porodica napustili Tuson, krenuvši za Džefersonvil, za Božićni raspust.

Prateći njihov put, tog kobnog dana, otkrivamo da su svratili u Hankov restoran, u Bensonu, Arizona, na doručak. Tog popodneva su se zaustavili da prezalogaje u Dinoteriju, u gradu Alamogordu, Novi Meksiko. Oko 18:00 časova uveče, bili su u gradu Klovisu, u Novom Meksiku, i zaustavili se u Denni restoranu, da večeraju.

Brat Branham, Sestra Branham, Sara i Josif su se vozili u njegovom automobilu, "Fordu" iz 1964. godine. Bili Pol, Sestra Lojs i njihova dva dečaka su ih pratili, u Bilijevim kolima. Kao i veoma mnoge stvari, koje su se ticale Brata Branhamu, čak je i izveštaj o automobilu u kojem se vozio, bio lažan. Iz tog razloga, želim da kažem istinite činjenice.

Bio je to automobil marke "Ford," iz 1964. godine, koji je prešao oko pedeset pet hiljada milja, koji je nameravao da mi proda u Džefersonvilu i nabavi novi model, iz 1966. godine. Ja bih morao da odletim u Džefersonvil, da vratim taj auto nazad.

U gradu Klovis, prema rečima njegove porodice, dogodile su se dve neobične stvari. Kao prvo, on je rekao da neće da večera, da mu se ne jede, ali se kasnije, u restoranu, pridružio grupi iz oba automobila, i pojeo laganu večeru.

Sledeća stvar je bila da je, kada su izašli iz restorana, zamolio da se Josif vozi sa Bili Polom i njegovom porodicom, u zadnjem automobilu. To je radio veoma retko, shvatajući da u autu punom stvari i ljudi, sa dečakom Josifovih godina, možda neće biti tako lako upravljati.

Brat Branham je voleo da vozi. Prelazeći sa jednog sastanka na drugi, on je sa Bilijem proputovao hiljade milja automobilom. I jedni i drugi su pokazali zavidnu sposobnost da putuju autoputevima, često čak i bez ikakvih mapa puta. Brzo su pamtili sve manevre u lavirintima složenih raskrsnica na autoputu. Znali su dobro svoje pravce, znali su gde će stati da prezalogaje, i čak su znali i imena restorana koji su bili napred, na velikoj udaljenosti. Obratio sam pažnju na te sposobnosti i budnost tokom putovanja koje sam proveo sa njima, u Britansku Kolumbiju, 1964. godine. Verujem da su te karakterne crte važne, zato što se odnose na nesreću.

Kada se pređe na drugu stranu grada Teksaka, u Teksasu, na samoj granici grada, nalazi se neobično skretanje koje morate da napravite među ostrvima, na sredini ulice, da biste skrenuli na autoput za Amarillo. Bili Pol, koji je u to vreme prvi vozio svoj auto, napravio je taj zamršen zaokret, ali ga je brat Branham promašio.

Bili je stao pored puta, čekajući da se tata okrene dalje niz put, te vrati u desnu traku i okrene sa suprotnog smera.

Sestra Branham se priseća da je izašao iz grada, prešao železničke pruge, napravio polukružno okretanje i vratio se na raskrsnicu. Bili mi je rekao da je tati trebalo tri do pet minuta, da se vrati i stigne ga.

Tri milje istočno od grada Friona, Teksas, Bili Pol je prošao pored jednog automobila (kasnije je utvrđeno da se u njemu nalazila porodica prezimena Bazbi).

Išavši ispred tog automobila, video je da se približava jedan far, kao da je motocikl. Približivši se, shvatio je da se radi o faru automobila, čiji je levi far izbijen, a desni se našao tačno na sredini puta. Tako da se taj automobil nalazio više od pola trake na Bilijevoj strani, što ga je primoralo da skrene sa puta i uđe u odvodni jarak, kako bi izbegao sudar.

Kada se vratio na put, potresen iskustvom, bacio je pogled u ogledalo zadnjeg retrovizora, da vidi da li će auto pored kojeg je upravo prošao, proći taj nepredvidivi automobil. Odjednom se začuo srceparajući zvuk metala! Taj automobil, "Ševrolet" iz 1959. godine proizvodnje, kojim je upravljao sedamnaestogodišnji momak, čiji se život sastojao od neprekidnih zločina i kazni još od jedanaeste godine, direktno se sudario sa dolazećim automobilom!

Ovaj momak je pušten iz Gejnsvilske popravne ustanove, samo trideset dana pre nesreće. Pušten je na čuvanje svom ujaku, veoma siromašnom seljaku sa još devetoro dece.

Momak je jedva poznao svoje roditelje. On je negde radio poslednjih trideset dana, i uspeo je da prikupi depozit od 100 američkih dolara za automobil, samo tri dana pre incidenta. Šta još reći, automobil koji je kupio je bio u lošem stanju, a u trenutku udesa mladi vozač i njegov saputnik su bili pod dejstvom alkohola. Čovek od koga je kupio auto, pobrinuo se da zaštiti svoju investiciju, tako što mu je auto osigurao u slučaju nezgode, jer vozač, čak, nije imao nikakvo osiguranje od odgovornosti (od štete, nanete drugom automobilu - Prevod.).

Odmah nakon sudara, Bili Pol je pomislio da je udes imao automobil, koji je upravo prestigao. Smatrajući da je njegov otac u sledećem automobilu, i da će stati da pomogne, Bili se odmah okrenuo na putu i vratio na mesto sudara. Tek što je svojim farovima osvetlio automobile koji su se sudarili, pogodila ga je strašna istina da je i njegov otac, kao i on, pretekao taj automobil, i to je njegov otac bio jedan od učesnika u nesreći.

Bili je zaustavio auto pored puta, izlazeći, zaključao je vrata i rekao deci da ostanu u kolima. On i Lojs su pretrčali autoput, da ispitaju strašnu sliku.

Njegov otac je probio šoferšajbnu i ležao je na haubi. Levi lakat mu je bio uhvaćen u vratima, a leva noga beznadežno uvrnuta na stubu upravljača. Sara je ležala iza, na podu, a sestra Meda je bila desno, ispod kontrolne table.

Bili je rekao svom ocu: „Tata! - rekao je, - reci nešto!

Brat Branham je odgovorio ili „ne mogu,“ ili „neću reći“, i okrenuo se od Bilija.

Lois je vrisnula: „Meda je mrtva! Meda je mrtva!“

Bili je otrčao na drugu stranu automobila, našao ruku Sestre Mede i pokušao da opipa puls. Nije bilo pulsa. Vrativši se svom ocu, obraćao se Bratu Branhamu, ali, izgleda, nije mogao da dobije nikakav odgovor od njega.

Još jedan prodoran vrisak je presekao noćnu tamu i došao do svesti Brata Branhama – to je bila Josifova agonija i užas, pred prizorom koji se odvijao pred njim, shvatajući da su njegovi roditelji teško povređeni ili čak mrtvi.

Čuvši to, Brat Branham se probudio, odmahnuo glavom i rekao: „Šta je to bilo?“

Bili je rekao ocu da mu je majka mrtva. On je jednostavno odgovorio: "Gde je ona?"

„Na podu automobila“, rekao mu je Bili.

Čulo se uputstvo: „Stavi njenu ruku u moju“, kada je Brat Branham vratio svoju ruku nazad u auto, gde je Bili mogao da spoji njihove ruke.

Njegova molitva je bila: „O Bože. Ne dozvoli da mama umre, nego je ostavite sa nama.“

Sestra Meda i Sara su izvađene iz automobila i odvežene u bolnicu, u grad Friona, u Teksasu. Buran život tog mladog vozača, prekinut je u sudaru. Putnik sa njegove desne strane, takođe je bio mrtav, a dva dečaka iza njega jedva su bila živa.

Žive i jedva žive su poslali u bolnicu, sada je predstojao težak zadatak: počelo je oslobađanje Brata Branhama iz olupina automobila. To je trajalo četrdeset pet mučnih minuta.

Tokom sudara je bio toliko čvrsto prikovan, da su morale biti preduzete drastične mere, da bi se oslobodio. Dok su dva kamiona bukvalno razvlačila automobil na pola, Brat Bili Pol se, rizikujući svoj život, uvukao u olupinu i oslobodio svog oca. Svaka nepažnja bi značila da bi se auto mogao ponovo sastaviti i ubiti Bilija.

Uprkos saveta policajaca i članova ekipe hitne pomoći, Bili se popeo u olupinu i bukvalno odmotao očevu nogu sa stuba upravljača, nogom gurnuo vrata i izneo oca sa sobom.

Užasno jako ranjenog oca su stavili u kola hitne pomoći, i sa njim je pošao i njegov odani sin.

Reči Brata Branhama Biliju, izgledale su neumesne, ali su zvučale čvrsto: „Bili, imam li periku na glavi?“

Bili je rekao da, i sledeće reči oca su bile: "Skinij ga." Bili ga je lagano povukao da je skinje, ali, plašeći se da još više ne povredi oca, rekao je da ne može. Ovaj put je molba zvučala kao naređenje: „Skinij ga!“ Bili je uzeo jastučić i otkinuo ga.

Čim su stigli u bolnicu, poražavajuća vest da su Brat Branham i njegova porodica dospeli u tešku saobraćajnu nesreću, proširila se nadaleko.

Ćerka Brata Branhama, Rebeka, i njen verenik, Džordž Smit, bili su u poseti našoj kući u Tusonu, te kobne večeri. Čim su izašli kroz vrata, zazvonio je telefon i ta vest je stigla do nas.

Nakon sat vremena od razgovora sa Bilijem u bolnici, i ne mogavši da utvrdim koliko je ozbiljno stanje Brata Branhama, ukrcao sam se u avion za Feniks, to je bila prva etapa putovanja ka postelji voljenog proroka. Nisam imao nikakve rezervacije za mesto, i nisam imao pojma kako ću uspeti završiti započeto putovanje.

U gradu Albuquerkiju, telefonom sam kontaktirao Bilija i saznao da je Brat Branham odveden u Amarilo, u Teksasu. Bili me je zamolio da pokupim njegovu porodicu u Klovisu, i odvezem ih u Amarillo. Pošto nije bilo ni jednog komercijalnog leta, iznajmio sam privatni avion.

I upravo naručivanje tog privatnog aviona, pružilo mi je iskustvo, koje nikada neću zaboraviti. To se desilo pri izlasku sunca, 19. decembra, kada smo leteli na visini od dve hiljade osamsto pedeset metara nadmorske visine, i ja sam primetio „znak na nebu“ koji se, kako kaže Reč, može očekivati za vreme približavanja kraja.

Mesec je bio skoro potpuno zatamnjen, kao da je obavijen velom tuge, osim malenog svetla na samom dnu, u vidu suze. Bila je krvavo crvena.

Okrenuo sam se pilotu, koji je bio mormon, i pitao da li je video ono što sam ja video. Od njega sam čuo impresivan odgovor: „Ovo je znak dolaska Gospodnjeg.” Kasnije, u Klovisu, odbio je moj predlog da nastavi put do Amarila, rekavši da mu je to iskustvo toliko uzburkalo srce, da je odlučio da se odmah vrati i dovede svoju kuću u red...

Jedini znak života, koji sam zatekao na pustom aerodromu u tako rano doba, bilo je slabo svetlo na ivici aerodroma, za koje se ispostavilo da je osvetljenje zvona na ulaznim vratima karavana. Probudio sam stanara, koji se uplašio tako rane posete, i pitao ga kako da nastavim svojim putem.

Kako sam saznao nešto kasnije, Gospod je obezbedio put u vidu automobila iz Nacionalne rent-a-kompanije, koji je čekao zaposlene u toj kompaniji, a koji su trebali da ga odatle pakupe kasnije, toga dana. Ključevi su bili u autu.

Privremeno sam postao kradljivac automobila, jer sam uzeo taj auto, uzeo sam Lojs i decu, i odvezao se u Amarillo. (U Amarilu sam odvezao auto u Nacionalnu agenciju za iznajmljivanje, gde su oni sa zadovoljstvom naplatili naknadu za iznajmljivanje, dok im nisam vratio njihov auto.)

U prijem bolnice sam stigao oko osam sati ujutru, trinaest sati nakon nesreće. Bili nije sklapao oči cele noći. (U jednom trenutku, krvni pritisak Brata Branhama je pao na nulu, i medicinska dokumentacija je pokazala da je bio okretan naglavačke, radi transfuzije krvi.) Ako Brat Bili Pol napuni šezdeset godina, siguran sam da neće izgledati ništa gore, nego u to jutro. Bio je toliko iznuren, toliko iscrpljen, da nije mogao ni da se seti trenutka kada sam ušao u sobu, uzeo telefon koji je koristio za međugradski poziv, i odveo ga na kauč, gde je odmah zaspao.

Medicinska sestra je došla do vrata i rekla mi da su Bratu Branhamu završili operaciju, i pitala me da li bih želeo da ga vidim. Odlučila je da je najbolje da pusti Bilija da spava, i odvela me je u blok intenzivne nege.

Pošto Sara nije bila tako ozbiljno povređena, prebačena je u drugi deo bolnice. Prvo mi je bilo dozvoljeno da vidim Sestru Branham. Činilo se da je bila u nesvesti, lice joj je bilo toliko natečeno, da je bila neprepoznatljiva. Kada sam razgovarao sa njom, činilo se da me je prepoznala, nalazaći se u polusvesti.

Prebrojao sam koliko je pacijenata na odeljenju. Pored Brata Branhama, u odeljenju intenzivne nege je bilo još jedanaest ljudi. Ova činjenica mi se urezala u pamćenje, iako tada ni sam nisam shvatao važnost te informacije.

Prišao sam do postelje Brata Branhama. Leva ruka i noga su mu bile pod vučom. Od kada je izveden iz operacione sale, nije reagovao ni na šta. Obratio sam mu se – nije odgovorio.

Činilo mi se da, kada bi samo rekao reč... To sam mu i rekao. Ni tada nije bilo nikakvog odgovora.

Zaplakao sam.

Kroz poplavu nakupljene tuge i oblivajući se gorkim suzama, odjednom sam zapevao pesmu "Na krilima snežno belog goluba."

Zvuci te njemu voljene melodije, ipak su doprli do njegove svesti, koja je toliko podnela u proteklih nekoliko sati. Okrenuo je glavu, otvorio oči i osmehnuo mi se.

Postavili su mu traheotomiju, da bi mogao da diše, iz grla mu je virila cev, koja ga je sprečavala da govori.

Rekao sam mu za znak koji sam video na mesecu. Ova vest je imala toliko snažan uticaj, da je čak pokušao da sedne na krevetu i da mi nešto vikne, ali su se reči, lišene grlenih zvukova, izgubile u traheotomskoj cevi.

Ne znam šta je hteo da kaže, ne znam ni zašto je pominjanje onoga što sam video, izazvalo tako burnu reakciju.

Preporučujem da slušate pitanje 24 na traci, pod nazivom Pitanja i odgovori o pečatima. Ovde je Brat Branham govorio o znaku, koji je trebao da vidi Jovan Krstitelj. Dok je bio pod pomazanjem, pomenuo je nešto o mesecu, koji se pretvorio u krv. Jovan nije imao znak meseca pretvorenog u krv.

Vreme za petominutni susret je isteklo, i ja sam izašao iz sobe da pozovem ostale, znajući da su sa strepnjom čekali vest o prorokovom stanju.

Počeli su da pristižu ostali ljudi. Dogovorili smo dežurstvo za celu nedelju... ponedeljak je prošao... dežurstvo se nastavljalo. U utorak su nam lekari rekli da je levo oko Brata Branhama počelo da otiče, da je to znak potresa mozga i da je potrebna operacija, da bi se smanjio pritisak.

Ključna odluka da se izvrši ili ne izvrši operacija, bila je prepuštena Bratu Biliju Polu. Bilo je neverovatno teško doneti takvu odluku, ali svi su osećali da će ih Bog voditi da donesu pravi izbor u tom velikom pitanju, koje se tiče samog života Božijeg proroka.

Brat Bili Pol je sazvaio zajedno oko šezdeset i petoro braće, koja su došla sa celog Severnoameričkog kontinenta, ispričao im je o problemu koji stoji pred njim, i zamolio ih da se mole sa njim. Činilo se sasvim prirodnim, što smo ponovo zapevali "Na krilima snežnobelog goluba."

Iza prozora je bio tmuran, hladan dan, koji je odražavao raspoloženje tog sumornog događaja. Otkako sam stigao u grad, vreme je bilo kišovito, snežno i mrazno.

Ali, onog trenutka, kada smo otpevali reči „On je dao znak u nebesima...“, bio nam je dat ohrabrujući znak, jer su svi videli kako je tog istog trenutka zračak svetlosti probio oblake i osvetlio prostoriju u kojoj smo bili okupljeni.

Brat Bili Pol je to shvatio kao znak da je Bog sa nama, i da će nam pomoći da donesemo odluku. Ubrzo nakon toga, potpisao je dozvolu za operaciju.

Beskrajni niz pozivalaca dan nakon tragedije izražavao je šok i zbunjenost. Čuli su se glasovi tako poznatih ljudi, kao što su Brat Oral Roberts, Brat Dimos Šakarijan i Brat Tomi Ozbourn.

Brat Oral je predložio da se pomolimo za Brata Branhama, brat Demos je primetio da je teško čak i zamisliti da se tako nešto dešava Božijem proroku. (Kako malo mi, smrtnici, razumemo suverenitet Božiji, Čiji putevi nisu naši putevi.)

Brat Tomi Ozborn mi je izrazio svoje duboko stanje očaja, ovim rečima: „Jer, to je Božiji prorok, ako ga On uzme sa scene, onda ništa osim suda ne ostaje za svet.”

Iz nepoznatog razloga, mnoge apsurdne glasine koje su stvorili ljudi, počele su da se šire svuda: Brat Branham je ustao iz kreveta i napustio bolnicu; Brat Branham se molio za Sestru Branham i ona je momentalno bila izlečena..

Iz tog razloga, i u nastojanju da pomognem koliko god mogu, ja sam, na zahtev Brata Bilija Pola, preuzeo te pozive umesto njega, pokušavajući da pomognem u širenju istinitih činjenica, kako su se razvijale.

Ali, jedno o čemu mogu da svedočim, jeste da je svih jedanaest ljudi, koji su bili na odeljenju intenzivne nege, otpušteno sa odeljenja, bez ijednog smrtnog slučaja. Svi pacijenti u ovom bloku, kada je Brat Branham tamo primljen, na kraju su pušteni iz bolnice, iako je jedan čovek bio u tako kritičnom stanju, da mu je srce stalo pet puta jedne noći. Ovo, možda, nekome ne znači mnogo, ali meni ukazuje da je pomazanje još uvek bilo kod proroka, i da su ljudi ubirali plodove od toga. Za ovo dajem Bogu slavu i hvalu.

Dežurao sam na prijemu od oko tri sata posle podne, do šest sati ujutru. To usamljeno bdenje, pružilo mi je divnu mogućnost da provedem mirne trenutke pored proroka, moleći se, plačući i vapeći Bogu za odgovor na tu tragediju. To su mi dozvolile medicinske sestre, kojima sam dao bombonjeru, a danju sam stajao napolju, da i drugi provedu te dragocene trenutke uz postelju našeg voljenog proroka.

Kao rezultat tih noćnih poseta, nisam imao priliku da dobijem bilo šta posebno, da dobijem bilo kakvu počast, ili da dobijem neke posebne reči od proroka. U stvari, on nikada nije razgovarao sa mnom, ali sam stalno pitao Boga šta će nam preostati, ako tog proroka ne bude.

Sa dolaskom 24. decembra, kada je bilo oko 4:30 ujutru, vrata čekaonice su se otvorila, ušla je medicinska sestra i rekla mi da je Brat Branham prestao da diše u 4:37 ujutro, i da ga je stavila na respirator. Sada je mašina disala za njega; Iz susedne sobe se čuo zvuk njenog rada. Još jedan korak na gore, ali sam verovao da će Bog dozvoliti da se ovo nastavi samo izvesno vreme, pre nego što Brat Branham bude izlečen.

Uprkos napornim danima, neprekidnih razgovora telefonom, postavljanja posebnog telefona, dobijanja dozvole za one koji su želeli da se mole za Brata Branhama (često se to dešavalo u kratkim jutarnjim satima, kada su dolazili u grad), moja vera nije bledela. Ako bi mi rekli da neće biti izlečen, odgovorio bih vam da vi čak ni ne znate o čemu pričate.

Bilo je to u petak, 24. decembra, u 17:49. Opet sam bio sam u čekaonici. Podigao sam pogled, kada je medicinska sestra otvorila vrata. Njeno lice nije moglo da sakrije gorku vest koju mi je donela, kada me je pitala da li mogu da uzmem „gospodina Branhama“.

„Već je šta...kraj?“ - Pitao sam.

Ona (ne usuđujući se da to kaže naglas) je potvrdno klimnula glavom. Bio sam miran, neobično miran, kao da me neka nevidljiva spoljna sila smiruje, kada sam izašao u predsoblje i spuštao se liftom u trpezariju, u kojoj je večerao Brat Bili Pol.

Malo je čudno, ali u vremenima tuge i intenzivnog ugnjetavanja, čak i beznačajne činjenice ostaju utisnute u čovekovom sećanju, sećam se da je Billi tamo sedeo i jeo čokoladnu pitu.

„Brate Bili“, rekao sam, „sestra mi je rekla da dr Hajns želi da te vidi.“ Dr Hajns je bio doktor za kosti Bratu Branhamu. Napravio je ortež lakta i butine brata Branhama, pokazujući nekima od nas u kakvom su užasnom stanju bile kosti, kada je Brat Branham doveden. Još uvek imam tu skicu.

„Ne podleže popravku“, tako je opisao povređene kosti. Međutim, u narednim danima, skicirao je dalje orteže i pokazivao nam kako su te iste kosti čudesno počele da se uklapaju jedna sa drugom. Nije rekao da je Brat Branham bio zdrav, ali je bio veoma začuđen i rekao je da mu je struktura kostiju „deset hiljada puta bolja nego kada je ušao u bolnicu“. Eto zbog čega se proširila glasina da su, navodno, sve prorokove polomljene kosti izlečene. Nešto natprirodno se zaista desilo, što čak ni specijalista za strukturu kostiju nije mogao da razume.

Bili me je zamolio da pođem sa njim kod dr Hajnsa. Kada smo ušli u kabinet za savetovanje, mogli smo da vidimo odeljenje intenzivne nege, gde je krevet Brata Branhama bio prekriven. U tom trenutku, Bili me je pogledao i rekao: „Peri, sve je završeno.“ Okrenuo sam se da sakrijem suze, a onda je ušao dr Hajns.

„Gospodine Branham“, rekao je dr Hajns, „veoma mi je žao što vam moram reći, ali u 16:49 vaš otac je preminuo.“ Bili je spustio glavu i tiho zaplakao. Okrenuvši se prema meni, rekao je tužno: „Peri, odvedi tatu kući.“

POSLEDNJI TRENUCI

...Ja sam vaskrsenje i život; ko veruje u Mene, čak i ako umre, oživeće.
Jevanđelje po Jovanu 11:25

Dok sam gledao telo našeg Brata Vilijama Branhama koje je ležalo u bolničkoj sobi, nisam mogao a da se ne setim snažnog, dinamičnog duha koji je vikao protiv Jezabele i denominacionih duhova zemlje. Sada to više nije bio prorok Božiji, to je bilo jadno, ranjeno i izmučeno telo koje nije imalo čak ni kosu na glavi, otklonjenu pre operacije.

Za vreme njegovog boravka u bolnici, smatrao sam nemogućim da se on neće oporaviti; čak i kada sam saznao da je umro, nisam mogao čak ni da shvatim tu činjenicu. Tako da sam i dalje očekivao da će on napustiti bolnicu.

Na zahtev Bilija Pola, izabrao sam pogrebnog direktora, ali zbog mog čvrstog uverenja da će prorok još uvek živeti, uputio sam ih da ne uklanjaju telo bez mog prisustva. Hteo sam da budem siguran da se neće dogoditi ništa takvo, o čemu ja ne bih znao.

U čekaonici, Brat Bili Pol me je zamolio da saopštim ostalima šta se dogodilo. Kada sam ja to radio, Bili je stajao i zamišljeno gledao kroz prozor. Zatim nas je pozvao da pogledamo neobičan nebeski prizor, gde su se na jednom mestu nalazili zalazeće sunce, mesec i večernja zvezda. Ova tri nebeska tela na zapadnom nebu, bila su toliko blizu jedno drugom, da sam mogao da ih pokrijem palcem ruke ispruženim ispred očiju.

Zvezda, mesec i sunce su sijali skoro jednakim sjajem. Ja nikada nisam video tako sjajnu zvezdu. Činilo se kao da iz nje izvire zruci svetlosti. On je rođen pod znakom, i ja sam, zajedno sa Bilijem Polom i mnogim drugima, svedok da, kada je ovaj Božiji prorok otišao iz ovog života, na nebu je bio znak.

Naša mala grupa stajala je u svojim razmišljanjima i zamišljeno pevala "Veruj, samo veruj." Bili je rekao da bi njegov tata voleo da tako bude.

Dok su reči nežno lebdele po sobi: "Veruj, samo veruj, Bogu je sve moguće", svako je imao svoje misli, i stalno se činilo da svi imaju isto osećanje, kao i Hristovi sledbenici koji stoje u podnožju krsta. I dalje su videli zemaljsku slavu koja, kako im se činilo, treba da okružuje njihovog Gospodara u Njegovom Carstvu na ovoj zemlji.

Iako nisu imali ni senku sumnje da je to njihov Mesija, bili su zbunjeni kada je zapretila smrt na krstu, a onda je to postala stvarnost.

Tako i mi, koji smo tog dana stajali tamo, nismo imali ni senke sumnje da je to Božiji prorok o kome se govori u Malahiji 4, koji je morao da dođe, kako Bog ne bi „porazio zemlju prokletstvom“. Isto tako, i mi smo bili zbunjeni smrću ovog Božijeg čoveka.

Braća su zatražila dozvolu da pogledaju prorokovo telo. Ukupno ih je bilo šezdeset, ali bolnička pravila su bila veoma stroga, i pustili su samo sedmoro ljudi. Na molbu Brata Bilija, izabrao sam sedmoro, od šezdeset; Okrenuo sam leđa i po sećanju nazvao sedam imena. Bili su to Brat Bler, Brat Evans i još petoro.

Dok je sedmorica prilazila prorokovom krevetu, jedan od njih, Brat Jorl Martin, je počeo govoriti o mestu u Pismu, gde je Ilija bio uznesen, gde se govorilo o ognjenim kolima koja su ga odnela. Bila je to veoma dirljiva scena, kada smo se mi uzeli za ruke i, stojeći oko kreveta, ponovo zapevali "Veruj, samo veruj."

Stigao je pogrebnik; telo su prekrili crvenom somotnom tkaninom i stavili na kolica, zatim ih otkotrljali u lift i dalje u kola hitne pomoći.. Tokom svog ovog kratkog putovanja, držao sam se što bliže prorokovoj glavi, očekujući da će mi svakog trenutka šapnuti: „Brate Grin, vodi me odavde!“

Brat Pol je obećao da će njegova majka odlučiti gde će njegov otac biti sahranjen, da li će to biti u Tusonu, ili Džefersonvilu. On se držao datog obećanja, tako da je izvršenje ove odluke čekalo dovoljno oporavljanje Sestre Branham od potresa mozga. Kada je to došlo, njena odluka je bila da preveze telo u Džefersonvil na sahranu.

Prvo me je začudila i šokirala vest da će telo biti balzamovano za transport po zemlji, ali onda sam se setio stiha, gde je Lazar bio umotan u pogrebnu odeću, kao i mesta gde je Isus balzamovan. Po Reči Božijoj, to im nije bila prepreka. Stoga sam se odlučno okrenuo pogrebnom direktoru i potpisao potrebna dokumenta za balzamovanje.

Nastavak zadivljujuće fuzije prorokovih kostiju, bila je poruka direktora pogreba o odličnom stanju krvotoka tela. Rekao mi je da je zbog toga tečnost dospevala u svaki delić njegovog tela. „Od svih ljudi nad kojima smo radili, on će se najbolje sačuvati“, bile su njegove reči.

Brat Bili Pol me je pozvao u svoju hotelsku sobu, ali pre nego što sam otišao, otišao sam ponovo i preduzeo mere predostrožnosti da čuvam prorokovo telo. Zamolio sam pogrebnika da ga smesti u posebnu prostoriju i zatvori vrata, sve vreme dok nisam bio tamo. Iskreno, mislio sam da Brat Branham neće biti tamo kada se vratim.

Nakon što sam Bratu Biliju Polu i Sestri Lojs dao pilulu za spavanje i uverio se da spavaju, ostavio sam ih kod Brata Bordersa, koji je spavao na sofi, i počeo da telefoniram sa vestima o smrti Brata Branhama. Dok sam ovo izveštavao Bratu Nevilu iz Džefersonvila, doputovao je Brat Vilard Kolins sa svojom porodicom, koji je iste večeri napustio Tuson. Oni su, naravno, bili neizmerno tužni, ali mi je bila velika uteha kada je Brat Kolins rekao: „Brate Grin, želim da ti kažem koliko te cenim za sve što si učinio za Brata Branhama.”

Nastavio je govoreći: „Brat Branham me je zamolio da pokrenem crkvu u Tusonu; ja sam ga izneverio, ali ti nisi. U Tusonu je morala postojati crkva, da bi Brat Branham imao mesto, gde bi njegova porodica mogla da se klanja i da bi on mogao da vrši Gospodnju večeru.

Došlo je vreme kada sam morao da letim sa telom proroka u Džefersonvil. Bilo mi je teško na duši da idem sam, pa je brat Kolins pristao da ide sa mnom na aerodrom. Kada smo stigli u pogrebno preduzeće, telo je ležalo u malom sivom kovčegu, poklopač je bio zatvoren, i oni su već počeli da ga pakuju. Smatrao sam da je važno imati svedoka da je prorokovo telo još uvek u kovčegu, pa sam zamolio da se otvori, kako bi Brat Kolins mogao da ga pogleda. Tako su i uradili.

Ova scena je zauvek ostala utisnuta u mom umu: telo Brata Branhama je bilo obučeno u belu odeću, liče mu je sijalo od ulja, iz njegovog liča je izbijao takav sjaj, da se činilo kao da je osvetljavao sobu. Jedino što mi je palo na pamet je - kako je Brat Branham opisao te ljude, koji su bili „izvan vela vremena“.

Nakon što su se putnici ukrčili i teret je bio utovaren, njegovo telo je poslednje utovareno u avion Trans World Erlajns. Zauzeo sam mesto što bliže prorokovom telu, koje se nalazilo u odeljenju za prtljag. Tako sam se često, kada sam ulazio u avion, molio da mi Bog daruje da imam siguran let, da me On uzme i iskoristi, i bezbedno odvede kući, mojoj porodici.

Ovaj put je bilo drugačije; rekao sam: „Gospode, ako želiš da uzmeš Svog proroka u ognjenoj lopti, kao što si Ti učinio Iliji, ja ću rado otići sa njim.“

Sleteli smo u Sent Luis, prorokovo telo i ja, čekajući odgovarajući avion za nastavak putovanja. Nikada nisam napuštao kovčeg, čak ni kada su ga kotrljali po ogromnom aerodromu do magacina. U tom magacinu, ponovo sam imao priliku da provedem šest sati budan, prislonivši uvo na kovčeg. Svakog trenutka sam očekivao da ću čuti proroka kako kaže: „Brate Grin, izvadi me odavde.”

U magacinu je bilo usamljeno i hladno, kroz glavu su mi prolazile misli, pitanja, još više pitanja... Šta sada?

I ponovo mi je u pomoć pritekla verna Reč: „Čak i ako mrtvi uskrсну, oni neće verovati.”

Uostalom, šta bih ja radio, da mi se on obrati? Da li bi mi neko poverovao, kada bi on vaskrsnuo? Da li bi mi Brat Bili Pol poverovao? A Brat Borders? Ili bi mene okrivili za nestanak tela?

U tom trenutku sam odlučio da pitam Gospoda da li mi On pokazuje da će on morati da vaskrsne sa svima, koji su umrli u Hristu. Zatim sam rekao: „Gospode, ne daj mu da ustane ovde gde sam samo ja. Sačekaj dok bude svedoka.”

Plašio sam se da mi ljudi neće verovati. I prema Reči, oni ne bi verovali, ako nisu bili predodređeni da veruju.

U Džefersonvilu nas je dočekala grupa ožalošćenih, među kojima je bio i gospodin Kut, blizak prijatelj Brata Branhama, koga je Bili Pol izabrao da bude direktor sahrane, a takođe i mrtvozornik, zadužen za slučaj smrti. Prisustvovao je i onaj čovek, čiji se glas čuje na snimcima sastanaka širom zemlje, koji je glasnim i zvučnim „Amin“ naglašavao prorokove reči. Njegova odanost i ljubav prema ovom Božijem čoveku, bili su bez premca među sledbenicima i vernicima njegove poruke.

Jednom, na sastanku u Šrivportu, povikao je: „Volimo te, proroče! I Brat Branham je pogledao dole i rekao: "Brate Ben, ja tebe volim takođe."

Tako je predani Ben Brajant doleteo avionom iz Amarila, prosto da bi bio prisutan dok su proroka vraćali u njegov rodni grad. Brat Ben je toliko poštovao telo svog proroka da je, kada je trebalo da pomogne da istovari kovčeg, skinuo šešir i ne nalazeći gde da ga stavi, jednostavno ga je bacio preko glave na zemlju. Video sam to; to je jedna od mnogih stvari koje su mi se toga dana urezale u pamćenje.

Sada se sećam kako je Brat Branham rekao o Bratu Benu: „Moj brat sedi ovde, sav od krhotina iz Drugog svetskog rata, koje muče njegove nerve. Ja ga volim. Pošto je on otišao u rat, nisam morao da idem tamo." Govoreći to, u prorokovom glasu se osetilo duboko duševno uzbuđenje.

Sveto pismo kaže: „Ako primaš proroka, u ime proroka, dobićeš proročku nagradu.”

U pogrebnom zavodu, ponovo sam hteo da budem siguran da se u kovčegu nalazi telo Brata Branhama, pa sam zamolio gospodina Kuta da mi ga otvori. Podigavši poklopac, ponovo se preda mnom ukazala ista nezaboravna slika: Brat Branham je ležao u skromnom kovčegu, u beloј odori, lice mu je sijalo. Ovaj kovčeg, koji je korišten za transport prorokovog tela, kasnije je zamenjen drugim, koji su izabrala rođena braća i sestre Brata Branhama. Taj preostali kovčeg, kako mi je gospodin Kut rekao, kasnije je upotrebljen za sahranu jednog siromašnog lica. Verujem da je siromah sahranjen u pomazanom kovčegu.

Umoran i rastrojen, uveče sam došao u hotelsku sobu, ali nisam mogao da zaspem. Setio sam se da je Brat Li Vejl bio u gradu; možda on zna odgovor.

Brat Branham je veoma pohvalno govorio o Bratu Vejlu, i čak je govorio da, ako želite da znate u šta on veruje, pitajte Brata Vejla. On štovi kao švetionik poruke Brata Branhama, bacajući švetlošt iz Svetog pišma.

Negde oko ponoći, štigao sam u šobu Brata Vejla i podigao ga iz kreveta. Zamolio sam ga da mi nekako pomogne da razumem.

„Ja ne razumem, baš kao i ti“, odgovorio je. Ponovio je vizije, uključujući i viziju šatora. „Ošim ako Bog nije šmanjio pošao“, rekao je, „on mora uštati.“

I ponovo sam ležao u hotelškoj šobi i razmišljao: „Gošpode, ako š već uzeo švog proroka ša šcene, i on je već izgovorio šve tajne, i šedeće što će še deštiti je vaškršenje onih koji šu ušnuli u Hrištu, onda želim da Ti zahvalim za šve privilegije koje šu mi date.“

Setio sam še vremena kada je Brat Branham prvi put pošetio Tabernakul Tušon. (Fotografija br. 22) Bila je nedelja, 21. novembra 1965. godine. Prethodne šubote me je zamolio za pet minuta da kašem ljudima koliko je on zahvalan što šada poštovi crkva u Tušonu.

Nikada neću zaboraviti šta je rekao te nedelje: „Zahvaljujem Bogu što je Brat Grin šedio vodštvo Svetog Duha.“ Pomišlio sam: „O, Bože! Da li sam to zašta uradio?“ Toliko sam bio u neznanju o vodštvu Svetog Duha u švom životu, da čak nišam ni znao da je to ono što je i bilo, ali bolje vodštvo še ne može naći.

Obuzela me je toplina blagošova, pri pomiši da sam učinio ono, što je tražio od mene. Kada me je zamolio da otvorim bogomolju, rekao je da sam to ne može učiniti, jer je obećao propovednicima punog jevanđelja u Tušonu, da neće otvarati crkvu. Međutim, ošim mene, molio je i drugu braću da obezbede meštito za bogošluženje. Svaki put kada bi pronašli zgradu, dolazili bi i pitali ga da li bi to bila odgovarajuća lokacija.

Na njihovo čuđenje, šve predloge je prihvatao veoma hladno, kao da nije bio zadovoljan njima. Nišu razumeli da je to zato, što je bio veoma pošten u držanju švoje reči šlugama ovog grada.

Međutim, našamo je naštavio da me pita kada ću doći i otvoriti crkvu, kada ću ponovo doći da propovedam. „Da nemaš dobru crkvu u Tekšahu, došao bi i ošnovao je ovde“, rekao mi je.

Sa štrahopoštovanjem sam še šećao toga dana, 21. novembra, kada je on prvi put štajao za propovedaonicom u Tabernakulu u Tušonu i rekao: „Želim da znate: ovo je moja crkva.“

Rekao je: "Ako, kada Gošpod dođe, a ovde oštanu šamo dvoje, budite jedan od njih."

U to vreme, to mi je ulilo nadu da će naš njegove reči šve privući da zajedno šlužimo u ljubavi i miru, u jedinštvu i interakciji.

Te ušamljene, bešane božične noći, ležao u švom krevetu, prebirajući događaje iz pošednjih nekoliko mešeci, činilo še kao da šu neki događaji, koji šu še izdvajali od švih oštalih, počeli da dobijaju neko značenje. Prvo, bio sam veoma zadovoljan što sam, bez ikakve zadnje miši, šedio volju Božiju, kako je švedočio Njegov prorok, i ošnovao crkvu u gradu Tušonu.

U mišima mi še probudilo šećanje da je štajao preko puta ulice, išpred zgrade koja je kašnije poštala tabernakul, i gledao kako parada prolazi. To je bio trenutak kada je

orkestar prestao da svira i, došavši do ove zgrade, iznenada počeo da svira melodiju "Hristovi Ratnici, napred."

Setio sam se nedelje, 21. novembra, kada je izgovorio te lepe reči o tome šta sam uradio i kada sam ga zamolio da me rukopoloži. Dok sam se sagnuo pred njim, u njegove reči, koje se čuju na snimku, otkrivaju da mu je Bog pokazao zgradu tabernakula i pre, nego što sam je iznajmio. Veran svojoj reči, on mi nije to rekao; dozvolio je da me Bog tu dovede.

Dok sam ležao na svom krevetu, pala mi je na pamet druga zapanjujuća misao: ja sam poslednji sveštenik koga je rukopoložio.

Te noći, kao i inače, razmišljajući, misli su mi odlutale do novembarske službe Dana zahvalnosti, u Šrivportu, i dirljivih sećanja na propoved "Na krilima snežnobelog goluba." Njegov glas je ponovo zazvonio u mojim ušima, dok sam se sećao njegove poruke o golubu, koji vodi orla. To je bio znak odozgo.

Moja mala sestra Barbara se pojavila pred njim u molitvenom redu, te večeri. Bila je peta po redu. Prorok je, okrenuvši leđa prvim petoro ljudi, radio sa svakim od njih, kako mu je Gospod pokazivao: moćna manifestacija tog poslednjeg svojstva, koja prethodi Dolasku Gospodnjem.

Kada mu je Barbara, koja je patila od migrene, prišla, rekao je: „Evo mlade žene, koju ne poznajem. (Ja sam u tom trenutku bio u crkvenoj kancelariji i upravljao telefonskom komunikacijom sa dvadeset osam crkava, povezanih širom zemlje.)

„Sačekajte malo“, nastavio je, „rekao sam da je ne poznajem, ali poznajem onoga, kojeg ona zna. Brat Peri Grin, u viziji, stoji tačno ispred mene. Ovo je njegova sestra." Prisustvovao sam sastancima Brata Branhama od 1950. godine, i uvek sam se nalazio negde pozadi, ali u svom umu sam tražio od Gospoda da prorok javno vidi viziju o meni.

Te mračne božićne večeri, pala mi je treća moćna misao: To je bila poslednja vizija koju je Brat Branham imao javno.

Te večeri, moje misli su se nastavljale dalje i dalje, nosile su me ka onim sastancima, kojima sam prisustvovao, nakon sastanaka u Šrviportu. Te poslednje, velike, neponovljive poruke, bile su izrečene na zaključnom, vihornom putovanju po Zapadu, završavajući poruku Nevesti.

Grad Juma u Arizoni, čuo je tajnu uzimanja Neveste u Uznesenje, u propovedi "Uznesenje". Zatim su, kao u stakato stilu, u Kaliforniji, 5. 6. i 7. decembra, izgovorene proročke propovedi: "To, što će biti", "Savremeni događaji razjašnjeni proročanstvom", i "Rukovodstvo," u gradovima Raelto, San - Bernardino i Uvest Kovin.

Vozeći se iz Kovina u Tuson, primetio je bliskim prijateljima, koji su putovali u kolima sa njim: „Pa, jednom, možda, mene više neću biti ovde. Kada čujete za ovo, jedite nedopečen biftek i sećajte me se." Osnova za ovu izjavu su bile reči njegovog brata Hauarda, kada su zajedno putovali. „Bile“, rekao je, „nakon što mene ne bude, kada budeš jeo nedopečen biftek, seti me se“.

Sa nostalgijom sam se sećao onih vremena, kada smo Brat Branham i ja bili na putu i on mi je govorio: „Hajde da stanemo i pojedemo nedopečen biftek i setimo se Hauarda.“ Sada, svaki put kada pojedem nedopečeni biftek, ne mogu a da se ne setim Brata Branhama, kako je voleo stoku, krave, zapad, kako je u njegovom srcu, odanom pustinji i divljini, uvek postojala čežnja za tim .

Kada je on toga dana putovao sa svojim prijateljima iz Kovina, ponovio je onu izreku, koju mi je rekao u avgustu iste godine: „Toliko mnogo ljudi čeka šator, ali se ja pitam da li oni čekaju Uznesenje, ili čekaju šator?“

U nedelju, 12. decembra, Brat Branham nije došao na jutarnju službu u tabernakul, jer je imao neke sastanke. Jedan od njih je bio sa Bratom Vejlom, koji je upravo završio uređivanje knjige “Izlaganje sedam crkvenih doba.” Bio je neizmerno srećan što je sada dostupna narodu.

U svom razgovoru sa prorokom, toga jutra, Brat Vejl je rekao: „Brate Branhame, ima ljudi koji kažu da ti i jesi Sam Sin Čovečiji“.

Prorok je odgovorio da je o tome često govorio na traci: „Li“, rekao je, „ja nisam Sam Sin Čovečiji. Ja sam samo jedan od sinova čovečijih. Sin Čovečiji je prorok. Prorok su usta Božija; tako da moram da govorim u prvom licu, ali to nisam ja, to je On.“

Toga jutra, nakon sastanka, Brat Branham je ručao u restoranu “Fjor kafeterija”, moja porodica i ja smo, takođe, bili tamo. Dok smo stajali kod kase, da platimo račune, rekao mi je: „Bili kaže da večeras imamo večeru Gospodnju u crkvi.“Odgovorio sam da je tako, i on je rekao: „Doći ću i ja, hoću da ti pomognem.“

„Brate Branhame“, ponudio sam, „rado ću vam ustupiti svoju službu.“

„Ne“, rekao je, „ti si pastor. Ti nastavi, kao i uvek, i pripremi poruku, a ja ću za tebe prirediti večeru Gospodnju.“

Pitao je za vino i hleb i da li imamo poslužavnik sa čašicama, i ja sam odgovorio da sam ga kupio. „To je dobro“, rekao je, „ali, znaš, ja više volim šolju.“ (On je to zaista rekao, i ja ću za to odgovarati u Danu Suda.)

„Brate Branhame“, rekao sam, „u Džefersonvilu ste koristili poslužavnik sa čašicama.“

„To je bilo zbog ljudi“, rekao je. „Na samom početku smo koristili šolju, onda su svi počeli da se plaše da će neko od nekoga dobiti tuberkulozu ili nešto drugo, tako da sam dozvolio da se koristi poslužavnik sa čašicama. Nije to ništa, ali, znaš, Gospod i Njegovi učenici su koristili šolju.“ Tu sam odlučio da ću koristiti šolju, ali u to vreme je nisam imao. Da sam tada znao to, što sam naučio u tom trenutku, kupio bih šolju.

Prisećao sam se kako je ušao te večeri, seo među sakupljenima, a zatim ustao da prođe na platformu. Nisam tražio od njega da ide napred, za šta su me neki kritikovali, ali sam imao razlog. On me je naučio da budem takva osoba, da sam mogu da ulivam poverenje onima, koji su dolazili na bogoslužjenje u tabernakul.

Znao je da sam ga uvek pozivao, ali je znao i da nisam postizao uspeh na račun njegove slave. Da sam insistirao na tome da, svaki put kada dođe, izađe za govornicu, ne bih se razlikovao od grupe preduzetnika, koji su ga koristili da privuku masu ljudi. To je snimljeno na traci, i na Nebesima, kao što sam rekao, Brat Branham ne bi mogao čak ni da propoveda u Tabernakulu onoliko, koliko sam želeo, ali, u isto

vreme, moja duboka želja je bila da imam mesto za njega, gde može da dođe na službu i da se ne oseća obaveznim da uzme sve u svoje ruke. To je trebalo da postane mesto za bogoslužjenje, gde bi mogao da dođe i da se moli sa ostalim ljudima, da ima drugarske odnose, da se kreće među njima i da se druži, što je i on i činio. Bio je zadovoljan što je to tako.

Iste nedelje, u sredu uveče, otvorio sam službu, tako što sam pozvao okupljenu braću da svedoče, i, na opšte iznenađenje, Brat Branham je prvi ustao.

„Brate Peri“, rekao je jednostavno, „želim da iskoristim svaku priliku, da izrazim Gospodu zahvalnost“

U nedelju uveče, 12. decembra, propovedao sam poruku pod nazivom “Bog nikada ne kasni.” I danas me hvata uzbuđenje, kada se setim kako sam u svojoj propovedi govorio o tome kako je Simeon držao Isusa, da je „čovjek držao Boga, Emanuila u rukama“, i prorok Božiji, sedeći na platformi iza mene, rekao je na ovom jasno „amin“. Takvo iskustvo se ne zaboravlja. Kao i brat Ben, na isti način je podržavao propovednika; i nikada nisam kritikovao Brata Bena zbog toga. Ovo je prirodan i biblijski način izražavanja saglasnosti.

Dok sam ležao tamo, sećao sam se koliko sam bio uzbuđen kada sam od Bilija Pola saznao za niz beleški, koje je njegov otac nameravao da upotrebi u Džefersonvilu, u propovedi koju će propovedati 26. decembra: “Sin nam se daje, Dete nam se rodi.” Bio sam oduševljen što su u njegovim beleškama bile reči koje sam ja koristio: „Čovjek je u svojim rukama držao Emanuela, Boga“.

Ja ne znam da li je napravio te beleške pre ili posle moje propovedi, ali, u svakom slučaju, bio sam uzbuđen time, što sam to već rekao. Ako je to bilo pre moje propovedi, možda je zato tako glasno rekao „Amin“. Ili je, možda, uzeo beleške posle moje propovedi, pripremajući se za propoved koju je trebalo da drži 26. decembra.

Sećao sam se kako je on planirao da dođem i uspostavim telefonsku vezu, da bi ljudi mogli da čuju njegovu božićnu poruku, za dan posle Božića.

I njegove kobne reči: „Istovremeno ćeš moći da vratiš nazad ovaj auto, u kome ću ja ići tamo. Brat Velč Evans ga je nedavno pregledao i popravio sve sitnice, a Brat Hikerson ga je pogledao, kada sam ja poslednji put bio u Džefersonvilu. Brate Grin, tebi će pripasti divan auto.“ Prorokov glas, koji je opisivao automobil koji ga je odveo samo do Teksasa, na putu za Džefersonvil, ponovo je odjeknuo u mojim mislima.

Isto nedeljno veče, 12. decembra, održao je propoved pod nazivom “Pričešće”, koja je kasnije postala prva knjiga u prvoj seriji knjiga, pod nazivom “Izgovorena reč.” Nikada nisam čuo da je neko verovao u „duhovno zajedništvo,“ dok ga nisam čuo kako je vrlo jasno objasnio te večeri, da su neki verovali u to, iako su, takođe, tvrdili da ga priznaju za Božijeg proroka. Nije ostavio nikakvu sumnju, da je takvo učenje suprotno Reči.

Pokazao je da mi bespogovorno moramo vršiti ova tri obreda: krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista potapanjem u vodu, uzimanje večere Gospodnje od beskrvasnih hlebova i vina, i pranje nogu. Rekao je da je pogrešno to raditi, smrt, a ne raditi to, takođe je smrt.

Tek kasnije sam saznao šta sam uradio, izabравši te večeri nekoliko ljudi, da pomognu u podeli Večere Gospodnje, jer su to bili ljudi koji su verovali u duhovno zajedništvo i nikada ga u životu nisu primili. Eto šta znači „dovesti nekoga u tešku poziciju“, i ja sam to nesvesno uradio.

Prvo su oni čuli proroka Božijeg kako stoji i to propoveda, zatim ih je pastor pozvao da dođu i to urade -eto, takva je situacija. Posle toga, Brat Branham mi je dao hleb i vino. Onda je došao red na njega, i dobro se sećam kada je pružio ruku i uzeo čašicu sa sredine poslužavnika, okrenuo se prema ostalima, i rekao: „Neću više piti plodove vinove loze do toga dana, kada uđem u carstvo Oca mojega“. Iako je citirao Isusove reči, on je takođe ispunio prototip svog života i službe.

Te božićne noći, dok sam ležao na svom krevetu, sinulo mi je četvrto shvatanje: bio sam poslednja osoba koja je primila Večeru Gospodnju iz ruku našeg brata.

Duga noć kontemplacije i traženja odgovora, došla je do kraja. Sledećeg dana, na zahtev Brata Nevila, nastupio sam pred skupštinom Branham Tabernakula u Džefersonvilu, prepričavajući im sve meni poznate događaje od prošle nedelje.

Meni je pripala čast da stojim na propovedaonici i ispričam tim ljudima detalje smrti ovog proroka, koga su trideset četiri godine nazivali pastorom.

Toga dana, na putu do aerodroma da dočekam Brata Bilija Pola, koji je dolazio sa svojom majkom, sestrama, Josifom, Bratom Bordersom i Bratom Džordžom Smitom, ponovo sam stao kod u pogrebnog preduzeća. Još pre nego što je poleteo iz Amarila, Brat Bili me je zamolio da sa sobom ponesem periku njegovog oca, da bih je stavio na glavu Brata Branhama, što je bilo prirodno, i moglo bi sakriti to mesto, gde je operacija na mozgu izvršena. Tako sam i uradio. Uložak je bio pričvršćen na mesto i izvršio sam poslednju proveru tela, pre nego što je Bili Pol stigao.

Kada su mi otvorili kovčeg, iznenadila me je činjenica da više nisam prepoznavao Brata Branhama. Sa perikom na glavi, izgledao je star oko trideset pet godina, a ne pedeset sedam. Izgledao mi je onako, kako je izgledao na fotografiji u Hjustonu, gde se pojavio venac svetlosti.

Izrazio sam zabrinutost gospodinu Kutu, rekavši da Brat Branham izgleda premlad i da se Bratu Biliju Polu to možda neće dopasti. „Njegova usta su suviše izražajna. Imao je tamniji ten, nego što ste ga vi napravili“, rekao sam gospodinu Kutu. Rekao je da će videti šta može da se uradi.

Stigao je Brat Bili Pol i svi koji su bili sa njim. Nakon što je njegova majka bezbedno stavljena u ruke dr Sema Ejdera, odmah smo otišli u pogrebno preduzeće. Kada smo zajedno pregledali telo, okrenuo se prema meni i skeptično rekao: „Šta ste to uradili sa mojim tatom?“

Bilo je to iskreno pitanje, koje je dolazilo iz srca punog gorčine, izražavajući uznemirenost i prekor zbog onoga što sam ja, kako je on mislio, uradio. (Kakav bi metež tek nastao, da sam došao u Džefersonvil sa praznim kovčegom! ... čak i da mrtvi vaskrsnu, neće poverovati.) Rekao sam Biliju, i gospodin Kut je bio svedok, da je telo njegovog oca takvo stiglo sa mnom iz Amarilla.

Sledećeg dana, telo je gledala majka Sestre Houp, gospođa Brumbah, ona se okrenula prema meni i kroz suze rekla: „Brate Grin, ovo je takav Bili... kakvog sam ga

poznavala... kada je oženio moju ćerku.” Tada sam shvatio da ne gledam u starijeg Brata Branhama, nego kao mladića. I mnogi su počeli da iznose razne pretpostavke.

Braća Nevil, Kolins, Džekson i Rudel, propovedali su na sahrani, održanoj 29. decembra. Vodio sam pevanje i čitao nekrolog. Došlo je toliko ljudi, da je crkva bila prepuna do jedanaest sati, iako je služba počinjala tek u jedan sat posle podne. Stotine su ostale da stoje napolju na parkingu. Bilo je potrebno više od sat vremena, da svi priđu pored kovčega.

Sestra Branham, koja je još uvek patila od potresa mozga, nije mogla da odluči da li će njen muž biti sahranjen u Džefersonvilu, ili Tusonu.

Stojeći pored kovčega svog oca, Brat Bili Pol je ponovio reči, koje sam čuo da je izgovorio u Amarilu: „Gospod mi je pomogao da ovo preživim, ali ja nikako neću biti taj čovek, koji će ga predati zemlji. Nežno sam uhvatio ožalošćenog sina za ramena i okrenuo ga. Brat Borders ga je zagrlio rukom i izveo napolje.

Bili me je ranije zamolio da se uverim da je perika uklonjena, pre nego što se zatvori poklopac kovčega. Kao zaključni korak, zamolio sam gospodina Kuta da skine periku. Kada je to urađeno, pažljivo sam pokrio telo Brata Branhama, posebnom tkaninom, poklopac je bio zatvoren, i moje oči su bile poslednje, koje su videle ostatke Božijeg proroka.

Gospodin Kut je zaključao kovčeg i stavio ga u privatni trezor, na poslednjem spratu svoje pogrebne kuće, da sačeka odluku Sestre Branham.

Eto pravih činjenica o tome šta se dogodilo. Svetom su se proširile glasine da je stavljen pod duboko zamrzavanje u vrednosti od petnaest hiljada dolara, u iščekivanju njegovog vaskrsenja, iako se ništa slično nije dogodilo. (Čak i nakon njegove smrti, bilo je onih koji su svim podmuklim sredstvima pokušali da obeščaste Brata Branhama, njegovu porodicu i njegove verne sledbenike.)

U četiri sata po podne, izašavši napolje posle službe, mnogi ljudi su počeli da primećuju neobičnu boju i krugove oko sunca. Otac me je uputio da obratim pažnju na tu neobičnu pojavu, a zatim je otišao da pozovem sestre u Teksas, da vidi da li se tamo dešava ista pojava. Zvao je Kaliforniju i druga mesta. Odasvud je stigao isti odgovor: svuda su videli potpuno isti fenomen. Pod znakom je umro, pod znakom je rođen, i za vreme njegovog parastosa bio je znak na nebu.

Mediji su započeli potragu za pričom vrednom vesti o smrti Brata Branhama. Na sreću, obavešten sam da je u šest sati uveče jedna televizijska stanica trebalo da obavesti gledaoce da su sledbenici pokojnog Vilijama Branhama, u iščekivanju njegovog vaskrsenja, stavili njegovo telo u trezor, umesto da ga sahrane.

Kontaktirao sam Brata Bilija Pola i saopštio uznemirujuću vest o predstojećem emitovanju i on me je zamolio da ga zaustavim, ako mogu.

Nemajući pojma o kojoj TV stanici je reč, počeo sam da zovem sve, i konačno došao do pravog direktora vesti, bukvalno dva minuta pre emitovanja programa. Brzo sam mu rekao prave činjenice slučaja, objašnjavajući da je odlaganje sahrane rezultat povrede Sestre Branham. Rekao sam mu da nemamo nikakve veze sa ovom pričom o zamrzavanju. Čovek je izrazio zahvalnost što sam ga nazvao i rekao: „Propovedniče

Grin, cenim što ste mi to rekli. Bilo bi mi veoma neprijatno da izazovem takvu osudu na porodicu.”

Završilo se to time, da je tek 11. aprila, 1966. godine, nakon oporavka Sestre Branham, prorok konačno sahranjen.

Počevši od rođendana Brata Branhama, 6. aprila 1966, Brat Bili Pol je održao specijalne službe u Džefersonvilu, na kojima je pustio sedam kaseti koje je prorok propovedao, ali nije dozvolio da se distribuju. Na ovom sastanku, počele su da se šire glasine da će Brat Branham tajno ustati iz mrtvih.

Jedne večeri, dok sam bio u svojoj kancelariji i pomagao Biliju Polu, zazvonio je telefon. Bio je dan pred Uskrs. - Glas sa druge strane, grubo me je upitao:

"Ko to govori?" - zahtevao je.

„Peri Grin“, odgovorio sam.

Napisao je moje ime i pitao da li je to uradio ispravno. Ispravio sam ga, misleći da je to neko koga dobro poznajem, da se samo poigrava, kao da ne zna ovo neobično pisanje moga imena.

Pitao me je da li držimo specijalne službe. Odgovorio sam da je tako.

Postepeno sam počeo da shvatam da to nije porodični prijatelj. Na kraju sam pitao s kim razgovaram.

„Ovde je gospodin Braun iz Junajted Press Internejšnl, iz Luisvila“, odgovorio je, a zatim oštro upitao: „ Pa, vi očekujete da će Vilijam Branham vaskrsnuti na Uskrsnje jutro, zar ne?“

Malo me je zaprepastila direktnost njegovog pitanja, ali sam uspeo da dođem do opreznog odgovora: „Pa, gospodine, možda neko i veruje. Koje ste vi vere?“

„Baptist“, stigao je odgovor.

„Zar ne verujete u vaskrsenje? - parirao sam. „Zar ne verujete u Drugi dolazak Gospodnji?“

„Verujem“, priznao je.

„Pa, mi, takođe, verujemo“, rekao sam.

Njegovo sledeće pitanje je bilo osmišljeno da me uhvati sopstvenim rečima:

„Smatrate li da bi se to moglo dogoditi sutra ujutru?“

„Gospodine“, rekao sam iskreno, „ne bih se nimalo iznenadio da se to desi.“

To je bilo ono, što mu je trebalo. Imao je dovoljno informacija, da izvrne moje reči.

Sledećeg dana, Junajted Press-Internejšl je širom sveta o meni saopštio sledeće:

„Propovednik Peri Grin, pastor Tabernakla Tusona od četiri stotine članova, rekao je: 'Neki od sledbenika pokojnog Vilijama Branhama veruju da će on ustati na Uskrsnje nedeljno jutro, od mrtvih, a što se mene tiče, neću se iznenaditi ako se to desi.“

U Tusonu su radnici Junajted presa uzeli imenik grada i pronašli ime Peri Grin, kao i adresu Tabernakla Tusona, Centralne crkve skupštine Božije, na adresi Rajntstaun Roud, 560 S. Stoun (jer je tako ona tamo navedena). Na taj način, njihovo lokalno obaveštenje o meni je govorilo kao o propovedniku Skupštine Božije.

Neki ljudi koji su pratili poruku Brata Branhama u Tusonu, pročitali su članak i bili su veoma uznemireni. Telefonom su mi upućene hitne reči, da „držim jezik za zubima“.

U Džefersonvilu je imalo isti efekat. Lideri pratilaca poruke su mi prišli i jasno stavili do znanja da nije moje bilo da razgovaram sa novinarima i da će, ako se nešto kaže, to biti „objavljeno zvanično“.

Nepotrebno je reći da sam imao užasan osećaj, jer sam izjavio klevetu na Sestru Branham i njenu decu, kao i na život i službu Brata Branhama; naravno da sam znao da ne veruju u tako nešto.

Toga dana sam rekao Sestri Branham da bih radije bio pokopan u laboravu, nego da izjavim bilo kakvu klevetu, tugu ili nemir njenoj porodici.

Njene ljubavne reči su me ohrabrine: „Brate Grin, verujem ti.“

Naravno, sledećeg dana su novine smatrale da je potrebno da ovo isteraju do kraja.

„On ne vaskrsava“, bio je njihov glupi i samopodovoljni nastavak originalne priče.

Isti reporter, tražeći komentare, pokušao je da me potrova, ali me nije bilo.

Brat Harold MekKlintok se javio na telefon i odbio da daje bilo kakve informacije. Potrova je Brata Bilija, koji mu je rekao da niko nije ništa slično učio. Na osnovu ovoga, reporter je pokušao da stvori polemiku između mene i Brata Bilija Pola, kako bi stvorio još više novinskog materijala, ali je jeftin pokušaj propao.

Članak je bio pun opakih i izmišljenih laži. Tamo je, čak, pisalo da sam doveo sedam stotina ljudi na groblje, da se Vilijam Branham podigne između mrtvih. Moji prijatelji širom sveta, nakon što su pročitali taj članak, odmahivali su glavom i govorili: „Peri Grin je poludeo!“

Ali istina je u tome, da u utorak, kada sam otputovao iz Džefersonvila na sad u Tuson, ja nisam, čak, ni znao da će Brat Branham biti sahranjen sledećeg ponedeljka. Niko to nije znao, sve dok Sestra Branham nije stigla i donela odluku.

Isti ljudi, koji su mi dolazili u Džefersonvilu i govorili mi da „držim jezik za zubima,“ nisu se puno bolje snašli u svojim razgovorima sa novinarima.

Pitali su ih šta misle o Bratu Branhamu. Novinari su lako iskrivljavali njihove istinite odgovore.

Govorili su: „Pa, on je bio više od proroka.“Njihove reči su predstavljene na takav način, da oni nisu verovali da će Vilijam Branham uopšte ustati između mrtvih.

Tada sam im ja postavio pitanje da li oni veruju u to, ili ne. Konačno, posle izvesnog iskustva sa jeftinom novinarkom, i sami su shvatili da su moje reči iskrivljene, na isti način kao i njihove.

Nisam rekao šta je taj reporter napisao u novinama. Ali hoću da kažem sledeće: ja sam bio poslednji propovednik, kojeg je ovaj Božiji prorok rukopoložio, smatram to velikom čašću.

Bio sam poslednji čovek kojega je video u viziji, u javnosti.

Bio sam poslednji propovednik, čiju je propoved on čuo; i osećao sam se kao Timotej, koji propoveda u Pavlovom prisustvu, ili kao jedan od učenika u prisustvu Isusa. To nije bilo lako, ali on me je namolio da to uradim, i hvala Bogu što sam imao hrabrosti da to uradim.

Imao sam čast da budem poslednji kome je on služio Večeru Gospodnju, i poslednji koji ju je njemu služio.

Ja sam bio prva osoba, koja je stigla na mesto nesreće, osim onih koji su već bili tamo kada se dogodila.

Bio sam prva osoba, koja je videla auto.

Bio sam prvi, koji je video da se osvestio, kada sam mu rekao za znak na mesecu.

Bio sam prvi vernik, koji je saznao da je napustio ovaj život.

Bio sam prvi vernik, koji je video njegovo telo.

Bio sam prvi vernik, koji ga je video u beloj odeći.

Imao sam čast i odgovornost da putujem sa njegovim ostacima na putu kući.

Pošto Božić nije rođendan Gospoda Isusa Hrista, Božić mi vraća potpuno drugačija sećanja. Iako je, prema svetskom konceptu, naš Brat „preminuo“, i dalje sam osećao pomazano prisustvo kod njega.

Kao što sam već rekao, moje oči su poslednje videle njegove zemne ostatke, ali ja verujem da ću biti jedan od prvih koji će videti njegovo vaskrslo telo, kada mrtvi u Hristu vaskrsnu.

PRATEĆI ČOVEKA

Lično verujem da je Gospod učinio divne stvari među nama, ali neki, zbog svog nerazumevanja, sve dovode pod sumnju. Nema ništa loše u samim pitanjima, ako se postavljaju s pravim stavom, ali Sveto pismo kaže da „zbog njihovih pitanja i sumnji, Isus nije učinio mnoga čuda u Nazaretu“. zato što, kada se Isus vratio u Nazaret, počeli su da govore: „Zar Ga ne poznajemo? Nije li On odrastao ovde, i zar mi ne poznajemo Njegovog oca? Nije li to stolarov sin?"

Stoga, pošto su počeli da gledaju sa telesne strane, i videli Ga samo kao čoveka, On je među njima učinio malo čuda.

Duhovi su nevidljivi. „Mi se ne borimo protiv krvi i mesa, nego protiv vlasti i poglavarstva“, govori se u Svetom pismu. Tako i danas: ljudi, koji nemaju duhovnog otkrivenja o delima Božijim preko Njegovog proroka, zadavaće pitanja i čuditi se zašto sledimo čoveka. Telesni um, prirodni um čoveka, uvek je neprijateljski raspoložen prema Bogu.

Izgleda mi da ljudi imaju četiri glavna pitanja o Vilijamu Branhamu, koja im ne daju mira. Ona su:

Zašto pratite čoveka?

Zašto dajete toliko hvale i slave jednom čoveku?

Zašto toliko verujete tim trakama?

Šta je sa greškama, netačnostima i protivrečnostima koje je napravio Brat Branham?

Na ova pitanja ću odgovoriti istim redosledom.

Ako mene neko pita zašto pratim čoveka, odgovoriću mu pitanjem: Da su živeli u dane Isusa Hrista, u vreme kada niko nije znao ko je On bio, šta bi oni radili kada bi Isus prošao pored njih i rekao: „Sledi me“. Ali, vi ćete reći: „Pa to je bio Emanuel, Sin Božiji. Tačno, ali koliko je ljudi to znalo, kada je On govorio te reči?

Očigledno je bilo nečeg posebnog u tom Čoveku, neka vrsta magnetske privlačnosti koja ih je navela da Ga slede, iako to nisu mogli čak ni sami sebi da objasne. Ali, oni su Ga sledili, i učenici su bili veoma kritikovani, zato što su sledili Čoveka. Zato što je On bio Čovek, u kome je Bog obitavao.

U 1. Korinćanima, 11:1 Pavle je rekao: „Sledite me, kao što ja sledim Hrista“[Sinod. prev.: „Budite imitatori“ - Prev.]. Da li je bilo ko, od Hrišćana tih dana, mogao reći da je slediti Pavla bilo pogrešno? Malo je verovatno, samo ako su bili pravi Hrišćani i razumeli ko je bio Pavle.

Ali danas, iz nekog razloga, potpuno isti ljudi, čvrsto uvereni da su učenici ispravno postupili, što su sledili Hrista (iako su Ga tada poznavali samo kao Čoveka), i da su ljudi trebali da slede i Pavla, na osnovu neshvatljive logike, kažu da je pogrešno slediti Brata Branhama, slediti ga, kao što je on sledio Hrista.

Međutim, ti isti ljudi ubeđuju druge da ih slede. A ovi će, sa svoje strane, slediti jevanđelistu, propovednika ili rimskog Papu, prihvatajući reči čoveka i prateći ga.

Oni odbijaju da veruju u bilo šta, ako je to u suprotnosti sa onim što je taj čovek rekao, a ipak nas gledaju i optužuju nas da pogrešno sledimo Brata Branhama.

Drugi prate grupu ljudi u denominaciji, u kojoj se sve svodi i sudi na osnovu onoga, što njihova denominacija uči. U Mateju 24, Biblija kaže da, ako vam dođu i kažu: „Evo, ovde je Hristos ili tamo; ne verujte .”

Razmislite o ovome, Isus je sve ove stvari video na kraju, kao da su bile početak, i rekao je da će se iza zatvorenih vrata okupiti grupa ljudi i sačiniti veroispovesti i dogme, govoreći: „Evo Hrista.” Evo šta možete da verujete. Mi govorimo – a vi verujete. Sa vama će sve biti u redu, vi ćete dospeti na nebo.”

Ali, Reč tiho upozorava: „Ne verujte tome. Božija Reč jasno pokazuje, zašto to ne može biti od Boga, zato što uvek, kada se Bog obraća ljudima, On govori uvek samo jednom čoveku, a ne grupi ljudi, koji se sastaju iza zatvorenih vrata.

I to nije sve, taj čovek mora da bude celim svojim životom posebno spreman za to i da dođe u takav položaj, kada ne govori sam od sebe, nego „Tako govori Gospod“.

Neki nesrećnici tako greše, prateći samo svoje jadno otkrivenje, koje je puno mogućnosti greške, i zbog toga ne mogu da slede poruku Brata Branhama. U većini slučajeva, njihova otkrivenja nisu samo neutemeljena, nego protivreče Samojoj Reči Božijoj.

Na primer, Reč kaže: „Gospod, Bog naš, jedan je Bog“. Pa onda, kako neko može imati viziju o tri boga i očekivati da je ona proizašla od Boga? Kako može postojati otkrivenje o takozvanoj trojici, o kojoj se, čak, ni ne pominje u Bibliji, i biti od Boga? Ovo nije ništa drugo, do tradicija Rimokatoličke crkve, ista takva tradicija, kao i Božić.

Brat Branham je poučavao zašto Božić ne može biti rođendan Gospoda. Hristos se rodio u proleće, kada su pastiri bili na poljima. U decembru ih nema na poljima. Otkuda je ovo došlo, odakle je došla ta tradicija?

Za to je kriva Rimokatolička crkva. To je bilo samo zato, da pagane i Hrišćani zbliže na zajedničkoj osnovi.

Brat Branham to objašnjava u svojoj propovedi “Hrišćanstvo protiv paganizma.” U Hrišćanstvo je toliko je paganstva umešano, da ljudi više ne razlikuju jedno od drugog, jer su ih tome učili devetnaest vekova.

Da bi pagani prihvatili Isusa Hrista, kao Sina Božijeg, morali su da odrede datum Njegovog rođenja. Pošto su pagani već slavili 25. decembar, jedan od najkraćih dana u godini, kao rođendan svog boga sunca, govorili su: „bog sunca“ ili „sin Božiji“, kakva je u tome razlika?

Pasha (Uskrs, prev.) je još jedan primer toga, kako tradicije ljudi zamenjuju Reč Božiju. Ovo ime potiče od imena vavilonske boginje Ištar [na engleskom jeziku reč Pasha (Easter) zvuči kao „Ister“ - Prev.], čiji je legendarni magični zec polagao šarena jaja, predstavljajući pol i plodnost. Paganski koncept su spojili sa Hrišćanskim praznikom vaskrsenja Hrista, kako bi to bilo prihvatljivo paganima.

Pagani su obožavali bogove sunca, zemlje i meseca. Istinit koncept jednog Boga je morao da se kombinuje sa paganskim konceptom, tako da su iz titula Oca, Sina i Duha Svetoga, koje se pominju u Reči, razvili trojedinog Boga.

Ali, nisu mogli da nateraju Jevreje da to prihvate, jer Reč kaže da je „Gospod Bog jedan Bog“.

Elohim, uvek prisutni, samodovoljni Bog, objavljivao se kao Bog Otac u Ognjenom stubu, kao Bog Sin u Hristu i kao Bog Duh Sveti, kada Ga je Duh poslao u obliku ognjenih jezika. Taj isti Bog u tri službe, Gospod Bog naš. To nije doktrina Jediničara, to je ono što Biblija uči.

Neki kažu da postoji kontradikcija, i kažu da će radije raditi ono što je Isus rekao, nego ono što je Petar rekao. Kako je to glupo, jer, ako oni vade Dela 2:38 iz Biblije sa takvim uspehom, oni mogu da izvade i druge odlomke u koje ne veruju.

Pa, zašto ljudi veruju da je krštenje „u ime Oca, Sina i Svetoga Duha“ pravilno krštenje, i da je potpuno u skladu sa Isusovim učenjem? Zato što je Isus tako rekao?

Sam Isus je rekao da će se “oproštaj grehova propovedati u Moje ime” – u ime Gospoda Isusa Hrista.

Pa, koje je ime pod nebom, kojim se svi moraju spasiti? Ime Gospoda Isusa Hrista. Otac nije ime, to je titula. Ja sam otac svoje dece, muž svoje žene, sin svojih roditelja, ali ja sam jedna ličnost, i zovem se Peri Grin. Moje ime nije „otac“, nije „muž“, nije „sin“. Tako je i sa Spasiteljem ovoga sveta. I, najvažnije, tako mora biti i sa Nevestom! Ona mora nositi Njegovo Ime.

U knjizi Otkrivenja čitamo da je prvo delo u crkvama bilo, da su počele da se odriču Njegovog imena. Umesto imena, usvojili su titule, jer su Rimokatoličkoj crkvi bila neophodna tri boga, koji bi odgovarali verovanjima pagana. Ali, kada je Brat Branham to otkrio, i pokazao im u Svetom pismu, oni su to odbacili, sa rečima: „Naša denominacija to ne uči.“ Oni su spremniji da se oslone na verske dogme, lične snove i otkrivenja ili učenja drugih ljudi, nego na utvrđenu Reč Božiju, koju je doneo Njegov prorok, i koja je zapisana u Bibliji. Ali, ako vi mene pitate da li sledim nekog čoveka, odgovor će biti „da“, u meri u kojoj je taj čovek doneo Reč Božiju „Tako govori Gospod“.

Pitaju me da li smatram, da govorim o njemu previše.

Ne, ja govorim nedovoljno. Shvatate, ja ne slavim telo Brata Branhama, ja slavim Boga u njemu.

U Galatima 1:24, Pavle kaže da, kada su ljudi videli sva dela, koja je Bog učinio kroz njega: „Proslaviše Boga u meni“ [Sinod. prev.: „I proslavljaše Boga za mene“. - Transl.].

Šta znači proslavljati Boga?

Reč „slava“ znači veliku čast, pohvalu ili počasti onom čoveku, koji je postigao nešto važno ili vredno truda. I, bez ikakvih opravdanja, kažem vam da je, preko Brata Branhama, Bog učinio sa mnom jednu od najvažnijih i najvrednijih stvari. On je skinuo veo slepila (ljudskih tradicija) sa mojih očiju, i otkrio mi Sebe, da bih ja svojim očima mogao da vidim i gledam divno viđenje Božije.

Proslavljati znači učiniti proslavljenim, odavati slavu, uzdizati, poštovati, govoriti o tome uzvišenije, lepše, važnije, nego što to zapravo može biti.

Znam da u 1. Korinćanima, 10:31, Biblija kaže: „Šta god činite, činite na slavu Božiju“, i u 1. Korinćanima 1:31: „Ko se hvali, neka se hvali Gospodom.“

Ali, hoću da vam kažem da je za mene Bog Njegova Reč. „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog... i Reč postade telo i nastani se među nama.“

Kako se njegovo otkrivenje produbljivalo, Jovan je Boga video na tri različita načina: prvo kao Čoveka, zatim kao Reč, a zatim kao Svetlost.

Neki kažu da previše preuveličavamo ono što se dogodilo. Ako je to od Boga, onda nikako! Čoveka možete previsoko veličati, ali Boga nikada ne možete veličati previše. Prosto je nemoguće da čovek previše veliča Boga.

Ako je Bog nešto rekao, pa ispoljio, ispunivši to, ja se ni malo ne plašim da to proslavljam. Ako je to došlo preko čoveka po imenu Vilijam Branham, proslavljaću Boga u njemu. Neću da se izvinjavam zbog toga, samo mi je drago što to vidim, i žao mi je onih, koji ne vide.

Ponekad se pitam zašto mi je Bog dozvolio da to vidim, ali, dogodilo se tako, jer je sve bilo unapred određeno.

Pogledajte kako je bilo u danima Izraela, kada se Mojsije pojavio u areni. Mnogi Izraelci su bili mnogo poznatiji od Mojsija, ali Bog je izabrao Mojsija da bude taj čovek.

Danas niko ne izražava nezadovoljstvo, kada se proslavlja ime Mojsijevo; svi znaju da to nije učinio Mojsije, nego Bog u Mojsiju.

Sinovi Izrailjevi do danas jako vole ime Mojsije, jer je on bio čovek poslat od Boga u njegovo vreme.

Danas se ništa nije promenilo.

Bog je rekao da će On poslati čoveka u duhu Ilijinom, koji će ispraviti i obnoviti sve, što je skrenulo u zabludu; Bog je upravo to uradio, poslavši ga u liku Vilijama Mariona Branhama, i ja slavim Boga u njemu.

Ljudi pitaju za naše poverenje u kasete.

Ljudi dolaze u Tabernakul Tuson, sedaju na klupe i spremaju se da čuju propoved. Ja često stavljam kasetofon na propovedaonicu, obično ljudi imaju tu propoved u rukama, koju je štampala Izdavačka kuća “Izrečena Reč”, i Brat Branham propoveda sa trake. Neki ljudi to ne odobravaju, jer kažu da je taj čovek umro, da ga više nema. Pa šta, i Pavle je umro, njega takođe više nema, ali je doneo i još uvek nosi Reč Božiju.

Možda je nekima ova izjava zvučala alarmantno.

Čujem pitanje: „Čekaj malo, hoćeš da kažeš da su te trake Reč Božija?“ Da, to je ono što kažem, ali ljudi ne razumeju zašto to govorim. Svakodnevno propovednici i jevanđelisti objavljuju štampane materijale, za koje tvrde da su Reč Božija, ali se oni, koji nam postavljaju to pitanje, na tome ne zaustavljaju.

Šta je Reč Božija? Biblija?

Zašto se zove Biblija? Zašto se zove Sveto pismo? Zato što je ona prvobitno napisano rukom, eto zašto. Ali, danas je reč „Sveto pismo“ postala sinonim za reč „Biblija“.

Kada mi priznajemo da je neka izjava u skladu sa Svetim pismom, mislimo da se slaže sa Rečju Božijom.

Reč „Biblija“ potiče od grčke reči „biblika“, što znači „zbirka spisa“.

„Biblio“ znači „mala knjiga“.

„Biblos“ znači „papirus“ ili „svitak“.

Ali, sama knjiga Hrišćanstva, koju mi nazivamo Biblijom, je zbirka, kako Starog, tako i Novog zaveta.

Rimokatolici imaju svoje ime za svoju knjigu, koja uključuje i druge knjige, i to zovu Svetim pismom.

Jevreji priznaju Stari zavet, Toru, kao Sveto pismo.

Muslimani priznaju Kuran.

Mormoni imaju svoju knjigu. Ali svi to zovu Sveto pismo. To je njihova Biblija.

Mene čudi to, da me ljudi, ponekad, pitaju iz koje knjige je Brat Branham dobio ovu ili onu ideju. (Kao da je od toga postajalo nepogrešivo ono što je napisano u knjizi.) Kako je on to znao i kako se to dogodilo? Pročitao sam mnogo stvari u knjigama, koje nisu bile istinite!

Dakle, Jevreji imaju zakon koji je napisao Mojsije, prvih pet knjiga Biblije, i kao odgovor onima, koji žele da znaju odakle je Brat Branham dobio određene stvari, pitam ih kako je Mojsije znao da je Bog stvorio svet u šest dana? On nije bio tamo. Odakle je došlo sve što je Mojsije napisao u svojim knjigama? Bog mu je to otkrio, eto odakle.

Zašto? Jednostavno zato, što je bio prorok.

Tačno tako se desilo i u naše vreme.

Ljudi kažu: „Ali sve se već nalaziu Bibliji.“ To je apsolutno tačno, ali mi ne razumemo sve što je u toj knjizi. Na primer, Danijel je govorio da postoje tajne, koje ljudi ne znaju, i da će to biti otkriveno na kraju vremena.

Jovan Bogoslov je u viziji video stvari, koje nije mogao ni da zapiše; ali mu je bilo rečeno da će se to otkriti na kraju vremena.

Kako Bog nešto otkriva?

Slanjem Svoje Reči, preko proroka. Uvek je bilo tako.

Mojsije je napisao istoriju od samog početka – po otkrovenju.

Jov je zapisao svoja lična iskustva.

David je napisao psalme.

Razni proroci su pisali o događajima i zbivanjima svojih dana i beležili svoja viđenja. Sve se to zove Sveto pismo, Reč Božija.

Da li su oni to mogli da prihvate u, recimo, Jeremijinim danima? Ili su morali da čekaju nekoliko godina, dok ne bi videli ispunjenja proročanstva?

Matej, Marko, Luka, Jovan – svi su oni zapisali to što su videli.

U Kološanima 4:16, Pavle kaže o svom rukopisu: „Kada se ova poslanica pročita među vama, učinite da se ona pročita i u crkvi u Laodikiji; i oni, koji su iz Laodikije, neka pročitaju i oni“.

Da je isti stav preovladao među ljudima u Pavlovo vreme, koji dovodi u pitanje snimke propovedi Brata Branhama, oni bi pitali šta Pavle misli da je? „Kakav apsurd! „Imamo svog pastira“, rekli bi, „on sam može da nam propoveda“.

Dakle, kada ljudi pitaju zašto puštamo trake na našim sastancima, ja jednostavno, kažem da im treba otkrivenje o tome ko je taj čovek i šta je rekao.

I opet, u 1. Solunjanima 5:27, Pavle je rekao: „Zaklinjem vas Gospodom, da pročitate ovo pismo svojoj svetoj braći.“ Zašto? Zato što je to bilo „tako govori Gospod!“

Ne zaboravljajte to, da nam je sada lakše sa time se složiti, ali u onim danima, kada je napisano i predato, to je bilo jednostavno pismo čoveka, napisano crkvi.

Isto tako je i sa trakama:

iako ih ljudi doživljavaju samo kao propovedi čoveka, upućene skupštini, ali to je Reč Božija ovoj generaciji. To je „ovako govori Gospod“.

Uostalom, Pavle je napisao dve trećine Novog zaveta, i sasvim je prirodno da ga prepoznamo kao prvog glasnika. On je bio glasnik efeškog crkvenog doba.

Pavlovi rukopisi su korišćeni za rešavanje važnih pitanja. Recimo da je trebalo izabrati đakona, koje je osobine morao da ima? Odgovor se mogao naći u Pavlovom prvom pismu Timoteju, trećem poglavlju: „Đakon mora biti muž jedne žene...“ Ako predloženi đakon nije ispunjavao kvalifikacije koje je Pavle (autoritet) utvrdio, on nije bio prihvaćen. . Sve je bilo jasno i precizno.

Isto je i sa nama danas, koji pratimo Božijeg glasnika za ovaj period, potvrđenog baš onako, kako je Pavle bio potvrđen. Ako se pojavi pitanje, mogu reći: „Hajde da se okrenemo trakama za odgovor.“

Sakupljeni zajedno, spisi i rukopisi su postali Biblija.

Jovan Bogoslov je, na ostrvu Patmos, imao tako fantastične vizije, koje su zapisane u Bibliji, da, ako bi se išta slično dogodilo danas, veliki teolozi i poglavari denominacija bi odlučno odbili da prihvate bilo šta slično, i propustili bi najdivnije otkrivenje na svetu .

Isus je rekao da se Sveto pismo ne može narušiti, i nazvao Ga je Rečju Božijom.

Jednom je On rekao: „Istražujte Sveto pismo (napisani Stari zavet), jer mislite da u njima imate večni život.“

Ali, odakle je došlo Sveto pismo?

U 2. Timoteju 3:16 Reč kaže: „Sve je Pismo nadahnuto od Boga i korisno je za poučavanje, za ukor, za popravljanje, za obuku u pravednosti.“

U 2. Petrovoj 1:20 čitamo: „Znajući prvo ovo, da se ni jedno proročanstvo Pisma ne može samo rešiti. Jer proroštvo nikada nije bilo izrečeno po volji ljudskoj, nego su ga govorili sveti ljudi Božiji, podstaknuti Duhom Svetim.“

Danas govore mnogi, koji nisu Duhom Svetim pokrenuti da govore.

I mnogi kažu da veruju poruci Brata Branhama, ali u stvarnosti su samo izdemonstrirali svoju sposobnost da slušaju trake i čitaju. Da oni zaista veruju, praktikovali bi ono što čuju.

Oni odbijaju da slušaju propovednike, koji propovedaju poruku, kada je sam prorok pozivao propovednike da propovedaju i postavio ih u službu.

I Reč kaže: „Vera, dakle, dolazi od slušanja, a slušanje od Reči Božije. I opet: „Kako čuti, bez propovednika? A kako propovedati ako oni nisu poslani?“

Kada kažu da propovednici nisu potrebni, oni su pogrešno slušali proroka. Na primer, neki ljudi, čuvši od proroka da je obrazovanje od đavola, odmah izvode svoju decu iz škole. Ali on nije rekao da to rade, i on to nije radio svojoj deci.

Amos 3:7 kaže: „Jer Gospod Bog ne čini ništa, ne otkrivši tajnu Svoju slugama Svojim, prorocima.“ Na taj način, ovo i jeste Božiji način otkrivanja tajni – preko Svojih proroka. Da je bilo nekako drugačije, onda bi se Sveto pismo prekršilo, a Isus je rekao da se Pismo ne može prekršiti.

Eto zašto ja kažem da su trake naše pismo za današnji dan; oni su za nas odredba, autoritet, priručnik i putokaz, izrečeni, ne voljom čoveka, nego svetim čovekom, pod pomazanjem Duha Svetoga.

Te trake su snimci vizija i iskustava, koji donose „Tako govori Gospod“ Nevesti.

Rekao nam je da slušamo snimke.

Rekao je da su oni Poruka. Pa ipak se postavlja pitanje, kako čovek može biti toliko samouveren, da ono što govori, smatra Rečju Božijom?

Odgovor je ovakav:

Pavle je bio isto tako samouveren. Dok je bio na palubi broda, Pavle se okrenuo ka kapetanu i rekao: „Ne puštajte nikome da skače preko palube, jer je anđeo Gospodnji stajao sa mnom i rekao da ćemo svi biti spaseni, samo ćemo izgubiti brod.“ Bilo je to protivno uobičajenoj mudrosti, ali on je imao „Ovako govori Gospod“. I on je stajao uz to, rizikujući svoj život. Oni su hteli da ubiju zatvorenike, kako bi ih sprečili da pobegnu, i Pavle im je to zabranio, znajući da bi time oni prekršili Reč Božiju.

Da, Pavle je bio samouveren, ali je bio u pravu.

Pred carem Agripom, Pavle je bio toliko samouveren, toliko uveren da je u pravu, da je rekao: „Molio bih se Bogu da, ne samo ti, nego i svi koji me danas čuju, postanu takvi, kao ja, osim ovih veza.“

To nije bila licemerna samopravednost, prosto je on znao da je u pravu. Upravo to ubeđenje ga je i dovelo dog stanja, da je mogao da ustane u Jerusalimu i kaže: „Sledite me, kao što ja sledim Hrista.

On je znao da će i drugi, takođe, dolaziti sa otkrivenjima, pa je u Galatima 1:8 napisao: „Ali, ako bismo vam čak mi, ili anđeo s neba, propovedali Jevanđelje drugačije od onoga što smo vam mi propovedali, neka je proklet.“ Na taj način je zaštitio ono što je rekao, čak i od sopstvenog mešanja. Taj čovek je znao o čemu priča. Znao je da služi nepromenljivom Bogu, i da mu je Bog dao Svoje reči.

Brat Branham mi je jednom rekao: „Brate Peri, ako ti ikada kažem: 'Ovako govori Gospod', i to se ne obistini tačno onako kako sam rekao, nemoj me više nikada

slušati!“ Rekao je da bi to značilo, da se on sam umešao. Tako da to nije govorio Brat Branham, nego sveti čovek pod nadahnućem Svetog Duha, koji je doneo Nevesti poruku tajni

U 1. Korinćanima, 14:37, Pavle je napisao: „Ako neko sebe smatra prorokom ili duhovnikom (ovo upravo odgovara današnjem danu), neka razume da vam pišem, jer su to zapovesti Gospodnje.“

Zato, kada mi čovek danas dođe i kaže da je prorok, napravim jednostavan test, prosto ga pitam da li veruje da je Brat Branham prorok sa Ilijinim duhom, i, ako ja znam da on ima dovoljno znanja da razume moje pitanje, i ako on to negira i odlazi, onda znam da on nije taj za koga se izdaje. On može da kaže šta hoće o sebi, ali prorok ne poriče Reč iz Ljubomore.

Sećam se dede Markonde, kako je Bog iskoristio njega i njegovu ženu, među Italijanima širom zemlje, ali, kada je on čuo tu poruku, rekao je: „Ovo je prorok.“

Ljudi su ga pratili, ali je on u svakoj prilici svakoga pitao: „Jesi li čuo Božijeg proroka?“ Nikakve ljubomore. Ako neko kaže: „Bog govori kroz mene“, onda oni ne trebaju da budu ljubomorni, ako Bog govori kroz još nekog drugog.

Veoma je važno pridržavati se Reči koju je doneo glasnik.

Čujem kako ljudi govore: „Ali Branham je napravio greške. (Kao prvo, prorok je rekao: „Ako vi mene volite, zovite me Brat Branham.“) Kažu da postoje protivrečnosti, ali ja kažem da ja ne nalazim ni jedne. Zanimljivo, možda oni imaju u vidu takve prividne protivrečnosti, kakve postoje u Reči.

Na primer, Matej 28:19 kaže: „Otac, Sin i Sveti Duh“, ali Dela 2:38 kažu: „Isus Hristos“. Zar je to kontradikcija? Ne, to je nedostatak otkrivenja. U Bibliji nema kontradiktornosti, samo nedostatak pojedinačnog otkrivenja.

Ljudi uzimaju stihove koji govore: „Ne misli na život svoj, šta ćeš jesti... Pogledaj ljliljane poljske... A ja ti kažem, ni Solomon u svoj svojoj slavi nije bio obučen kao oni,“ i oni postaju zabušanti. Ali, neka pročitaju gde piše: „Idi mravu, o, parazite; pogledaj njegove puteve i naučite se mudrosti“, druga je strana balansa.

Poslovice 26:4 i 5, sadrže klasičan primer prividne kontradiktornosti u Božijoj Reči. Stih 4 kaže: „Ne odgovaraj bezumniku po njegovoj ludosti, da i ti ne postaneš kao on.“ I stih 5 kaže: „Odgovaraj bezumniku po njegovoj ludosti, da ne bi postao mudar u svojim očima.“

Da li je ovo kontradikcija? Ne, sve je u otkrivanju prikladnog i neprikladnog načina da se nosite sa glupošću glupe osobe.

Isto tako, u poruci Brata Branhama nema kontradiktornosti. Ni jedne. Međutim, ima ljudi koji pogrešno razumeju ono što je on rekao.

Sveta pisma su uravnotežena. Poruka je uravnotežena.

Kada sam prvi put rekao Bratu Branhamu: „Gospodine, vidim da ste vi prorok sa Ilijinim duhom“, on je odgovorio: „Brate Peri, održavaj balans u Svetom pismu.“

Za mene je Poruka duhovni autoritet, ali teško mi je da o njoj razmišljam kao o Svetom pismu, jer nije napisana rukama. Ali, ni malo ne oklevam da kažem da je to „tako govori Gospod“. Zato kažem da je to Reč Božija.

Neki se plaše, jer znaju da Reč upozorava da se ne oduzima ili dodaje u Bibliji, ali ne treba da se plaše, jer poruka Brata Branhama nije kriva ni za jedno ni za drugo. Ona je samo to ispunila (kako je rečeno u Samoj Reči o poslednjim danima).

Shvatate, u napisanoj Bibliji je sve završeno, ali nije otkriveno. Poruka je otkrila i „oni koji imaju oči da vide, vide to“. Isto tako, „čuju oni koji imaju uho“.

Ali, neće svi to videti, i neće svi to čuti, jer će početi da primenjuju telesna tumačenja na duhovno otkrivenje, i, kao rezultat toga, neće videti, niti čuti šta je Bog učinio u ovoj generaciji.

Sledim čoveka, Brata Branhama, kao što je on sledio Hrista, i slavim Boga u njemu, i kažem da je ono što je doneo ovoj generaciji, bila Reč Božija Nevesti.

Uzdizanje čoveka

Ne želim da „uzdižem“ Isusa Hrista. Takođe nemam želju da „uzdižem“ Brata Branhama. Ovo može zvučati čudno, jer ljudi pogrešno razumeju značenje te fraze. Ona je uzeta iz Jovana 12:32, gde Isus kaže: „Kada budem uzdignut sa zemlje, privući ću sve k sebi.“ Ali ova fraza se često citira kao „kada budem uzdignut, sve ću privući k sebi“. Reči „sa zemlje“ se izostavljaju.

Ovaj odlomak se odnosi na Isusovu smrt, jer sledeći stih, Jovan 12:33, kaže: „Ovo je On govorio, ukazujući kakvom će smrću On umrijeti.“ Taj odlomak se odnosi na predstojeće raspeće. Stoga, ja nemam želju da „uzdižem“ Isusa Hrista, „ponovo Ga razapinjati“, kao što se govori u 6 -oj glavi, u Poslanici Jevrejima.

Protivnici ove poruke nas često pogrešno optužuju da „uzdižemo“ Brata Branhama. Ponovo kažem, ne želim da „uzdižem“ Brata Branhama, ali želim da slavim Boga u njemu, kao što je Bog bio proslavljan u Pavlu.

Brat Branham je nazivan svim mogućim imenom: od Boga, do satane. Ali, ljudi imaju tendenciju da „od čoveka prave Boga“.

Na primer, Muslimani su izjavili da je Muhamed, arapski prorok koji je živio od 570. do 632. godine nove ere, njihov spasitelj. To jest, uzeli su čoveka i učinili ga Mesijom.

S druge strane, Hrišćani tvrde da je Isus Hrist iz Nazareta, rođen od Device Marije, njihov Gospod i Spasitelj, njihov Mesija, njihov Otkupitelj, žrtveno Jagnje, ali je On bio uzdignut od zemlje, zato što je neko smatrao, da je On pravio od Sebe Boga. Učenicima je bilo zabranjeno da ga zovu „Isus, zato što“ samo Njegovo ime znači „Jehova Spasitelj“. Takođe im je bilo zabranjeno da Ga zovu Emanuel, što znači „Bog sa nama“.

Zaista, Isus Hrist iz Novog zaveta je bio Jehova, Bog Starog zaveta. Mi znamo da je sve, što je bilo u Bogu, On izlio u Hrista, i sve, što je bilo u Hristu, On je izlio u Svoju Crkvu.

Zatim, u Bibliji nalazimo primere Božjih ljudi koji su pogrešno smatrani Mesijom. Prvi primer je, naravno, Jovan Krstitelj, koji je došao u Duhu Iljinom, kao preteča Isusa Hrista, ispunjavajući Malahiju 3. O njemu je posvedočio sam Hristos, rekavši da je Ilija taj koji će doći i okrenuti srca očeva deca. Ljudi su ga pomešali sa Hristom, jer su čekali prvu pojavu Gospoda.

Posle brodoloma, pa čak i posle ujeda smrtonosne zmiје, na Pavla se gledalo kao na đavola. Verovali su da je zmiја Božija osveta za to, što se spasao od brodoloma. Međutim, pogledajte kako se njihov stav promenio, kada nije umro od ujeda zmiје. Odmah su se predomislili i rekli da je on bog. Takođe su nas „počastili velikim poštovanjem“, kako je Pavle rekao, i nema sumnje da su imali želju da ga obožavaju, zbog divnih dela koja je učinio u njihovoj sredini.

U kući stotnika Kornelija, Petra je dočekaо човек koji mu se klanjao, jer je Petar došao kao ispunjenje vizije date Korneliju. Petar je odbio da prihvati takvo poštovanje, koje je pripadalo samo Bogu, i uverio je Kornelija da je on bio човек, poput njega.

U Otkrivenju 19:10, Jovan kaže: „Padoh pred njegove noge (pred noge anđela glasnika) da mu se poklonim; ali on mi reče: pazi, ne čini to; Ja sam saslužitelj tebi i tvojoj braći, koja imaju svedočanstvo Isusovo; Bogu se poklonite, jer je svedočanstvo Isusovo duh proroštva.“

Pavle, dok je propovedao u Likaoniji, iznenada je video da jedan hromi човек imao veru za izlečenje, i on „reče gromkim glasom: ...ustani pravo na svoje noge. I odmah je skočio i počeo da hoda.“

Ljudi koji su to videli, odmah su objavili da su „bogovi u ljudskom obliku sišli k nama“. Već su bili spremni da prinesu žrtvu, verujući da je Varnava, koji je bio sa Pavlom, Jupiter, a da je Pavle Merkur. Dvojiца apostola, čuvši to, „počepaše svoju odeću i, bačivši se u narod, gromoglasno govoriše: Ljudi! Šta vi to radite? i mi smo ljudi kao i vi, i propovedamo vam Jevanđelje, da biste se od ovih lažnih stvari obratili živom Bogu.“

Zašto su, pak, ovi nesrećni, obmanuti ljudi to radili?

Zato što su videli moć Božiju, koja se pojavljuje u ova dva čoveka, pa su pokušali da te ljude naprave bogovima.

Sada, u Jovanu 10:34, Isus kaže: „Zar nije napisano u vašem zakonu: 'Rekoh: Vi ste bogovi'? Ako je bogovima nazivao one, koji su imali reč Božiju, a Pismo se ne može narušiti, Onome li, koga je Ota posvetio i poslao u svet vi govorite: 'huliš', jer rekoh: 'Ja sam Sin Boga?'“

Isus se pozvao na Davidovu izjavu, u Psalmu 81, 6. stih: „Rekoh: vi ste bogovi, i svi ste sinovi Svevišnjega.“

Isus ih je podsetio da se Sveto pismo ne može narušiti. Na taj način, istinita je ta izreka da su oni, kojima Reč dolazi, bogovi.

Neki su Brata Branhama nazivali Bogom.

U svojoj propovedi “Ranjena zmiја”, ili “Ko je Vilijam Branham”, on skreće pažnju na ovo verovanje nekih ljudi, i ne ostavlja nikakvu sumnju da ga on suđuje.

Na toj traci, on govori o tome, kako mu je jednom na jugu prišao čovek i rekao: „Verujem da ste vi Sin Božiji.” I još mu je jedan čovek u Kanadi je napisao rođendansku čestitku, na kojoj je pisalo: „Vilijam Branham je moj Gospod.” Na tim mestima je, čak, pronašao ljude koji su krstili u ime Vilijama Mariona Branhama. (Sećate se kako je Pavle rekao: „Zahvaljujem Bogu što nisam krstio nikoga od vas, osim Krispa i Gaja, da ne bi neko rekao, da sam krstio u moje ime.”)

Jovana Krstitelja, preteču prvog Hristovog dolaska, neki su nazivali Bogom. Da se prototip ne bi promenio, bilo je potrebno da i Vilijama Branhama, preteču drugog Dolaska, neko nazove Mesijom. Isto tako, kao glasnika sedmog crkvenog doba, trebalo je da ga nazovu Bogom, kao što su nazivali Pavla, glasnika prvog crkvenog doba.

U svojoj propovedi, “Ranjena zmija”, Brat Branham govori o viziji zmijske, koju je on udario i ranio. Nešto u viziji mu je odvuklo pažnju, i, pre nego što je uspeo da je ponovo udari, zmija je skliznula u vodu. (Brat Branham je uvek učio da voda predstavlja masu ljudi.) Tumačenje vizije je bilo ovakvo: ubeđenje u to, da je on bio Sin Božiji, Mesija, ostaće među ljudima, iako je on tome verovanju zadao veoma snažan udarac.

Ali, on je rekao da mi nemamo ništa s tim. Nazvao je to antihristom, jer ga to uzdiže na položaj Hrista. Slično Jovanu Krstitelju, rekao je: „Ja moram da se smanjujem, On mora da raste.”

Rekao je da će, pre nego što dođe “Sve u Svemu” biti prorok u Ilijinom duhu. On nije poricao da je on bio taj, ali je na jednoj od svojih kaseti, o Pitanjima i odgovorima, dao upozorenje: „Ako me zamenite Isusom Hristom i kažete da sam ja Gospod Isus Hristos, vi od mene pravite antihrista.” On je nastavljao: „Radije bih se pojavio pred Bogom kao onaj koji nije izvršio svoje obaveze, nego da se sretnem sa Njim kao antihrist. Ali, on koristi jednostavno poređenje, da razjasni situaciju: „Da se u meni nalazi duh Betovena, stvarao bih muziku kao Betoven, zato, ako govorite da Hrist živi u meni, molim se da ste svih sto posto u pravu.”

Na strani 277 knjige “Izlaganje o sedam crkvenih doba”, Brat Branham kaže: „Hoću da napravim još jedno poređenje između Sedmog glasnika, preteče drugog Gospodnjeg dolaska, i Jovana Krstitelja. Taj prorok-glasnik će imati takvu moć pred licem Gospodnjim, da će biti onih koji će ga pogrešno uzeti za Mesiju, tačno kao što su učinili u dane Jovanove, kada su izašli i pitali da li je on Mesija, i on odgovorio da nije.” Ali, Brat Branham nas upozorava da će u poslednjim danima postojati neki duh, koji će prevariti neke ljude, da veruju da je Sedmi glasnik Mesija, ali neće prevariti izabrane, jer ih je nemoguće prevariti. On kaže da on nije Gospod Isus Hristos i nije Mesija, nego je vaš brat, sluga Gospodnji, prorok Božiji, i ne treba mu veća čast nego Jovanu.

Tragedija je u tome, kako on objašnjava, da ti ljudi nisu neprijatelji, nego njegovi prijatelji. Mogao je, jednostavno, da zaboravi na svoje neprijatelje, kako kaže, ali to su

bili dobri ljudi, njegova braća, koji su ga voleli i pristajali su da urade šta god bi ih on zamolio - osim jednog - kada ih je zamolio da prestanu da hodaju u ovom lažnom verovanju i učenju.

Nakon propovedi Brata Branhama, "Ranjena zmiya", ovi ljudi su došli kod njega i tražili oprostaj, i rekli da više neće pričati o tome. Ali, i to je najneverovatnije, oni to nastavljaju da rade do današnjeg dana.

To verovanje da je Brat Branham bio Bog, jeste snažan prožimajući duh, koji je jedan od razloga za odbacivanje ove poruke. I sam sam iskusio uticaj tog duha, i pričali su mi i o drugim slučajevima, koje ću ovde ispričati.

Jedna porodica, koja je čvrsto verovala da je Brat Branham Bog, putovala je širom zemlje i boravila u određenoj hotelskoj sobi, u određenom gradu. Nazovimo ih porodicom „A“. Druga porodica, koju ću ja nazvati „B“, prolazeći tim gradom, igrom slučaja je odsela u istom hotelu, i u istoj sobi. Porodica B je verovala u istinu, da je Brat Branham bio Božiji prorok.

Te noći, dok je porodica B spavala u toj sobi, brat B i njegova žena su se budili nekoliko puta, i svaki put su imali nešto poput otkrivenja koje je govorilo: „Vilijam Branham je Bog. Bili su veoma uzbuđeni zbog toga i sutradan su o tome razgovarali jedni s drugima. Ovo iskustvo ih je toliko uznemirilo, da su to ispričali svojim prijateljima, a oni su, zauzvrat, prepričali priču Bratu Branhamu, pitajući šta to znači. Dakle, brat B i njegova porodica nisu znali da je porodica A boravila u toj prostoriji pre njih.

Brat Branham im je, uz pomoć Duha, objasnio taj čudan događaj.

„Evo šta se dogodilo“, rekao je, „brat A i njegova porodica su ostali u toj sobi dan pre vas, i oni imaju taj duh. Taj duh je još uvek bio u prostoriji, i eto šta su čuli Brat B i njegova žena.“ Za mene je to bio dokaz, da je to duh.

Kao dodatni dokaz da je vera u božanstvo duh, sećam se 21. novembra, 1965. godine, kada je Brat Branham prvi put posetio Tabernakul Tuson.

U skladu sa njegovim zahtevom da mu daju pet minuta, Brat Branham je objasnio gomili da me je zamolio da dođem u Tuson, i da podržava ovaj tabernakul i izjavljuje da je to „njegova“ crkva. Ispričao je kako mu je Gospod pokazao tu zgradu, pre nego što je bila iznajmljena.

Pošto je on morao da održi svoje kratko obraćanje, prirodno je da su oni ljudi, koji su verovali da je on Bog, bili prisutni u velikom broju.

Iako sam izražavao veliku želju da toga jutra vidim njega za propovedaonicom, on je bio nepokolebljiv u tome da propovedam ja, kako bih mogao da zauzmem svoje mesto pastora crkve. Želeo je da ja budem nezavisan, ali uz njegovu podršku, gde je neophodno.

Toga jutra, dok sam propovedao "Koliko je veliki Bog" i došao do mesta u Pismu o tome da je Reč „oštrija od mača sa dve oštrice“ i „razabira misli i namere srca“, nešto mi je progovorilo, dok sam stajao na propovedaonici i reklo: „Razlučuje misli i namere srca, Brat Branham to čini – to i jeste Bog. To mi se desilo tri puta. Opirao sam se da to ne iskažem.

Toga jutra, odmah posle službe, Brat Branham je došao do mesta ispred propovedaonice i čestitao mi na tom poslanju.

Brat Roj Roberson mi je prišao da mi čestita na imenovanju i stajao je tamo kao svedok, kada mi je Brat Branham rekao ove reči: „Brate Peri“, rekao je (pravo ispred propovedaonice), „sećaš li se kako je u 21- om psalmu David rekao: 'Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?' Ko je to bio?“

„Bio je to Hristos na krstu“, brzo sam odgovorio. Onda mi se odjednom otvorilo. „Brate Branham“, rekao sam, „uhvatili ste to u mom duhu!“

„Tri puta“, odgovorio je.

„Ali, Brate Branham“, rekao sam, „David su bila usta; vi ste Božija usta“.

„Brate Peri, ja moram da govorim stvari u prvom licu, to nisam ja, to je On.

I ponovo sam rekao: „Brate Branham, vi ste prorok, vi ste Božija usta!“

Njegov konačan odgovor nije ostavio nikakvu sumnju u vezi sa tim kakvo je bilo njegovo mišljenje, i ja ću ga uključiti ovde, da ne bi bilo nikakvih nesporazuma.

U njegovom glasu nije bilo nikakvog oklevanja, kada je rekao: „Brate Grin, nikada ne zaboravi da sam ija iz Kentakija!“

Pošto verujem da mi je prorok Božiji izgovorio te reči, nisam ih zaboravio.

Verujem da je to bio prorok u kome je Bog obitavao, posećujući ovu generaciju, glas Božiji ovoj generaciji, Taj isti Isus Hrist danas, koji otkriva Sina Čovečijeg, tačno kao što je On bio otkriven u službi Isusovoj, tačno kao što je On bio otkriven kod šatora Avraamovog, otkrivajući tajne u Sarinom srcu, okrenuvši joj se leđima.

Ali, ja sam počeo da se pitam zašto mi je Brat Branham rekao da se setim da je on iz Kentakija. Kako mi se to otkrivalo, zbunjivala su me sve nova pitanja.

Slušao sam njegove propovedi, na primer “Uznesenje”, gde je on govorio o svom jeziku. Usredsredio sam svoju pažnju. Možda treba obratiti pažnju na njegov jezik?

Primetio sam kako su oni, koji su verovali u njega kao u Boga, izvrtali njegove reči, dokazujući svoju tačku gledišta.

Na primer, nakon što je razaznao tajne srca u molitvenom redu, on se molio, i čovek je odmah ozdravio, zatim se okretao okupljenima i rekao: „Dakle, sada znate da to čovek ne može učiniti, samo Bog.

Zavedeni ljudi su odmah ćulili svoje uši i objavljivali da, ako je samo Bog mogao to da uradi, a Brat Branham je to uradio, onda ga je to učinilo Bogom.

Brat Branham je govorio o ovom pitanju, rekao je da je to „telesno tumačenje duhovnog otkrivenja“. Bilo mi je potpuno jasno na šta je mislio. Za mene je jasno rekao: „Nisam ja ovo uradio. Bog to čini.“

U porukama poput “Bog koji nam je otkriven”, gde je on govorio da je u Isusu Bog obitavao u jednom Čoveku, ali je posle Pedesetnice prebivao u čoveku (“čovečanstvu”). On koristi oblik jednine reči „čovek,“ a ne množine „ljudi“.

Kasnije sam zapazio čudnu stvar, kada je rekao da je posle Pedesetnice Bog prebivao u reformatorima (množina - Prev.).

Zatim, kada sam čuo poruku "Stani na Isusovu stranu," koju je on propovedao braći svoje crkve, rekao je sledeće: „Dakle, večeras je ovde samo čovek.

To me je podsetilo na jedno vreme, kada smo mi, nas trojica braće, stajali zajedno, i kada nas je Brat Branham pozvao: „Čoveče, pođi sa mnom!“ Nisam razumeo. Da li je rekao: „Ljudi, pođite sa mnom“, ili je razgovarao samo sa jednim? Međutim, znao sam da se obraća svoj trojici.

Kada sam počeo dalje da istražujem ovu stvar, tražeći bilo kakve tragove na snimcima, konačno sam shvatio da Brat Branham nije koristio reč „muškarci“. Uvek je govorio reč „čovek“.

Na kraju svoje besede "Pomazanici na kraju vremena", govoreći o dvojici ljudi, Janiju i Jamvriju, on se jasno poziva na njih kao na čoveka, a ne kao na ljude. Iako on čak naglašava da to nije bila jedna osoba, već dve, ipak je koristio jedninu.

Ova situacija je dostigla svoju granicu, kada sam obratio pažnju da je propoved "Čovek pozvan od Boga" pogrešno naslovljena. U toj propovedi, on jasno kaže da se zove "Ljudi pozvani od Boga" [Semantički prevod – Prev.]. Član jednine te reči je bio dodat naslovu [A God Called Man – Prev.]. Tako da, da je on rekao „neki čovek“ [“a man” – Prev.], pretpostavio bih da govori o jednom čoveku, što su želeli da čuju oni, koji su verovali da je on bio Bog – taj Bog, koga ljudi zovu čovekom.

U toj propovedi, on govori o Davidu, Josifu, Mojsiju, Jovanu, Pavlu, Petru; on govori o ljudima. Sada je jasno da on koristi oblik jednine, da izrazi reč u množini. On govori o ljudima koje je Bog pozvao.

Ovo nije neko tumačenje Reči, ovo je ukidanje neznanja o Reči. (Petar je rekao: „U poslanicama našeg ljubljenog brata Pavla, postoje neke zbunjujuće stvari, koje je teško razumeti, koje neuki i nestabilni izokreću, kao i ostatak Svetog pisma, na svoju sopstvenu propast.”)

Uzeti poruku Brata Branhama i nastaviti praviti ga Isusom Hristom, kada je upozorio da je to antihrist, znači lišavati svake svetosti krv Isusa Hrista. Taj duh je veoma rasprostranjen među nekim sledbenicima Brata Branhama. Ali, tako treba da bude, da prototip ostane veran.

Uvek se sećam kako mi je rekao da „držim ravnotežu u Svetom pismu“. Kao rezultat toga, smatram se odgovornim za isticanje ravnoteže u Poruci.

Čovek mora da sasluša prednosti i nedostatke, a zatim da uzme istinu, koja je u sredini. U suprotnom, počecete da radite tačno tako, kao što je, na primer, uradila grupa Jednota, koja je stigla do krštenja u ime Isusa Hrista, i tu se zaustavila;

ili uzmite Crkvu Hristovu, šta su oni uradili sa organizovanošću;

ili baptisti, sa svojom večnom sigurnošću;

ili metodisti, sa svojim episkopalnim metodom osvećenja.

Možete biti opčinjeni sa bilo čime od ovoga. Isto je i sa crkvenim poretkom, može se legitimisati kao slovo, ili može imati Duha. Ali, ako slovo nešto kaže: „Duh daje porast“, i tada je istina u sredini.

Počeo sam da primećujem da su neki od ljudi, koji se pridržavaju ovog verovanja suprotnog Reči o Bratu Branhamu, uzimali Sveto pismo gde je Isus rekao: „Niko ne zna, osim Onoga koji je sišao od Oca“, i primenjivali ga na Brata Branhama.

Oni kažu: „Koliko si puta čuo Brata Branhama da kaže: 'Ja sam sišao jutros k vama, da propovedam?'“ Ali, stvar je u tome, da je Brat Branham živeo na brdu Jutika Pajk, i za mene je sasvim očigledno da je time govorio da je sišao odozgo, iz svog pastorskog doma, u crkvu da im propoveda. Ali, pošto su oni toliko neuravnoteženi, moraju da uzmu prvu stvar na koju naiđu, zatim da uzmu nešto drugo, da dokažu tu prvu stvar, probijajući se i pipajući dublje u apsolutno neutemeljene sfere, kako bi dokazali svoju tačku gledišta.

Konačno, krajnja degradacija njihovog razmišljanja je njihovo pripisivanje nevinog rođenja Vilijamu Branhamu. Znam to, jer su pokušali da i mene ubede u to lažno učenje.

Dok je baka Branham još bila živa, jedan od ovih ljudi joj je jednom prišao, u prehrambenoj prodavnici, i nazvao je „Marijom“. Mogu da zamislim kako im je ova crnokosa žena, sevajući očima, sa ivicama ušiju pobelevih od naleta emocija, jasno stavila do znanja da ona nije bila devica, da je Čarls Branham otac njenog starijeg sina, Villiama.

Toga dana, kada su mi se prvi put obratili sa ovim učenjem o nevinom rođenju, odmahnuo sam glavom u neverici da bi ljudi, koji tvrde da ga vole, mogli da podstaknu takvo lažno učenje.

Rekao sam im da to nikako ne pronalazim u Svetom pismu, i Brat Branham je rekao da sve u Poruci mora biti u Svetom pismu.

Oni su odgovorili pitanjem, da li je tačno da je Brat Branham poučavao da svako Pismo ima složeno značenje.

Pitao sam da li misle na Isajino proročanstvo o nevinom rođenju Isusa, a tako i na Brata Branhama. Oni su odgovorili da je tako.

Skrenuo sam im pažnju na činjenicu da je Isus ispravio Mariju, kada je rekao: „Moram da se bavim poslom svoga Oca.“ Pitao sam ih kako bi to moglo biti, jer je Brat Branham nazvao Čarlsa Branhama svojim ocem i dao veoma zemaljski primer o tome kako je njegov otac svake Nove godine odustajao od žvakanja duvana.

Rekao sam im da se sećam da je Brat Branham govorio o sebi kao o kukolju i grešniku, spašenom Božijom milošću. Onda je taj brat, sa kojim sam razgovarao, izneo svoj vrhunski argument : „Ali, zar ga nisi čuo da kaže da treba da se bavi Očevim poslom?“

Ako su oni mislili da me time ubede, nisu uspeali, jer sam rekao: „Da, gospodine. Ali on je i meni rekao da radim posao svoga Oca, ali ja znam da je moj tata P. O. Grin. Nastavio sam: „Slušajte, gospodine, jedini razlog zašto je Isus Hristos rođen na devičanski način, bio je da zaobiđe seme zmije, da bi On mogao da bude savršena žrtva i da umre za grehe čovečanstva. Brat Branham je rekao da je Isus umro za Mojsijeve grehe. Takođe je rekao da je Isus Hrist umro za njegove grehe (brata Branhama).“

Izneo sam na njihovo razmatranje gvozdenu logiku da, ako je Brat Branham morao da se rodi na devičanski način, da bi mogao da bude bez greha, da bi i on mogao da umre za naše grehe, onda je Isus Hrist uzalud visio na Golgoti. Sa svoje strane, ovo je

isto što i nepoštovanje krvi Isusa Hrista kao svete, i to nije ništa drugo, do antihristovo učenje.

Brat Branham je rekao da nemam ništa sa ovim, jer, da biste branili takvo objašnjenje, morate ići dalje od Svetog pisma.

Šta je Antihrist? To je anti-Reč.

„Slušajte, gospodine“, rekao sam, „da ostavimo pitanje njegovog rođenja, jer vidim da ste u to uvereni, ali zar vi ne znate da on ima decu? Zar ne razumete šta to znači?“ Odgovor na ovo pitanje se nije uklapao ni u jedan okvir, rekao je: „Ali mogao je da ih izgovori u postojanje.“

„Gospodine“, rekao sam, „možete ubediti sebe u to, i možete ubediti druge u to, ali postoji jedna osoba na ovoj zemlji, koju nikada nećete ubediti u to, a to je njegova žena, Sestra Branham.“ Na to on nije imao šta da se suprotstavi, i ja sam otišao.

Izneo sam ovu temu, samo da bi ljudi znali da ne izbegavam nikakva pitanja. Ne poričem da postoje ljudi, koji veruju takve stvari o Bratu Branhamu. Ali, želim da znate, i želim da ovo bude ovekovečeno: svim srcem verujem da Brat Branham nije bio saglasan sa tim.

Kada me je zamolio da dođem u Tuson, rekao je: „Brate Grin, ti ljudi prave greške, ali oni su dobri ljudi. Oni greše, jer su dali telesno tumačenje duhovnom otkrivenju, jer nisu imali pastora.“ Ja sam uzvratio, rekavši da je on bio njihov pastir. Njegov odgovor je pogodio tačku: „Ja nisam pastor, ja sam prorok. Ja treba da odlazim u ove planine i da čujem od Boga, i da izađem sa „tako govori Gospod“ i da se vraćam nazad.“

Još više sam shvatio suštinu problema, kada mi je rekao o svom odnosu sa tim ljudima. Rekao mi je da su oni bili toliko bliski, da nije stigao da napusti auto i popne se u posetu od Bogu, kada je, silazeći odatle, cela grupa ljudi već stajala i čekala ga sa pitanjem: "Šta se desilo?"

„A znaš kakav sam“, rekao je, „uvek se raspričam. Nisam to trebao da uradim.“ (Danas, razmišljajući o tome, suze mi naviru na oči, baš kao i onog dana, kada mi je to rekao.)

Ali, oni koji ne veruju da je Brat Branham bio Božiji prorok, ne shvataju kakav je to kompliment, kada ga neko nazove Isusom Hristom.

Jedan čovek govori na sledeći način: „Većina propovednika propoveda Isusa Hrista, ali Vilijam Branham je živeo Isusa Hrista.“

O, kada bih mogao da živim takav život, da bi ljudima bilo teško da razlikuju gde je Peri Grin, a gde Isus Hrist, da ljudi ne vide mene, nego da vide Njega.

Da, neki nisu videli razliku. Kada čujem da neko kaže da je on bio Isus Hrist, to samo potvrđuje moje poštovanje prema Bratu Branhamu, jer je on bio takav Božiji čovek, da neki, čak, nisu mogli da razlikuju.

Ali, za one koji bi ovo iskoristili protiv poruke Brata Branhama i rekli da je ona pogrešna, želim da ukažem na Izlazak 4:11, gde Bog odgovara na Mojsijevu primedbu da on neće moći da učiniti ono, na šta ga je Bog pozvao, sa rečima: „Ko je čoveku dao usta? ko čini nemim, ili gluvim, ili progledalim, ili slepim? Nisam li to Ja, Gospod?“

Bog je govorio Mojsiju da ga je On stvorio onim, što je bio. Na isti način, verujem da je Bog učinio Brata Branhama onim, što je bio, tačno kao što čini sa svakim koji nešto vredi čovekom – on je takav samo zato, što ga je Bog stvorio takvim.

Božije reči o predstojećoj službi Mojsija i njegovog brata Arona, zabeležene su u Izlasku 4:15-16: „Ti ćeš govoriti njemu (Aronu) i stavljaćeš reči u njegova usta; a Ja ću biti s tvojim ustima i s njegovim ustima, i učiću vas šta treba da činite. I on će govoriti narodu, umesto tebe. Dakle, on će biti tvoja usta; a ti ćeš biti njemu umesto Boga“.

Vidite, Aron nije imao poruku. Božija reč je dolazila Mojsiju, i on je, zauzvrat, govorio Aronu, koji je izašao i govorio narodu.

Aron nije bio prorok Božiji, on je bio Mojsijev prorok. Mojsije je bio prorok, usta Boga. Eto zašto mogu da kažem celom svetu, da nemam nikakvu poruku. Svedočim samo o onome što sam video i čuo u životu Brata Branhama, čija je usta iskoristio Bog.

Brat Branham je učio da je Hrišćansko krštenje, krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista, Koji je umro za moje grehe, za tvoje i za grehe Brata Branhama. Ali, brat Branham je bio čovek poslat od Boga, čovek u kome je Bog obitavao, „sveti čovek pod nadahnućem Svetoga Duha“, koji je govorio Božiju Reč ovom naraštaju.

Tačno kao što je Jovan Krstitelj bio više od proroka, tako je i naš Brat Branham bio više od proroka.

Bio je glasnik Sedmog crkvenog doba, zvezda u ruci Isusa Hrista.

On je jedan od „sedam očiju“ u knjizi Otkrivenja, koji otkrivaju Isusa Hrista, Jagnje Božije zaklano od postanka sveta, a takođe je i glasnik Zaveta, koji je Bog sklopio sa ljudima: „Otići ću i opet ću doći. Pripremite se za susret sa Gospodom.“

On je, takođe, bio onaj „kome je dolazila Reč Božija“, i stoga, prema Jovanu 10:34, nema ničeg lošeg u pozivanju na njega, kao što se to radi sa drevnim prorocima, to jest „bogovima“, jer „Sveto pismo se ne može narušiti.“

Kada je Isus Hrist hodao među Galilejcima, On je učinio mnoga znamenja i čudesna, govorio je Svoje učenje, Svoju Poruku vaskrsenja, Poruku puta, života, istine, i doneo ljudima nadu, stvarnost i život.

Sa velikim strahom Božijim, svedočili su da je „Bog posetio ovaj naraštaj u životu proroka“. Tako da danas mogu reći da je Bog posetio ovu generaciju, jer je poslao moćnog proroka - Vilijama Mariona Branhama. (Fotografija br. 23)

Amen! (prim.prev.)

www.Branham.ru